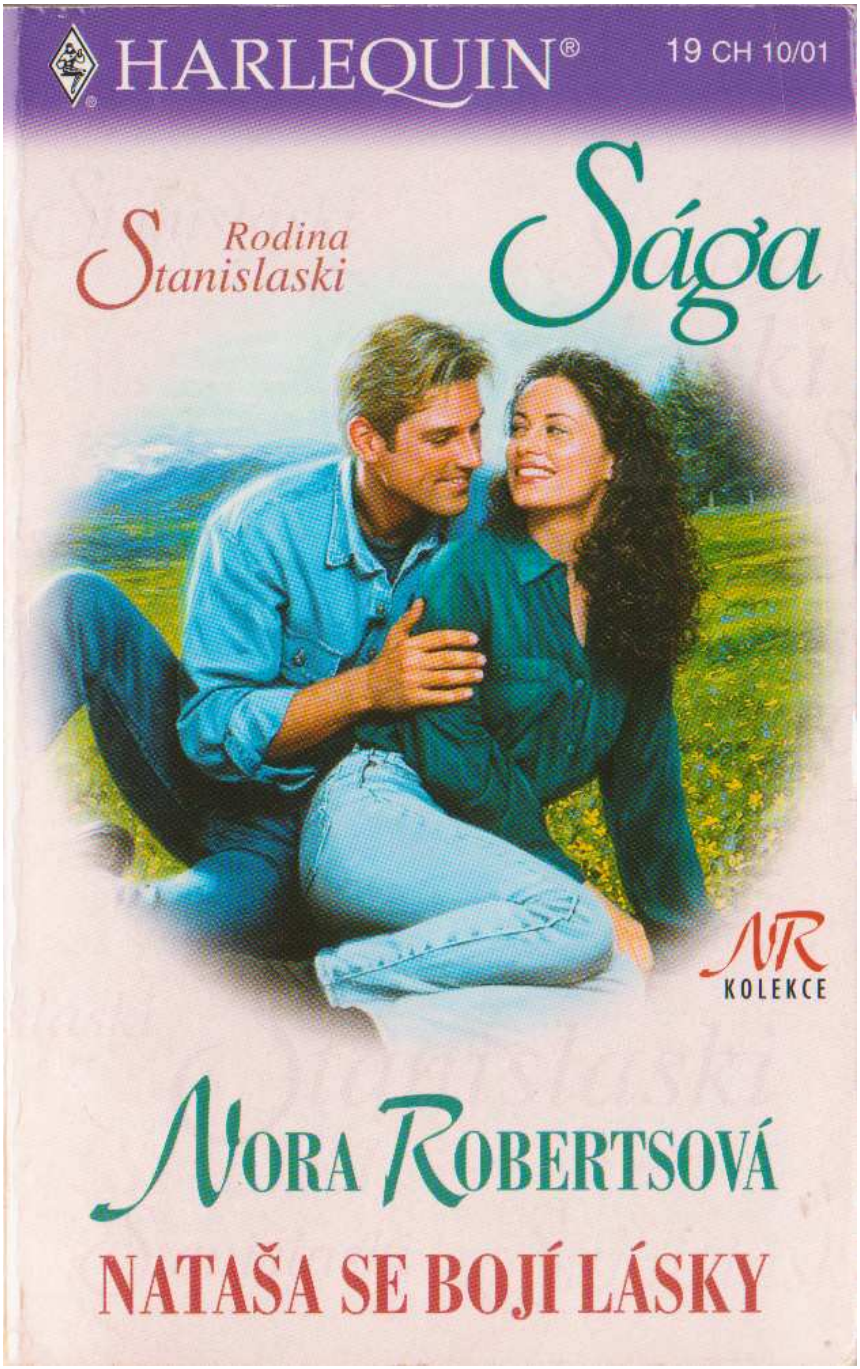

HARLEQUIN®
19 CH 10/01
Rodina Stanislaski
Sága
NR
KOLEKCE
NORA ROBERTSOVÁ
NATAŠA SE BOJÍ LÁSKY

Název originálu:
The Stanislaski Sisters, Natasha and Ráchel (Taming Natasha)
První vydání:
Harlequin Books S.A., 2001 *Překlad:*
Barbora Pšenicová
Odpovědný redaktor: Jiří Chodil
© 2001 by Harlequin Books S.A. (1990 by Nora Roberts) © Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2001 Tento titul vychází v edici Sága ISSN 1213-2535.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain
Adresa redakce: Revoluční 8,110 00 Praha 1
Telefonní spojení:
sekretariát: 21409452
distribuce: 21409455
produkce: 21409456
redakce: 21409458
CENA 85 Kč
ISBN 80-241-0779-1

Nora Robertsová

NATAŠA SE BOJÍ LÁSKY

HARLEQUIN®
Čas jen pro mě

Toronto • New York • Londýn
Amsterodam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

PROLOG

S očima blýskajícíma se hněvem a zároveň triumfem vešla Nataša rázně do ložnice. Tak Michail a Alexej si mysleli, že když obléknou psa do její nové podprsenky a nejlepší taneční sukně, všichni se potrhají smíchy. Teď ale konečně poznají, jaký trest je čeká, když budou chmatat svýma špinavýma rukama na cizí věci, říkala si v duchu Nataša.

Nejhorší trest pro ně připravila maminka. Přikázala jim, aby podprsenku i sukni vyprali a dali uschnout ven. Venku je určitě uvidí některý ze sousedních chlapců. To bude ostuda.

Většího ponížení se jim nemohlo dostat.

Maminka dokáže vždycky vymyslet ten nejlepší a nejspravedlivější trest. Ostuda před kamarády je pro ně určitě mnohem bolestivější než kopnutí do holeně, které předtím Nataša bratrovi uštědřila.

Nataša se otočila k dlouhému zrcadlu na stěně a zaujala baletní postoj. Její čtrnáctileté tělo bylo stejně štíhlé jako těla jejích bratrů, s pouhým náznakem zakřivení v oblasti prsou a hýždí. Hodiny baletu naučily její údy, klouby i kosti ohýbat se a otáčet všemi směry. Její duši naučily disciplíně. A její srdce naplnily tou největší radostí, jaké se jí kdy mohlo dostat.

Věděla, jak jsou hodiny baletu drahé a jak moc musí její rodiče pracovat, aby ona – i její sourozenci – dostali to, co ze všeho nejvíc chtějí. Jednoho dne se z ní stane velká balerínava pokaždé, když bude tančit, jim bude v duchu děkovat za tento dar.

V uších se jí rozezněly tóny překrásné hudby a ona zavřela zlatohnědé oči a bradu pozvedla vzhůru. Dlouhý vodopád černých kadeří se jí při pomalé piruetě jemně rozvlnil.

Když oči znovu otevřela, uviděla stát ve dveřích sestru.

„Už to budou mít doprané," pronesla Ráchel. Jako obvykle se jí při pohledu na Natašu zmocnily smíšené pocity hrdosti a závisti. Hrdosti, že je její sestra tak krásná. Závisti, že ve svých osmi letech měla pocit, že jí snad *nikdy* nebude čtrnáct a nikdy nebude tak půvabná. Veškeré touhy a přání Ráchel se točily kolem jediného – aby jí už bylo čtrnáct.

Nataša se pousmála a otočila se v další piruetě. „Fňukají u toho?“

„Trochu.“ Koutky Racheliných úst sebou zacukaly. „Když je maminka dost daleko, aby je neslyšela. A Míša říká, že jsi mu zlomila nohu.“

„To mu patří. Zaslouží si to, když mi bere moje věci.“

„Docela to byla legrace,“ poznamenala Ráchel a skočila přitom na postel. „Saša měl v tom převleku pořádnou ránu.“

„Možná,“ připustila Nataša. „Ještě větší legrace by byla, kdyby mu k tomu pustili Labutí jezero.“ Hněv ji už přešel, usmála se a začala si pročesávat dlouhé vlasy. „Co se dá dělat. Jsou to jen kluci.“

Ráchel pokrčila nos. Chlapci teď zaujímali na seznamu jejích zájmů velmi nízké místo. „Kluci jsou hloupí. Jsou strašně hluční a páchnou. Být holkou je lepší.“ Ačkoliv měla na sobě vybledlé džíny, vytahané tričko a na pocuchaných černých vlasech kšiltovku, svá slova myslela smrtelně vážně.

Její oči, stejné barvy jako oči její sestry, šibalsky zasvítily. „Mohly bychom jim to oplatit.“

Nataša si v duchu říkala, že by měla být nad takovými věcmi povznesená, přesto se zadívala na Ráchel s rostoucím zájmem. Ráchel by měla být rodinným mazlíčkem, ale občas bývala pořádně nevyzpytatelná. „Jak?“

„Míšův dres na baseball,“ zašeptala. „Myslím, že by Sašovi strašně slušel. Mohli bychom mu ho sebrat, až půjdou ven věšet prádlo.“

„Nikdo přece nemá tušení, kam si ho schovává, když ho nemá právě na sobě.“

„Já to vím.“ Krásný Rachelin obličejíček se rozzářil širokým úsměvem. „Já vím všechno. Řeknu ti to a pomůžu ti s odplatou, za podmínky…“

Nataša tázavě zvedla obočí. Nevyzpytatelná a pořádně mazaná. Ráchel vždycky dokázala vymyslet nějaký fígl.

„Za podmínky, že mi půjčíš své zlaté náušnice. Ty malé s vyrytými hvězdičkami.“

„Když jsem ti naposledy půjčila náušnice, tak jsi mi jednu ztratila.“

„Já jsem ji neztratila, jenom se mi ji ještě nepodařilo najít.“ Už by se málem urazila, ale s tím musí počkat, až bude obchod uzavřen. „Přinesu ti dres, pomůžu ti obléknout Sašu a zabavím maminku. A ty mi půjčíš své náušnice na tři dny.“

„Najeden.“

„Na dva.“

Nataša zhluboka vzdychla. „Dobrá, tak tedy na dva.“

S mazaným úsměvem Ráchel natáhla před sebe otevřenou dlaň. „Nejdřív náušnice.“

Nataša zavrtěla hlavou, otevřela svou kazetu se šperky a vyndala náušnice. „Jak můžeš být takový šejdíř, když je ti teprve osm?“

Ráchel zakoulela očima a potom se zahleděla na výsledek svého obchodu. Byla si jistá, že s těmi náušnicemi bude vypadat starší. Aspoň tak na deset.

„Když ti bylo osm, vypadala jsi jako já?“

„Nevím.“ Nataša se zamyšleně sehnula, až se v zrcadle objevily jejich obličeje těsně vedle sebe. „Máme skoro stejné oči a taky ústa. Ty máš ale hezčí nos.“

„Opravdu?“ Myšlenka, že by měla něco hezčího nebo lepšího než starší sestra ji nadchla. „Opravdu?“

„Ano, alespoň si to myslím.“ Protože Nataša chápala pocity mladší sestry, dotkla se svou tváří její. „Počkej, až budeme jednoho dne obě dospělé. Lidé se budou za námi otáčet, až půjdeme po ulici. A budou říkat:.Podívejte, to jsou sestry Stanislaski. Nejsou krásné?‘“

Ráchel se při té představě rozesmála a roztančila se po pokoji, který sdílela dohromady se sestrou. „Potom uvidí Michaila a Alexeje a řeknou: ‚A jéje, tady přicházejí bratři Stanislaski. To budou zase nějaké problémy.‘“

„A budou mít pravdu.“ Nataša uslyšela bouchnutí dveřmi a vyhlédla z okna. „Už jdou! Pojď se podívat, Ráchel.“

Po pěšině vedoucí k věšáku na prádlo se vlekli zahanbeně dva chlapci se sklopenými hlavami, zatímco psík vesele pobíhal okolo nich.

„Zdá se, že se pořádně stydí,“ poznamenala Nataša s uspokojením. „Podívej se, jak jsou ve tvářích červení.“

„To je ještě málo. Běžím pro dres!“ S houpajícími se kroužky v uších popadla Ráchel čepici a vyběhla ven z místnosti.

Chlapci nikdy neporazí sestry Stanislaski, pomyslela si Nataša a pospíchala rychle za ní.

PRVNÍ KAPITOLA

„Jak je možné, že všichni hezcí muži jsou ženatí?“

Nataša nejdříve upravila sukni panence v sametových šatech, kterou právě posadila do dětského křesílka, a teprve potom se obrátila na svou pomocnici. „Jakého muže máš tentokrát na mysli, Annie?“

„Jednoho nádherného vysokého blonďáka, který právě stojí před výlohou se svou elegantní ženuškou a roztomilou holčičkou.“ Annie se žvýkačkou vecpanou ve tváři zhluboka vydechla.

„Tak doufejme, že vejdou i dovnitř a koupí si nějakou hračku.“

Nataša ustoupila o několik kroků dozadu, zadívala se na skupinu naškrobených panenek a spokojeně se usmála. Vypadaly přesně tak, jak chtěla – půvabně, elegantně a staromódně. Zkontrolovala každičký detail, včetně vějíře v drobné porcelánové ručce.

Obchod s hračkami pro ni neznamenal jen obživu, ale především velkou radost. Každou hračku, od nejmenšího chrastítka po obrovského vycpaného medvěda, vybírala se stejným důrazem na detail a kvalitu. Snažila se získat pro svůj obchod i zákazníky vždy to nejlepší zboží.

Během tří let od chvíle, kdy Nataša poprvé otevřela dveře svého Království hraček, se z tohoto místa stal nejúspěšnější obchod v malém univerzitním městečku na hranici Západní Virginie. Stálo ji to spoustu energie a vytrválosti, avšak úspěch obchodu byl dán především její vrozenou schopností chápat dětskou duši. Nechtěla,

aby od ní zákazníci odcházeli jen s hračkou. Jejím cílem bylo, aby odcházeli s tou pravou hračkou.

„Zdá se, že se chystají vejít dovnitř," pronesla Annie a honem si ulízla své nakrátko ostříhané kaštanové vlasy. „Mám jim odemknout?"

Nataša pohlédla na hodiny s rozesmátým klaunem, které měla nad hlavou. „Zbývá nám ještě celých pět minut."

„Jakých pět minut? Táňo, říkám ti, ten chlapík je úžasný." Aby měla lepší výhled, Annie se protáhla uličkou mezi vyskládanými stolními hrami. „Má ta nejkrásnější ramena, jaká jsem kdy viděla navlečená v saku. Panebože, vždyť to sako je z tvídu. Nikdy bych nečekala, že bych mohla takhle šílet z muže oblečeného v tvídu."

„Myslím, že bys šílela, i kdyby měl na sobě kartón."

Ve tváři Annie se objevil dolíček. „Musel strávit léto někde na pláži. Vlasy má vybledlé od slunce a je nádherně opálený. Ach bože, teď se usmál na tu malou holčičku. Myslím, že jsem se právě zamilovala."

Nataša se snažila vytvořit na polici iluzi miniaturní dopravní zácpy a přitom se usmála. „To neslyším poprvé."

„Já vím." Annie si znovu povzdychla. „Kéž bych věděla, jakou má barvu očí. Podle výrazu obličeje bych řekla, že musí být neuvěřitelně inteligentní a určitě strašně trpěl."

Nataša se ohlédla letmo přes rameno s jiskřičkou pobavení v oku. „Jeho manželka by byla jistě nadšená tvou fantazií."

„Pro ženu je poctou – nebo spíš povinností – popustit uzdu své fantazie, když vidí takového muže."

Nataša už nechtěla dál rozvíjet toto téma, a tak raději pobídla Annie: „Nuže dobrá, tak běž otevřít."

Spence zatahal dcerku za ouško. „Asi bych si pořádně rozmyslel, jestli se mám vážně nastěhovat do našeho domu, kdybych věděl, že je v jeho blízkosti tento obchod."

„Kdyby bylo po tvém, tak bys ho pro ni nejradši celý vykoupil."

Pohlédl letmo na ženu stojící po jeho boku. „Nezačínej zase, Nino."

Útlá blondýnka pokrčila rameny v elegantním růžovém sáčku a potom pohlédla na malou dívenku.

„Chtěla jsem jen říct, že tatínek tě občas pořádně rozmazluje. To proto, že tě má tak rád. Musím ale přiznat, že teď si nějaký ten dáreček zasloužíš. Byla jsi při stěhování moc hodná.“

„Náš nový dům se mi strašně líbí,“ vyhrkla malá Frederica Kimballová a vsunula svou dlaň do otcovy, aby tak zdůraznila spojenectví s tatínkem.

Nina na ně pohlédla. Na vysokého štíhlého muže a drobounkou malou holčičku. Pokud si dobře pamatovala, ještě nikdy se jí nepodařilo s žádným z nich vyhrát jakýkoliv spor.

„Zřejmě budu asi jediná, kdo nechápe výhodu bydlení tady před bydlením v New Yorku.“ Tón jejího hlasu byl mnohem laskavější, když pohladila dívenku po vlasech. „Budu mít o tebe starost. Přála bych si, abys byla doopravdy šťastná, drahoušku. Ty i tvůj tatínek.“

„My jsme šťastní.“ Aby Spence uvolnil napjatou situaci, zvedl Freddie do náruče. „Nebo snad nejsme, co říkáš, princezno?“

„Během okamžiku bude ještě šťastnější,“ poznamenala Nina a stiskla Spenceovu ruku. „Už otvírají.“

„Dobrý den.“ Má je šedé, uvědomila si Annie a spolkla přitom dlouhé, zasněné povzdechnutí. Nádherně šedé. Snažila se na chvíli potlačit bohatou fantazii a uvedla dovnitř první zákazníky toho dne. „Čím mohu posloužit?“

„Moje dcerka by si chtěla koupit nějakou panenku,“ odpověděl Spence a postavil Frediie zpátky na zem.

„Tak to jste na správném místě.“ Annie obrátila poslušně pozornost na malou holčičku. Byla doopravdy okouzlující. Měla stejné šedé oči, jako její otec, a světlé vlasy volně splývající na ramena. „Jakou panenku by sis přála?“

„Nějakou hezkou,“ odpověděla Freddie bez váhání. „Nějakou hezkou se zrzavými vlasy a modrýma očima.“

„Jsem si jistá, že tu najdeme přesně takovou, jakou chceš.“ Vzala ji za ruku. „Půjdeš se tu se mnou porozhlédnout?“

Freddie zběžně pohlédla na otce, zda nemá nic proti, a potom se nechala odvést mezi regály s hračkami.

„Proklatě!“ Spence si uvědomil, jak sebou trhl.

Nina mu znovu stiskla dlaň. „Spencei…“

„Namlouval jsem si, že si stejně nic nepamatuje…“

„To, že chce panenku se zrzavými vlasy a modrýma očima, ještě nic neznamená.“

„Zrzavé vlasy a modré oči,“ opakoval a znovu se ho zmocnil pocit zmaru. „Přesně jako Angela. Ona si ji pamatuje, Nino. A to znamená velmi mnoho.“ Zastrčil si ruce do kapes a poodstoupil stranou.

Tři roky, pomyslel si. Už to budou skoro celé tři roky. Freddie byla tenkrát ještě v plenkách. Ale na Angelu si pamatuje – na překrásnou, lehkomyslnou Angelu. Ani ten nejsvobodomyslnější kritik by nemohl Angelu nazvat matkou. Nikdy dceru neobjala, nikdy ji nepochovala, nezazpívala jí žádnou písničku, ani se nesnažila utišit ji v pláči.

Prohlížel si malou panenku s porcelánovým obličejem. Drobounké, špičaté prstíky, veliké, zasněné oči. Angela jí byla podobná, uvědomil si. Nadpozemsky krásná. A chladná jako sklo.

Miloval ji jako nějaký umělecký kus – obdivoval dokonalost jejích tvarů a stále pátral po nějakém smyslu, který by byl pod těmito křivkami schován. Jako zázrakem se jim podařilo spolu stvořit nádherné dítě, které se dokázalo probojovat prvními roky života téměř bez pomoci vlastních rodičů.

Teď jí to ale všechno vynahradí. Spence zavřel na okamžik oči. Je rozhodnutý udělat všechno, co je v jeho silách, aby poskytnul dceři lásku i pocit bezpečí, které si zaslouží.

Zřejmě si nikdy neodpustí, že se nechal tak pohltit vlastními problémy v době, kdy byla ještě nemluvně. Teď už bude všechno jinak. Dokonce i když se stěhoval, měl na paměti především blaho dcerky.

Uslyšel, jak se Freddie zasmála, a veškeré napětí bylo to tam. Nahradil ho čistý pocit radosti. Nebylo sladší hudby než smích toho malého děvčátka. Mohla by se z něj napsat celá symfonie.

Uklidněný si začal znovu prohlížet obchod. Byl nápaditě a krásně upraven. Ačkoliv byl malý, byl zarovnaný od jedné stěny ke druhé vším, po čem by mohlo prahnout dětské srdce. Za stropu vysela veliká zlatá žirafa a červenofialový pes se smutnýma očima. Dřevěné vláčky, autíčka a letadla, všechny natřené výraznými barvami, byly umístěny na dlouhé polici spolu s elegantním miniaturním nábytkem.

Byla tu spousta panenek, některé vyparáděné, některé okouzlujícím způsobem prosté.

Bylo to místo splněných přání, přeplněná Aladinova jeskyně vytvořená pro radost rozzářených dětských očí. Pro dětský smích, jako se právě teď smála Freddie. Už teď mu bylo jasné, že bude mít co dělat, aby jí zamezil v každodenních návštěvách tohoto království.

I když i to byl jeden z důvodů, proč se odstěhoval na malé město. Chtěl, aby se jeho dcera mohla těšit z malých obchůdků, kde ji všichni prodavači budou znát jménem. Bude moci projít městečko z jednoho konce na druhý, aniž by se člověk o ni musel bát jako ve velkém městě.

Snad i on, když se konečně zbavil neustálého tlaku a ubíjejícího životního tempa, tu konečně nalezne kýžený klid.

Mimoděk zvedl z jedné police hrací skříňku. Byla na ní křehká, ručně vymodelovaná porcelánová figurka cikánky s havraními vlasy a červenou sukní s volány. V uších měla zlaté kruhy a v rukou držela tamburínu zdobenou barevnými pentlemi. Byl si jistý, že by na Páté avenue nenašel zručněji vyrobený kousek.

V duchu se divil, že majitel nechává takový skvost na místě, kam mohou dosáhnout zvědavé dětské prstíky, které by ho mohly shodit a rozbít. Zvědavě otočil klíčkem a pozoroval figurku, jak se otáčí kolem miniaturního porcelánového ohniště.

Cajkovský. Poznal ho s prvními tóny a jeho cvičený sluch ocenil kvalitu zvuku. Trudnomyslný kus, avšak plný vášně, pomyslel si, překvapený, že se v obchodě s hračkami setká s něčím podobným. Potom zvedl hlavu a uviděl Natašu.

Nedokázal z ní spustit oči. Stála jen pár desítek centimetrů od něj, s hlavou vztyčenou, mírně nakloněnou k jedné straně, jak ho pozorovala. Měla stejně černé vlasy jako tanečnice na hrací skříňce. V divokých vlnách jí dopadaly na ramena. Jednoduché červené šaty dávaly vyniknout zlatavému nádechu kůže.

Tahle žena ale není křehká jako porcelánová figurka, pomyslel si. Ačkoliv byla malé postavy, působila dojmem síly. Snad to bylo díky obličeji s plnými, nenamalovanými rty a vystouplými lícními kostmi. Oči, orámované hustými řasami, měla stejně temné jako vlasy. I přes vzdálenost, která je dělila, z ní vyciťoval ještě něco jiného. Silnou,

neodolatelnou smyslnost. Obklopovala ji, jako jiné ženy obklopuje vůně parfému.

Poprvé po několika letech se ho zmocnil zmrazující pocit čisté touhy.

Nataša viděla jeho pohled, dovtípila se skrytého smyslu a velmi se rozzlobila. Co je to za muže, který si klidně vejde do obchodu s vlastní ženou a dítětem a potom se bezostyšně zadívá na jinou ženu s tak zřetelnou touhou v očích?

Rozhodnutá ignorovat drzý pohled stejně, jako ignorovala spoustu jiných v minulosti, vykročila směrem k němu. „Mohu vám nějak pomoci?“

Pomoci? pomyslel si Spence nepřítomně. Teď potřeboval hlavně kyslík. Netušil, že je možné, aby žena vzala muži doslova dech. „Kdo jste?“

„Nataša Stanislaski.“ Chladně se na něj usmála. „Jsem majitelka tohoto obchodu.“

Její hlas jakoby zůstal viset ve vzduchu, silný, energický, se stopami slovanského původu, které mu dodávaly na přitažlivosti. Ucítil vůni mýdla, nic víc, avšak tato prostá vůně mu okamžitě učarovala.

Když neodpovídal, zvedla tázavě obočí. „Vaše dcera si vybrala tři panenky. Možná byste jí mohl pomoci s konečným rozhodnutím.“

„Hned. Váš přízvuk… je ruský?“

„Ano.“ Uvažovala, jestli by mu neměla připomenout, že jeho manželka stojí u dveří a tváří se velmi znuděně a netrpělivě.

„Jak dlouho jste v Americe?“

„Od šesti let.“ Věnovala mu další z chladných pohledů. „Bylo mi tenkrát zhruba stejně jako vaší dceři. Teď mne omluvte…“

Než se stačil ovládnout, držel ji za rameno. I když si uvědomoval, že to není příliš slušné, hněv v jejích očích ho zarazil. „Promiňte. Chtěl jsem se vás jenom zeptat na tuto hrací skříňku.“

Nataša na ni pohlédla, zatímco tóny hudby postupně doznívaly. „Je to jedna z nejkrásnějších skříněk, jaké tu máme. Je vyrobená ve Spojených státech. Měl byste o ni zájem?“

„Ještě jsem se nerozhodl, ale říkal jsem si, jestli vůbec víte, že ji máte vystavenou na této polici.“

„Proč?“

„Není to právě druh zboží, který bych očekával v hračkářství. Děti by vám ji mohly rozbít.“

Nataša ji vzala a posunula víc dozadu. „A my ji můžeme nechat? ase spravit. Myslím si, že bychom měli dětem dopřát radost z hudby, nebo snad ne?“

„Ano.“ Poprvé se mu na obličeji mihl úsměv. Byl, jak předtím poznamenala Annie, vážně působivý. To musela Nataša uznat. Přes hněv cítila přitažlivost a z neznámého důvodu i určitou spřízněnost. Potom promluvil: „Domnívám se dokonce, že je to velmi důležité. Mohli bychom si o tom popovídat při večeři.“

Nataša strnula a vší silou se snažila potlačit hněv. Bylo to velmi těžké pro někoho s její výbušnou povahou, avšak měla na paměti, že muž nemá s sebou v obchodě pouze ženu, ale i malou dcerku.

Spolkla hněvivou slinu, kterou již měla na jazyku, avšak Spence si stačil všimnout záblesku v jejích očích.

„Na to zapomeňte,“ pronesla a otočila se k němu zády.

„Slečno…“ promluvil Spence, avšak boční uličkou se k němu přiřítila Freddie s velikou střapatou pannou.

„Není nádherná, tati?“ S rozzářenýma očima pozvedla pannu k jeho očím ke schválení.

Je zrzavá, pomyslel si Spence. Ale zároveň je i nádherná. K jeho úlevě se Angele nepodobala. Chvíli si ji prohlížel. „Je to ta nejkrásnější panenka, jakou jsem kdy viděl,“ pronesl po chvíli.

„Doopravdy?“

Shýbnul se, aby mohl své dceři pohlédnout přímo do očí. „Vážně. Máš vynikající vkus, princezno.“

Freddie natáhla ruce a objala otce, s panenkou přimáčknutou ke své hrudi. „Můžu si ji tedy koupit?“

„Já jsem si myslel, že bude moje.“ Zatímco se Freddie chichotala, vzal ji i s pannou do náruče.

„Jestli dovolíte, ráda vám ji zabalím,“ pronesla Nataša o poznání vřelejším tónem.

„Já si ji ponesu jen tak.“ Freddie stiskla pevně svou novou přítelkyni.

„Dobrá. Tak ti dám alespoň nějakou mašli do vlasů. Líbila by se ti nějaká?“

„Ta modrá.“

„Tak ti dáme modrou.“

Nataša odešla směrem k pokladně.

Nina pohlédla na panenku a obrátila oči k nebi. „Myslíš, že sis vybrala vážně tu nejlepší, miláčku?“

„Tatínkovi se líbí,“ zamumlala Freddie a sklopila hlavu.

„Ano, je to pravda. Moc se mi líbí,“ pronesl Spence s výmluvným pohledem směrem k Nině. Postavil Freddie zpátky na zem a vytáhl z kapsy peněženku.

Maminka nebude asi žádný poklad, pomyslela si Nataša. To mu ale nedává žádné právo, aby bezostyšně flirtoval s prodavačkou v hračkářství. Vrátila mu drobné a podala mu účet. Potom ustřihla kus modré mašle.

„Děkuju,“ pronesla směrem k Freddie. „Doufám, že se panence bude v jejím novém domově líbit.“

„Budu se o ni dobře starat,“ slíbila Freddie, zatímco se pokoušela svázat mašlí bohatý cop přízových vlasů. „Můžou se lidé přijít jen tak podívat na vaše hračky, anebo si musí vždycky něco koupit?“

Nataša se usmála, potom vzala další mašli a rychlým pohybem ji uvázala do dívčích vlasů. „Můžeš se k nám přijít podívat, kdykoliv se ti zachce.“

„Spencei, už musíme vážně jít.“ Nina stála u otevřených dveří.

„Dobrá.“ Na okamžik zaváhal. Jestli se Freddie může kdykoliv přijít podívat do tohoto obchodu, platí to jistě i pro něj. „Bylo mi potěšením, slečno Stanislaski.“

„Na shledanou.“ Počkala, až se ozval zvuk rolniček a dveře se zavřely, a potom ho hlasitě poslala do horoucích pekel.

Annie vykoukla zpoza věže postavené z dřevěných kostek. „Prosím?“

„Ten muž.“

„Ano.“ Annie se s povzdechem roztančila uličkou v rytmu waitzu. „Ten muž.“

„Přivede si sem manželku s dítětem a potom se na mě dívá jak nějaký hladový pes.“

„Táno!“ Annie si s bolestným výrazem přitiskla ruku na srdce. „Nenapínej mě, prosím.“

„Strašně mě to urazilo.“ Protáhla se kolem pokladny a pěstí uhodila do pultu. „Pozval mě na večeři.“

„*CožeV* V Anniiných očích se objevila radost, dokud ji Nataša nezpražila pohledem. „Máš pravdu, je to velmi urážející, když vidíš, že je ženatý – i když jeho žena je studená jak ryba.“

„Jeho manželské problémy mě nezajímají.“

„Předpokládám, že jsi jeho nabídku odmítla.“

Natašin hlas zněl přiškrceně, když se ohlédla. „Samozřejmě, že jsem ho odmítla.“

„Chtěla jsem říct, že je to samozřejmé,“ dodala rychle Annie.

„Stejně má ten muž ale pevné nervy,“ pronesla Nataša se zaťatými pěstmi. „Přijde si klidně do mého vlastního obchodu a začne mi tu dělat nemravné návrhy.“

„To snad ne!“ Pohoršená a vyděšená Annie uchopila Natašu za ruku. „On ti doopravdy dělal nemravné návrhy, Táňo? Přímo tady?“

„Dělal je pohledem. Jeho oči mluvily jednoznačně.“ Vždycky ji dohánělo k zuřivosti, jak často si ji muži prohlíželi. Zajímá je pouze její fyzická stránka, nic jiného, pomyslela si pohoršené. Dříve jim tolerovala různé návrhy a nabídky, než plně pochopila, co za tím vězí. Teď už jí bylo všechno jasné a netolerovala vůbec nic.

„Kdyby s sebou neměl to rozkošné děvčátko, praštila bych ho rovnou do nosu.“ Protože ji ta představa potěšila, uhodila znovu do nešťastného pultu.

Annie znala výbušnou povahu své šéfové a věděla přesně, jak ji uklidnit.

„Ta byla ale milá, vid? Jmenuje se Freddie. Roztomilé jméno.“

Nataša dlouze vzdychla, než přisvědčila. „Ano.“

„Říkala mi, že se právě přistěhovali do Shepherdstowu z New Yorku. Ta panenka bude její první novou kamarádkou.“

„Chudinka malá.“ Nataša znala dobře úzkostné pocity dítěte, které se ocitne na neznámém místě. Přestala myslet na jejího otce a lehce potřásla hlavou. „Myslím si, že by mohla být zhruba stejně stará jako JoBeth Rileyová.“ Nataša během okamžiku zapomněla na

svůj hněv. Přešla na druhou stranu pultu a zvedla telefon. Nic jí neudělá, když zavolá paní Rileyové.

Spence stál v hudebním pokoji a oknem vyhlížel na záhony s květinami. Mít za okny květiny a hrbolatý svah s trávníkem, o který bude muset pečovat, bylo pro něj něco naprosto nového. Ještě nikdy v životě nesekal trávu. Usmál se a v duchu zauvažoval, kdy se do toho bude muset asi dát.

Na zahradě stál vysoký a rozložitý javor s temnými listy. Během několika týdnů zčervenají, pomyslel si, a potom se začnou snášet k zemi. Miloval pohled z oken svého domku na kraji Central Parku – podle měnících se stromů pozoroval, jak přicházejí a zase odcházejí jednotlivá roční období. Teď to ale bude jiné, uvědomil si.

Tráva, stromy i květiny, které teď z okna viděl, patřily jemu. Byly tu proto, aby se z nich radoval, ale také se o ně staral. Tady může dovolit Freddie, aby si vzala všechny své panenky ven na odpolední čaj, a nemusí se přitom starostlivě rozhlížet, kdykoliv se mu ztratí z dohledu. Bude se jim tu dobře žít, povedou tady slušný a spořádaný život. Cítil to už tehdy, když se přiletěl domluvit s děkanem na pracovní smlouvě – a znovu, když poprvé procházel tímto ve –

Jikým, rozlehlým domem v doprovodu horlivé agentky jedné realitní kanceláře.

Nemusela se ani příliš namáhat, pomyslel si Spence. Měla dům prodaný v okamžiku, kdy do něj vešel.

Když pozoroval sluneční paprsky odrážející se od duhových křídel ptáka, vybavila se mu sestřina slova. *Užít si na chvilku venkova.* Nemohl jí to mít za zlé – těžko mu mohla uvěřit, když celý dosavadní život trávil v centru všeho dění. Nemůže popírat, že se mu líbily všechny ty třpytivé večírky, které trvaly až do rozbřesku, anebo velkolepé půlnoční večeře po symfonických koncertech či představeních baletu.

Narodil se do světa bohatství a slávy. Po celý svůj život žil v prostředí, kam měli přístup pouze ti nejlepší. A on to prostředí miloval. Léto v Monte Carlu, zima v Nice či v Cannes. Víkendy v Arubě či Cancúnu.

Svých prožitků nelitoval. Litoval pouze, že si dřív neuvědomil svou zodpovědnost a z ní vyplývající povinnosti.

Teď už je znal. Největším překvapením pro něj i pro lidi, kteří ho znali, bylo, že se ze svých povinností těšil. Za změnu vděčil Freddie. To ona pro něj měla rozhodující význam.

Freddie. Právě se rozeběhla přes trávník s novou pannou pod paží. Jak předpokládal, namířila si to rovnou k houpačce. Byla nová a její modrobílá barva se leskla pod paprsky slunce. Odrazila se s panenkou na klíně, obličej otočený k obloze a rty pohybující v tiché písni.

Zalil ho láskyplný pocit, tak něžný, ryzí a bolestný. Za celý svůj život nepoznal nic tak stravující a tak zásadního jako emoce, které v něm dokázala vzbudit pouhou přítomností.

Pohupovala se sem a tam a přitom se mazlila s panenkou, šeptajíc jí do ucha sladká tajemství. Měl radost, když viděl, jak si oblíbila jednoduchou panenku ušitou z hadříků. Mohla si vybrat nějakou z porcelánu nebo s drahými sametovými šaty, ale ona si vybrala tu, která v jejích očích potřebovala nejvíc lásky.

Celé dopoledne mluvila jenom o obchodě s hračkami a přála si, aby se tam mohla zase vrátit. On sám na obchod s hračkami také myslel, zejména na jeho majitelku. Znovu si vzpomněl, jak netaktně a neohrabaně se choval. Vyšel jsem asi ze cviku, pomyslel si a s úsměvem se poškrábal vzadu na krku. Horší však bylo, že si nedokázal vzpomenout, že by kdy zažil tak silnou sexuální přitažlivost. Jako kdyby ho zasáhl blesk z čistého nebe.

Jaká však byla její reakce? Zamračila se a zpražila ho hněvivým pohledem. Spence si v duchu znovu přehrál celou scénu. Byla velmi rozzlobená. Zdálo se, že se chvěje vzteky ještě dřív, než vůbec otevřel ústa – a dopustil se té hlouposti s pozváním na večeři.

Nesnažila se ani o náznak zdvořilosti. Na to zapomeňte – každá slabika vyslovená s ledovým chladem. Bylo to, jako kdyby ji požádal, aby s ním šla do postele.

Nic takového však neudělal, i když by si to velmi přál. Od prvního okamžiku by si dokázal představit, jak ji unáší na nějaké temné místo v lese, kde by zem byla obrostlá mechem a nebe zakryté větvemi stromů. Tam by si mohl vychutnat žár těch plných, vzdorovitých rtů. Tam by se mohl oddat divoké vášni, kterou měla

vepsanou v obličeji. Vášni, při které člověk ztrácí hlavu, nedbá o to, kde je a jak dlouho tam je a zda je jeho počínání správné.

Bože. Užasle zanechal snění. Vždyť já mám představy jak nějaký adolescent. A to zas ne, říkal si v duchu Spence a znovu zastrčil ruce do kapes. Mám představy jako normální muž – muž, který neměl čtyři roky žádnou ženu. Nebyl si jistý, zda by měl Nataše Stanislaski poděkovat za to, že v něm znovu vzbudila dávno zapomenuté vášně, anebo jestli by ji měl raději uškrtit.

Jednu věc však věděl s naprostou jistotou. Musí se s ní znovu setkat.

„Už mám všechno sbaleno.“ Nina se zastavila mezi dveřmi. Tiše si povzdychla. Spence byl zcela pohroužen ve vlastních úvahách. „Spencei,“ pronesla o poznání hlasitěji a přešla na druhou stranu místnosti. „Říkám, že už mám všechno sbaleno.“

„Prosím? Aha.“ Pokusil se o posmutnělý úsměv. „Budeš nám tu chybět, Nino.“

„Myslím, že si oddychneš, až mi uvidíš paty,“ poznamenala a políbila ho na tvář.

„Ne, to nesmíš říkat.“ Teď už byl jeho úsměv mnohem opravdovější. Poslušně mu smazala otisk rtěnky ze tváře. „Musím ti strašně poděkovat, že jsi nám pomohla se stěhováním. Vím, jak máš nabitý program.“

„Nemohla jsem přece svého bratra nechat jen tak na pospas divočině.“ Vzala jeho ruku do dlaní. „Ach, Spencei, jsi si svým rozhodnutím doopravdy jistý? Zapomeň na všechno, co jsem ti v posledních dnech napovídala, a ještě jednou si to pořádně promysli. Je to pro vás pro oba tak obrovská změna. Co tady budeš dělat, když nebudeš v práci?“

„Sekat trávu.“ Neubránil se upřímnému smíchu při pohledu na její výraz. „Sedět na verandě. Možná bych mohl i něco složit.“

„Hudbu můžeš skládat i v New Yorku.“

„Za poslední dva roky jsem nenapsal ani akord,“ připomněl jí.

„Dobrá.“ Přešla ke klavíru a mávla rukou. „Ale pokud jsi potřeboval změnu, proč sis nenašel nějaké místo na Long Islandu, anebo ještě lépe v Connecticutu?“

„Mně se líbí tady, Nino. Věř mi, není nic lepšího, co bych pro Freddie i sám pro sebe mohl udělat.“

„Doufám, že máš pravdu.“ Protože ho milovala, znovu se na něj usmála. „Stejně jsem ale přesvědčená, že za půl roku tě mám zpátky v New Yorku. Mezitím doufám, že jako jediná teta tvé dcery budu pravidelně informována o jejím vývoji.“ Pohlédla rozmrzele dolů na odštípnutý nalakovaný nehet. „Když si pomyslím, že bude chodit do státní školy…“

„Nino.“

„Nuže dobrá.“ Nina zvedla ruku. „Nemá cenu pouštět se do další hádky, když musím chytnout letadlo. Krom toho si uvědomuji, že je to především tvoje dítě.“

„Ano, to je.“

Nina poklepala prsty na leštěný povrch klavíru. „Spencei, já vím, že se cítíš stále provinile kvůli Angele. To nerada vidím.“

Jeho úsměv se rozplynul. „Někdy to trvá velmi dlouho, než se mohou určité chyby smazat.“

„Udělala ti ze života peklo,“ pronesla Nina energicky. „Měli jste problémy od samotného začátku manželství. Nikdy ses mi nesvěřil,“ poznamenala „ale byla spousta jiných, kteří se dychtivě dělili o své názory. Nebylo žádným tajemstvím, že ona to dítě nechtěla.“

„A o co lepší jsem byl já, když jsem chtěl dítě jenom proto, aby se jím zaplnila propast, která mezi mnou a manželkou vznikla?“

„Ty jsi také chyboval. Avšak dokázal sis chyby uvědomit a napravit je. Angela za celý život nepocítila ani náznak provinění. Kdyby nezemřela, stejně by ses s ní rozvedl a vzal by sis Freddie do péče. Výsledek by byl stejný. Vím, že to zní velmi nelítostně, ale taková pravda někdy bývá. Byla bych nerada/kdyby důvodem tvého stěhování byla snaha odčinit něco, co už je dávno pryč.“

„Možná to může být jeden z důvodů. Ale není to důvod jediný.“ Natáhl ruku a počkal, až Nina přistoupí blíž. „Podívej se na ni.“ Ukázal oknem ven na Freddie, která létala na houpačce vzhůru a zase dolů, volná jako pták. „Ona je šťastná. Tudíž jsem šťastný i já.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Já se nebojím.“

„Já vím, že ne.“ Spence pohlédl na odraz tváře své dcery v zrcadle, zatímco jí pečlivě splétal vlasy do copu. Nehledě na rozechvělý hlásek i podle jejího výrazu bylo jasné, že je přímo vyděšená. On sám měl pocit, že má v žaludku balvan velikosti pěsti dospělého člověka.

„Některé děti by na mém místě plakaly.“ Její vyděšené oči byly zahaleny závojem slz. „Ale já nebudu.“

„Bude se ti tam určitě líbit.“ Nebyl si tím o nic víc jistý než jeho nervózní dcera. Potíž každého rodiče je, pomyslel si, že by měl vypadat, jako že si je jistý naprosto vším. „První den školy každému nahání trochu strach, ale uvidíš, že jakmile se seznámíš se všemi spolužáky, užiješ si spoustu legrace.“

Zahleděla se na něj vážným, hloubavým pohledem.

„Vážně?“

„Vždyť ve školce se ti taky líbilo, nebo snad ne?“ Věděl, že se vyhýbá přímé odpovědi, ale nemohl se přece zavazovat sliby, které nemůže splnit.

„Většinou ano.“ Sklopila oči a zadívala se na žlutý hřeben ve tvaru mořského koníka, který ležel na její toaletní skříňce. „Jenže tady nebude ani Amy, ani Pam.“

„Najdeš si nové kamarádky. Vždyť ses už seznámila s Jo-Beth.“ Vzpomněl si na tmavovlásku se čtveráckým úsměvem, která k nim před několika dny zavítala s maminkou.

„Já vím. Jo-Beth je docela prima, ale…“ Jak má otci vysvětlit, že Jo-Beth se už zná se všemi ostatními děvčaty? „Snad by bylo lepší, kdybych počkala do zítřka.“

Jejich pohledy se opět setkaly v zrcadle. Opřel si bradu o její rameno. Voněla zeleným mýdlem, které měla tak ráda, protože bylo vytvarované do podoby dinosaura. Její obličej se velmi podobal jeho,

i když byl mnohem jemnější, drobnější a v jeho očích nepředstavitelně krásný.

„To bys mohla. Ale tím si jenom posuneš první školní den na zítřek a stejně se nezbavíš těch motýlků.“

„Jakých motýlků?“

„Co tě šimrají křídly přímo tady.“ Poklepal si rukou na oblast žaludku.

To přirovnání ji rozesmálo. „To je pravda.“

„Mě tam šimrají taky.“

„Opravdu?“ Její oči se doširoka rozevřely.

„Opravdu. Já jdu taky dneska ráno do školy, stejně jako ty.“

Pohrávala si s růžovými mašlemi, které jí uvázal na koncích copů. Věděla, že pro něj to není stejné jako pro ni, ale raději nic neříkala, protože nechtěla, aby zase nevypadal ustaraně.

„Budeš doma, až se vrátím?“

„Doufám, že ano. A pokud ne, bude tu Vera,“ pronesl a myslel při tom na jejich dlouholetou hospodyni. „Večer mi budeš vypravovat o všem, co dneska zažiješ.“ Políbil ji na čelo a postavil na zem. Vypadala tak zranitelně ve svých růžovobílých šatech. Její šedé oči byly vážné a spodní ret se jí trochu chvěl. Musel se velmi ovládat, aby ji nevzal znovu do náručí a neslíbil jí, že nemusí chodit do žádné školy, ani na žádné jiné místo, které ji děsí a ze kterého má strach. „Pojď, podíváme se, co ti Vera přichystala k svačině.“

O dvacet minut později stál u obrubníku a držel Freddie za ruku. S téměř stejně velikými obavami jako jeho dcera pozoroval veliký žlutý školní autobus, jak si to pomalu šine přes kopec.

Měl ji raději do školy odvézt autem, uvědomil si v náhlé panice – alespoň první den. Měl ji tam doprovodit a ne ji strčit do autobusu mezi samé neznámé děti.

Copak ji může nechat jen tak odjet? Vždyť je to ještě dítě. *Jeho dítě!*

Co když řidič nebude dávat pozor a sjede z útesu? Jak si může být jistý, že někdo dohlédne na to, aby Freddie odpoledne nastoupila při cestě zpátky do správného autobusu?

Autobus kodrcavě zastavil a on instinktivně sevřel její dlaň ještě pevněji než předtím. Když se dveře s rachocením rozevřely, měl sto chutí otočit se a dát se na útěk.

„Tak pěkně vítám.“ Řidička byla mohutné postavy a na tváři se jí zračil široký úsměv. Za jejími zády se rozesmáté a upovídané děti netrpělivě vrtěly na sedadlech. „Vy musíte být profesor Kimball.“

„Ano.“ Už měl na jazyku omluvu, že Freddie dnes autobusem nepojede.

„Já jsem Dorothy Mansfieldová. Děti mi říkají jednoduše Dorothy. A ty jsi určitě Frederica.“

„Ano, paní.“ Freddie se kousla do rtu a vší silou musela čelit pokušení schovat se za otcovými zády.

„Říkáme jí Freddie.“

„Ach ták.“ Obličej Dorothy se znovu rozzářil širokým úsměvem. „To jsem ráda. Když se řekne Frederica, člověk toho má hned plnou pusu. Tak si vyskoč nahoru, Freddie, holčičko moje. Dneska máš velký den. Johne Harmane, okamžitě vrať tu knihu zpátky Mikeymu, jinak budeš za trest sedět až do konce týdne sám.“

Se zvlhlýma očima vystoupila Freddie na první schod. Polkla a váhavě vystoupila na druhý.

„Sedni si támhle, vedle Jo-Beth a Lisy,“ navrhla jí Dorothy vlídně. Potom se otočila zpátky na Spenceho a s úsměvem na něj zamrkala. „Nemusíte mít starost, profesore. Dáme vám na ni pozor.“

Dveře se zavřely, autobus si odfoukl a potom se znovu kodrcavě rozjel. Spence zůstal stát u obrubníka a díval se za ním, jak odváží pryč jeho malou holčičku.

Naštěstí neměl čas na zbytečné přemýšlení. Byl zaměstnaný od prvního okamžiku, jak vstoupil na univerzitu. Musel si nastudovat učební plán, seznámit se s kolegy, prostudovat učební materiály. Potom následovala schůze katedry, rychlý oběd v jídelně a papírování. Dostal spoustu papírů, které si musel pročíst a systematicky utřídit. Byla to pro něj rutinní práce, kterou začal vykonávat poprvé před třemi lety, když působil na Juilliardově škole. Ale podobně jako Freddie byl na této škole nováčkem a bylo na něm, jaký systém si vytvoří.

Měl o ni velkou starost. Při obědě si ji představoval, jak sedí v jídelně, krčí se na konci stolu, kolem sebe drobečky, opuštěná, nešťastná, zatímco ostatní děti se smějí a vtipkují se svými přáteli. Představoval si ji o přestávce, jak stojí stranou a toužebně se dívá na spolužáky, kteří pobíhají okolo, křičí a jako pavouci lezou po dětských prolézač**kách.** Prožité trauma se na ní podepíše po dobu celého života – zůstane už navždy nejistá a nešťastná.

A to všechno proto, že ji vstrčil do toho proklatého žlu**tého** autobusu.

Koncem dne cítil tak silný pocit viny, jako by se dopustil týrání dítěte, a byl zcela stoprocentně přesvědčen, že se dcera vrátí domů se slzami v očích, zničená strohým a přís**ným** chováním pedagogů během prvního školního dne. Několikrát za den si položil otázku, zda Nina neměla přece jen pravdu. Snad měl opravdu zůstat raději v New Yorku, kde měla Freddie kamarádky a kde to důvěrně znala.

S kufříkem v ruce a sakem přehozeným přes rameno se vydal na cestu k domovu. Bylo to něco přes kilometr cesty a počasí bylo na toto roční období neobvykle teplé.

Zamiloval si město od prvního okamžiku. Podél hlavní ulice lemované stromy byla spousta krásných obchůdků a živelně stavěných starých domů. Bylo to univerzitní městečko pyšnící se touto skutečností. Pyšnící se však zároveň i historií a důstojností. Cesta stoupala vzhůru a tu a tam se na chodníku objevila prasklina v místech, podkopaných kořeny stromů. Ačkoliv tu jezdila auta, byl tu dostatečný klid na to, aby člověk slyšel štěkot psů a občasné tóny hudby linoucí se z rádia. Žena skloněná nad záhonem rozkvetlých měsíčků vzhlédla vzhůru a zamávala mu. S úsměvem jí pozdrav oplatil.

Ani ho nezná, pomyslel si. Ale stejně mu zamávala na pozdrav. Těšil se, až ji znovu uvidí, až bude třeba sázet cibuli, anebo zametat sníh z verandy. Ucítil vůni chryzantém. Z určitého důvodu mu její zamávání zvedlo náladu.

Ne, neudělal chybu. Spolu s Freddie sem patří. Musí vydržet ještě týden a budou se tu cítit jako doma.

Zastavil u obrubníku a počkal, až kolem něj projede naložená dodávka. Potom se zahleděl na druhou stranu ulice na nápis

Království hraček. Ten název je skvělý, pomyslel si Spence. Skrýval v sobě fantazii i překvapení, stejně jako výloha zaplněná kostkami, panenkami s buclatými tvářemi a zářivě červenými autíčky. V té chvíli nedokázal myslet na nic jiného než jak vykouzlit zase úsměv na tváři své dcery.

Ty ji rozmazluješ.

Ninina slova mu jasně zněla v uších.

No a co? Znovu se rozhlédl a přešel rychle na druhou stranu ulice. Jeho malá dcerka dnes nastoupila do autobusu stejně statečně jako voják pochodující do bitvy. Určitě jí neuškodí, když dostane za svou statečnost malou medaili.

Dveře zacinkaly, když do nich vešel. Uvnitř byla zvláštní vůně, stejně radostná jako cinkání rolniček. Snad peprmint, pomyslel si a usmál se.

„Hned jsem u vás," ozvalo se odněkud zezadu.

Spence si uvědomil, že úplně zapomněl, jak tajemný je její hlas.

Tentokrát ze sebe nesmí udělat zase blázna. Tentokrát už bude připraven na to, jak vypadá, na zvuk jejího hlasu i na její vůni. Přišel sem, aby koupil dárek pro dceru, nikoliv aby flirtoval s majitelkou obchodu. Potom se zasmál do obličeje opuštěného medvídka pandy. Možná, že nakonec zvládne obojí.

„Jsem si jistá, že Bonnie bude nadšená," pronesla Nataša, když přinesla zákaznici miniaturní kolotoč. „Je to nádherný dárek k narozeninám."

„Uviděla ho tu před několika týdny a od té doby není schopná mluvit o ničem jiném." Bonniina babička se snažila, aby jí neztuhl úsměv na tváři při pohledu na cenu. „Doufám, že už je dostatečně velká, aby se k němu dokázala patřičně chovat."

„Bonnie je velmi zodpovědná dívenka," poznamenala Nataša a vzápětí si všimla Spence, který stál u pultu. „Hned jsem u vás." Její tón byl najednou o dvacet stupňů ledovější.

„To je v pořádku."

Znepokojilo ho, jak silnou reakci v něm vzbudil pohled na její krásu, zatímco její nevraživý pohled měl zcela opačný náboj.

„Je to 55 dolarů 27 centů, paní Mortimerová."

„To ne, moje milá, na cedulce stálo 67 dolarů."

Nataša, která věděla, že je paní Mortimerová odkázaná pouze na malou penzi, se usmála. „Ach, nezlobte se. Já jsem vám neřekla, že ten kolotoč byl ve výprodeji?“

„Ne.“ Paní Mortimerová si oddychla úlevou, když počítala bankovky. „Dneska mám asi šťastný den.“

„A Bonnie taky.“ Nataša obvázala krabici růžovou mašlí. Věděla, že je to její oblíbená barva. „Nezapomeňte jí vyřídit, že jí přeju všechno nejlepší.“

„Spolehněte se.“ Pyšná babička zvedla krabici. „Už se nemůžu dočkat, jak se bude tvářit, až to otevře. Mějte se krásně, Natašo.“

Nataša počkala, dokud se dveře nezavřely. „Jak vám mohu pomoci?“

„To bylo od vás moc pěkné.“

Zvedla tázavě obočí. „Co konkrétně máte na mysli?“

„Však vy víte.“ Bojoval s absurdním nutkáním uchopit její ruku a přitisknout k ní rty. Je to neuvěřitelné, pomyslel si. Vždyť je mu téměř pětatřicet a vzplane láskou k ženě, kterou téměř nezná. „Chtěl jsem se tu stavit už dřív.“

„Ano? Byla snad vaše dcerka nespokojená s panenkou?“

„Ne, má z ní velkou radost. Já jsem jenom chtěl…“ Bože, vždyť začal málem koktat. Pět minut v její přítomnosti a cítí se stejně nejapné jako puberťák na první tancovačce. S obrovským úsilím se snažil nalézt ztracenou rozvahu. „Mám pocit, že jsem se minule nezachoval zrovna nejlépe. Mohu se vám za své chování omluvit?“

„Jestli chcete.“ Jenom proto, že nasadil tak dojemný a rozpačitý výraz, se k němu nebude rozhodně chovat mile. „To je jediný důvod, proč jste přišel?“

„Ne.“ Oči mu potemněly. Když si toho Nataša všimla, zauvažovala, zda se při prvním dojmu přece jen nezmýlila. V očích měl něco mnohem hlubšího, silnějšího a dokonce i vzrušujícího.

Znechucená sama sebou se na něj zdvořile usmála. „Co byste si ještě přál?“

„Chtěl jsem nějaký dárek pro svou dceru.“

„A co by to mělo být?“

„Já nevím.“

Tentokrát byl naprosto upřímný. Položil kufřík na pult a rozhlédl se bezradně kolem sebe. Oči Nataši rázem zjihly. „Má snad narozeniny?“

„Ne.“ S hloupým pocitem pokrčil rameny. „Dneska šla poprvé do školy a byla tak… statečná, když nastupovala ráno do autobusu.“

Tentokrát byl Natašin úsměv naprosto spontánní a mimořádně vřelý. Při pohledu na ni se mu sevřelo srdce. „Nemusíte mít strach. Až se vám vrátí domů, bude vám toho spoustu vypravovat o škole i nových přítelkyních. Myslím si, že první školní den je mnohem těžší pro rodiče než pro samotné děti.“

„Byl to nejdelší den v mém životě.“

Zasmála se hlubokým zastřeným hlasem, který měl nesmírně erotický náboj. „Myslím, že byste si zasloužili dárky oba dva. Minule jste si prohlížel hrací skříňku. Mám tu ještě jednu, která by se vám mohla líbit.“

S těmito slovy zamířila do zadní části obchodu. Spence se snažil nevšímat si jejích rozhoupaných boků a jemné mýdlové vůně, která ji obklopovala. Skříňka, kterou vybrala, byla vyřezána ze dřeva a na její desce byla umístěna kočka s houslemi, kráva a srpeček měsíce. Když se při prvních romantických tónech vrchní deska pootočila, uviděl smějící se figurku psa nad miskou se lžící.

„To je nádherné.“

„Mám ji ze všech nejraději.“ Nabyla přesvědčení, že muž, který tak očividně miluje svou dceru, nemůže být zas lak docela špatný. Proto se znovu usmála. „Myslím, že je to pěkný dárek v upomínku na první školní den. Bude jí připomínat, jakou měl o ni tatínek starost.“

Mírně se otočil, aby se jí mohl podívat do očí. „Děkuju vám. Je to skvělý dárek.“

Byla to zvláštní věc – jeho tělo se jen zlehka dotklo jejího, avšak ona se zachvěla jak po silném nárazu. Na okamžik zapomněla, že je to zákazník, otec a manžel, a vnímala ho pouze jako muže. Jeho oči měly barvu řeky za soumraku. Jeho rty s lehkým náznakem úsměvu byly neuvěřitelně přitažlivé. Proti své vůli si představila, jaké by to asřbylo, kdyby k nim přitiskla ústa a viděla svůj odraz v jeho očích.

Zděšeně ustoupila o krok dozadu a její hlas byl pojednou odměřený. „Zabalím vám ji do krabice.“

Překvapený tou náhlou změnou ji následoval pomalu zpátky k pultu. Zdálo se mu, že v těch překrásných očích něco zahlédl. Anebo to bylo pouze zbožné přání? Její žár se během jediného okamžiku změnil v ledový chlad. Nedokázal si to vysvětlit.

„Natašo.“ Když začala balit hrací skříňku, položil dlaň na její.

Pomalu k němu vzhlédla.

„Ano?“

„Nemohu se zbavit dojmu, že byste mne nejraději usmažila zaživa v oleji.“

„To se mýlíte,“ pronesla klidným hlasem.

„Váš hlas nezní moc přesvědčivě.“ Ucítil, jak se mu její ruka pod dlaní napnula, měkká a zároveň silná. Příměr sametová ocel mu připadal nejpádnější. „Stále nemohu přijít na to, co jsem vám udělal tak strašného.“

„Zřejmě o tom budete muset ještě nějakou dobu přemýšlet. Platíte hotově nebo kartou?“

Měl jen málo zkušeností s tak očividným odmítnutím. Jeho ego bylo raněno. Ať už je jakkoliv krásná, netoužil už více pokoušet se prorazit hlavou cihlovou zeď.

„Hotově.“ Dveře za jeho zády se s cinknutím otevřely. Dovnitř vešly tři děti, vracející se rozesmáté rovnou ze školy. Malý chlapec se zrzavými vlasy a obličejem posetým pihami se postavil na špičky, aby viděl přes pult.

„Mám tři dolary,“ hlásil.

Nataša se usmála.

„To jste dnes velmi bohatý, pane Jensene.“

Na obličeji se mu objevil široký úsměv odhalující díru po chybějícím zubu. „Dlouho jsem šetřil. Chtěl bych závodní auto.“

Nataša zvedla obočí, když vracela Spenceovi drobné. „A ví tvoje maminka, že hodláš utratit životní úspory?“ Její nový zákazník neřekl ani slovo. „Scotte?“

Přešlápl z jedné nohy na druhou. „Ale ona neříkala, že je nesmím utratit.“

„A taky neřekla, že smíš," poznamenala Nataša. Natáhla se dopředu a přátelsky ho zatáhla za neposlušnou kadeř. „Běž domů a zeptej se jí, potom se můžeš vrátit zpátky. Autíčko tu na tebe počká."

„Ale,Táňo…"

„Nechceš snad, aby se na mě tvoje maminka zlobila?" Scott vypadal na okamžik zamyšleně a Nataše bylo jasné, že je to těžká volba. „Myslím, že ne."

„Tak se jí běž zeptat a já ti tady zatím to autíčko schovám."

„Slibuješ?"

Nataša si položila ruku na srdce. „Čestné slovo." Pohlédla zpátky na Spenceho a jiskřičky pobavení z jejích očí zmizely. „Doufám, že se Freddie bude dárek líbit."

„Jsem si jistý že ano." Vyšel ven ze dveří, rozhořčený sám nad sebou za pošetilé přání, aby mohl být zase desetiletým chlapcem s dírou po chybějícím zubu.

Nataša zamkla obchod přesně v šest hodin. Slunce bylo stále jasné a vzduch zamžený. Představila si, jak sedí někde na pikniku v chladivém stínu stromů. Krásná představa, pomyslela si, na hony vzdálená realitě.

Cestou domů potkala nějaký pár držící se za ruce. Někdo na ni zamával z projíždějícího auta a ona mu zamávala na pozdrav. Mohla by se zastavit v místní hospodě a strávit hodinku nad skleničkou vína s pár lidmi, které zná. Najít společníky na večeři nebylo vůbec složité.

Ona však neměla náladu na společnost. Dokonce ani na **svou** vlastní.

To je tím horkem, pomyslela si, když zahnula za roh. I lorkem, které viselo nemilosrdně ve vzduchu po celé léto a které se tvrdošíjně bránilo příchodu podzimu. To proto je tak neklidná. V takovém počasí se jí vždycky vracely vzpomínky.

Tenkrát bylo také léto, když se její život nezvratně změnil.

Dokonce i teď, po několika letech, cítila ostrou bolest. A přemýšlela, jaké by to asi bylo. Jaký by asi byl její život, kdyby…? Ošklivila si sama sebe za tyto nesmyslné úvahy.

Co by to bylo za život, říkala si v duchu, když přejížděla prstem po okvětních lístcích rozkvetlých růží, kdyby člověk nezažil obojí,

radost i smutek? Sytá vůně růžových květů ji provázela až ke vchodu do jejího bytu.

V jejích pokojích bylo ticho. Přemýšlela o tom, že by si pořídila kotě nebo štěně, aby ji měl kdo vítat, když se večer vrací domů, aby ji někdo miloval a těšil se na ni. Potom si ale uvědomila, jak by každý živý tvor trpěl, kdyby ho nechala samotného po celou dobu, co je v obchodě.

Tak si alespoň pustila hudbu. *Romeo a Julie* od Čajkovského. V duchu viděla sama sebe, jak tančí na tyto neodbytné, romantické tóny, obklopená světlem reflektorů, se srdcem tepajícím v rytmu hudby. Vláčné pohyby, trojitá pirueta, vrozený půvab.

To už je taky minulost, uvědomila si Nataša. Smutek oslabuje.

Pohybovala se podle zaběhlého zvyku. Převlékla se z pracovních šatů a sukni s halenkou si pověsila úhledně na ramínko, tak jak byla naučená.

V ledničce měla ledový čaj a hotové jídlo zabalené v celofánu. Musela se sama sobě smát, když mačkala tlačítko mikrovlnné trouby.

Začínám mít zvyky starých lidí, pomyslela si Nataša, unavená a podrážděná horkem. Povzdechla si a přitiskla si studenou sklenici na čelo.

Ten muž mi nahání strach, pomyslela si. Na pár okamžiků se jí dnes v obchodě vážně začal líbit. Byl tak milý, měl starosti o svou malou holčičku a chtěl ji odměnit za to, jak statečně zvládla první den ve škole. Líbilo se jí, jak zněl jeho hlas, jak se smály jeho oči.

Pocítila cosi, co necítila a nepřipouštěla si po mnoho let. Vzrušení, ze kterého mrazí po celém těle. Touhu. Zlobila se kvůli tomu na sebe a byla zahanbená. Nejvíc se však zlobila na něj.

Ten musí mít nervy, pomyslela si, když vyndala talíř z mikrovlnné trouby. Klidně s ní flirtuje, jako s nějakou hloupou naivkou, a vzápětí si to namíří domů k ženě a dceři.

Je jako Anthony. Bez srdce. Nervózně odstrčila talíř stranou a zvedla orosenou sklenici.

Ona je už mnohem moudřejší, než byla v osmnácti. A taky silnější. Už není ženou, která se nechá oklamat mužským půvabem a úlisnými slovy.

Anthony jí velmi ublížil. Od té doby byla Nataša pevně rozhodnutá, že už žádnému muži nic podobného nedovolí.

Nad hlavou zaslechla dupot a usmála se. To se Jorgensovi chystají k večeři. V duchu si představila, jak pobíhá asi Don úzkostlivě kolem Marilyn, která čeká jejich první dítě. Nataša byla ráda, že má nad sebou takové sousedy, šťastné, zamilované a plné očekávání.

Dětství prožila ve velké rodině. Ještě teď vzpomínala, s jakou starostlivostí se tatínek staral o maminku, když se blížila její chvilka. Bylo to tak u každého z jejích tří mladších sourozenců, vzpomínala Nataša. Tatínek vždycky zbožňoval svou Naďu. Nataša věděla, že ještě teď jí nosí do jejich malého domku v Brooklynu květiny. Když se vrátí domů z práce, nikdy nezapomene ženu políbit – není to však roztržitá pusa na tvář, ale pořádný polibek. Polibek muže, který je i po třiceti letech manželství bláznivě zamilovaný.

Jedině díky otci se snažila neházet všechny muže dojednoho pytle. Když viděla tatínka pohromadě s maminkou, vždycky si v koutku duše nechávala malou naději, že snad jednoho dne potká někoho, kdo ji bude stejně vroucně a upřímně milovat.

Snad jednou, pomyslela si s letmým pokrčením ramen. Teď však žije svůj vlastní život ve vlastním bytě a nehodlá do něj vpustit žádného muže, ať už jsou jeho oči sebevíc upřímné.

„Ještě jednu pohádku, tatínku, prosím.“ Freddie s unavenýma očima a obličejíčkem vymydleným po koupeli se snažila vyloudit na tváři svůj nejpřesvědčivější úsměv. Byla zachumlaná do přikrývky přitisknutá ke Spenceovi.

„Vždyť už skoro spíš.“

„Ne, nespím.“ Pohlédla na něj a snažila se přitom ze všech sil udržet víčka otevřená. Dnes prožila nejkrásnější den svého života a ještě nechtěla, aby skončil. „Už jsem ti říkala, že Jo-Bethina kočička má koťátka? Má jich šest!“

„Ano, dokonce dvakrát.“

Freddie se ospale usmála. „Paní Pattersonová je moc milá. Každý pátek budeme hrát hru Ukaž a poznej.“

„To jsi mi taky říkala.“ A já jsem se celý den trápil starostmi, pomyslel si Spence. „Zdá se mi, že se ti ve škole vážně líbilo.“

„Je to tam moc hezké.“ Dlouze zívla.

„Je načase zavřít oči, princezno.“

„Ještě jednu pohádku. Nějakou vymyšlenou.“ Znovu zívla a přitiskla se k otci ještě blíž, vdechujíc známou vůni jeho kolínské.

Začal potichu vyprávět, přesvědčen, že Freddie usne dřív, než dospěje ke šťastnému konci. Rozvíjel příběh o krásné tmavovlase princezně z daleké, cizokrajné země a o rytíři, který se snažil vysvobodit ji z věže ze slonoviny.

Je to pošetilost, pomyslel si Spence, když si uvědomil, že zakletou princeznu popsal podle Nataši. Ona je sice krásná, o tom nemůže být řeč, zároveň ale nezná žádnou jinou, která by se tak bránila vysvobození.

Je smůla, že musí její obchod míjet každý den při cestě na univerzitu i zpátky.

Bude ji ignorovat. Na druhou stranu by jí měl být vděčný. Jedině díky ní zažil znovu pocity, o kterých si myslel, že se mu už do života nikdy nevrátí.

Opatrně vyklouznul z postele. Potom pohlédl na Freddie a přitáhl jí přikrývku až k bradě. Nakonec se opřel rukou o pelest a rozhlédl se po pokoji.

Už teď bylo poznatelné, že tento pokoj patří Freddie. Na policích obtěžkaných knížkami byly rozestavěné panenky. Chlupaté bačkory ve tvaru slona stály vedle jejích nejoblíbenějších růžových plátěnek. Pokoj byl prosycen vůní šamponu a pastelek. Na zdi bylo rozsvíceno tlumené světlo ve tvaru kukuřice pro případ, že by se v noci probudila.

Ještě na okamžik postál v přítmí pokoje a potom vyšel ven na chodbu ponechávaje za sebou otevřené dveře na několik centimetrů.

V přízemí potkal Veru, která nesla podnos s kávou. Jeho mexická hospodyně byla stejně široká od ramen až po boky, takže působila dojmem malého nákladního vlaku přesouvajícího se z pokoje do pokoje. Po narození Freddie se ukázalo, že je nejen schopnou, ale dokonce nepostradatelnou pomocnicí. Spence věděl, že věrnost zaměstnanců si lze koupit, nikoliv však lásku. Vera si Freddie zamilovala od prvního okamžiku, kdy ji přinesli domů v hedvábné zavinovačce.

Teď se na něj zahleděla a její vrásčitý obličej se rozjasnil úsměvem. „Má za sebou velký den.“

„Ano. A bojovala, až do posledního okamžiku. Nemusela jste se obtěžovat, Vero.“

Pokrčila rameny a odnesla mu kávu do pracovny. „Vždyť jste říkal, že budete pracovat až do noci.“

„„Ano, to budu muset.“

„Tak jsem si říkala, že vám káva přijde vhod. Teď si půjdu zapnout televizi.“ Položila podnos na stůl a pokračovala. „Holčička moje, měla takovou radost z prvního školního dne a z nových kamarádek.“ Už nedodala, že tajně plakala do zástěry, když Freddie ráno nastoupila do autobusu. „Doufám, že nebudete dlouho ponocovat, pane Kimballe.“

„To víte, že ne.“ Byla to lež ze zdvořilosti. Bylo mu jasné, že je příliš neklidný na to, aby jen tak brzy usnul. „Děkuju vám, Vero.“

„*De nadal*“ Přejela si rukou přes své šedivé vlasy. „Chtěla jsem vám ještě říct, že se mi tu moc líbí.“

„Bez vás bychom to jen těžko zvládali.“

„*Sí.*“ Brala to za svou povinnost. Pracovala pro *seňora* už sedm let a velmi si vážila toho, že je hospodyní u tak důležitého člověka – uznávaného skladatele, doktora hudby a profesora na univerzitě. Do jeho dcery se zamilovala od jejího samotného narození a kvůli ní by následovala Spenceho snad až na konec světa.

Trochu reptala, když se stěhovali z nádherného bytu v horním patře domu v New Yorku do starobylého domu na maloměstě. Avšak je to jen pár hodin, co se Freddie vrátila domů ze školy, rozesmátá, šťastná, nadšeně vykřikující jména nových kamarádek. To jí stačilo k plné spokojenosti.

„Jste dobrým otcem, pane Kimballe.“

Spence se za ní ohlédl, než se usadil ke svému stolu. Věděl, že byly doby, kdy si Vera myslela pravý opak.

„Teprve se to učím.“

„*Sí.*“ Mimoděk narovnala knihy na poličce. „V tak velkém domě nemusíte mít strach, že byste Freddie v noci budil, až budete zase hrát na klavír.“

Znovu na ni pohlédl. , „Já vím. Dobrou noc, Vero. A děkuju.“

Ještě jednou se rozhlédla kolem sebe, zda je všechno, jak má být, a potom odešla.

Když Spence osaměl, nalil si šálek kávy a potom se zahleděl do papírů na stole. Čeká ho spousta práce s přípravami, než začne příští týden s vyučováním.

Už se na to těšil, i když jeho radost byla mírně zkalena lítostí nad tím, že už to není jako dřív, kdy mu hudba zněla tak sama od sebe v uších.

TŘETÍ KAPITOLA

Nataša si projela vlasy kartáčem a doufala, že zůstanou alespoň pět minut učesané. Chvíli si prohlížela svůj obraz v úzkém zrcadle nad dřezem v zadní části obchodu a potom se rozhodla nanést na rty ještě trochu růže. Nevadilo jí, že má za sebou dlouhý a perný den a že necítí nohy námahou. Dneska ji čeká odměna za dobře vykonanou práci.

Každý rok se zapsala na nějaký obor na univerzitě. Vybírala si co nejzábavnější, nejzajímavější a nejzvláštnější obory. Loni to byla renesanční poezie. Letos bude dvakrát týdně navštěvovat hodiny hudební historie. Vše, co se dozví, si uloží v nitru pro vlastní potěchu, jako si jiné ženy ukládají diamanty a smaragdy.

Annie si ji od rána dobírala, že ve městě se nemluví o ničem jiném než o novém profesorovi doktoru Spencerovi B. Kimballovi.

To jméno znělo Nataše velmi urozeně, zdálo se jí být na hony vzdálené řečem, které o něm vedla Annie. Je to prý strašný fešák a studenti mu začali přezdívat Sluníčko.

Velmi nadané Sluníčko, říkala si Nataša s pobavením, když vypínala všechna světla v obchodě. Znala dobře dílo doktora Kimballa. Dokonce i sama tančila na některé jeho skladby, když byla ještě členkou baletního souboru v New Yorku.

To už je minulost stará snad milion let, pomyslela si zavírajíc za sebou dveře obchodu.

Byla rozhodnutá tvrdě pracovat. Každou přednášku, kterou navštíví, pokládala za věc své hrdosti. S palčivým pocitem vzpomínala, jak hloupá byla v osmnácti. Jak se nezajímala téměř o nic jiného než o tanec. Rozhodla se obětovat všechny ostatní světy tomu jedinému. Když jí ho nakonec vzali, cítila se být ztracená jako dítě zmítané na vlnách Atlantiku.

Nakonec našla přece jen tu správnou cestu, podobně jako její rodina nalezla cestu přes pustiny Ukrajiny až na Manhattan. Teď byla sama se sebou mnohem spokojenější – stala se z ní nezávislá ctižádostivá Američanka. Dnes si může dovolit vejít do nádherné, starobylé univerzitní budovy se stejně hrdě vztyčenou hlavou jako každý jiný student.

Na chodbách se ozývaly vzdálené zvuky kroků rozléhající se v prostoru. Panovala tu tichá, důstojná atmosféra, kterou si Nataša spojovala vždy s kostely a univerzitami. Vždyť i tady se provozoval určitý druh náboženství – založený na víře ve vědomosti.

Když kráčela chodbou k posluchárně, ucítila v sobě pokoru.

Několik studentů již čekalo uvnitř. Byla tu směsice lidí od univerzitního až po střední věk. Místností se rozléhal vzrušený hovor plný očekávání. Na hodinách na zdi byly dvě minuty před osmou.

Nepřítomně se usmála na mladého muže s brýlemi v kostěných obroučkách, který na ni zíral, jako by se právě probudil z nějakého snu. Usadila se k nejbližšímu stolku u dveří, když tu se tentýž mladík objevil po jejím boku.

„Ahoj.“

Nervózně si posunul brýle blíž ke kořeni nosu. „Ahoj. Já jsem – já jsem… Terry Maynard,“ vykoktal ze sebe.

„Nataša.“ Znovu se usmála. Mohlo mu být tak dvacet pět a byl neškodný jako malé štěně.

„Ještě jsem tě tady nikdy neviděl.“

„To jsi ani nemohl.“ Ačkoliv jí bylo teprve dvacet sedm, pobavilo ji, že ji pokládá za svou spolužačku. „Přihlásila jsem se pouze na jeden obor. Jen tak z legrace.“

„Z legrace?“ Zdálo se, že Terry bere hudbu velmi vážně. „Víš vůbec, kdo je doktor Kimball?“ V posvátné úctě vyslovil jeho jméno téměř šeptem.

„Slyšela jsem o něm. Ty studuješ hudbu?“

„Ano. Doufám, že jednoho dne se mi podaří dostat se do Symfonického orchestru v New Yorku.“ Znovu si nervózně posunul brýle. „Jsem houslista.“

Opět se na něj usmála a on ztěžka polkl. „To je skvělé. Jsem si jistá, že musíš být dobrým houslistou.“

„Na co hraješ ty?“

„Občas někomu na nervy.“ Zasmála se a poposedla na židli. „To byl jen žert. Já nehraju na žádný nástroj. Ale miluju hudbu a proto jsem se přihlásila na tyto přednášky.“ Pohlédla na hodiny na stěně. „Jestli se ovšem budou vůbec konat. Zdá se, že náš ctihodný profesor má malé zpoždění.“

V té chvíli spěchal ctihodný profesor chodbou a v duchu si spílal, že se nechal přemluvit k těmto večerním hodinám. Než pomohl Freddie s domácím úkolem, přesvědčil ji, že růžičková kapusta je velmi zdravá, převlékl si košili, protože po jejím horlivém objetí zůstaly na jeho rukávech zvláštní lepkavé skvrny, byl zralý tak akorát na posezení s příjemnou knihou a sklenicí brandy.

Místo toho ho čekala plná posluchárna dychtivých obličejů.

V mizerné náladě vkráčel do místnosti. „Dobrý večer, jsem doktor Kimball.“ Mumlání a šoupání židlemi ustalo. „Musím se vám omluvit za malé zpoždění. Jakmile se všichni usadíte, pustíme se do práce.“

Při svých slovech přejížděl zrakem po přítomných posluchačích. Najednou si uvědomil, že se dívá do užaslé tváře Nataši.

„Ne.“ Vůbec si neuvědomila, že promluvila nahlas, ale v té chvíli jí to bylo jedno. To je snad nějaký vtip, pomyslela si, a hodně špatný vtip. Tak tento *muž* v elegantním saku je Spencer Kimball? Skladatel, jehož hudbu zbožňovala a tančila na ni? Muž, který vystupoval v necelých dvaceti letech v Carnegie Hall a byl už tenkrát považován za hudebního génia? Muž, který se s ní pokoušel bezostyšně navázat známost v obchodě? To je směšné, šílené, to je…

Nádhera, pomyslel si Spence, když na ni hleděl. To se mi snad jen zdá, říkal si a snažil se potlačit smích, který mu bublal v krku. Tohle je stokrát lepší než sklenička brandy a klidný večer.

„Jsem si jistý," pronesl po dlouhé odmlce, „že příštích několik měsíců bude pro nás pro všechny naprosto fascinujících."

Měla jsem se raději zapsat na astronomii, říkala si Nataša v duchu. Mohla jsem se toho dozvědět spoustu zajímavého o planetách a hvězdách. Asteroidech. Udělala bych mnohem lépe, kdybych se naučila něco o – jak se tomu říká – zemské přitažlivosti a setrvačnosti. O čemkoliv jiném než studovat burgundské skladatele z patnáctého století.

Musím změnit obor, rozhodla se Nataša. Bude to první věc, kterou zítra ráno udělám. Ve skutečnosti by se nejraději zvedla a rovnou odešla, ale nechtěla, aby se jí doktor Spencer Kimball vysmál.

Začala si pohrávat perem mezi prsty, zkřížila nohy před sebou a rozhodla se, že nebude poslouchat.

Škoda, že má tak zajímavý hlas.

Nataša pohlédla netrpělivě na hodinky. Ještě skoro celou hodinu. Ze všech sil se snažila zapudit Spencerův hlas ze svého vědomí a začala si čmárat do bloku.

Ani si nevšimla, kdy se její bezmyšlenkovité kresby změnily na poznámky a kdy začala se soustředěním hltat každé jeho slovo. Dokázal vykreslit obraz skladatelů patnáctého století tak živě a přitažlivě a jejich hudbu tak reálně, jako by byla z masa a kostí. Jakoby v duchu slyšela znít tříhlasé šansony z období rané renesance, sborové *Kyrie eleison* a *Gloria.*

Byla uchvácena, pohlcena tehdejší rivalitou mezi církví a státem a úlohou hudby v politice. Viděla živý obraz síní, ve kterých se pořádaly hostiny, přeplněných elegantně oblečenými aristokraty kochajícími se hudbou stejně jako jídlem.

„Příště budeme hovořit o francouzskovlámské škole a vývoji v rytmice." Spence se nenucené usmál. „A doufám, že se mi podaří přijít včas."

To už je konec? Nataša pohlédla znovu na hodinky a byla šokována, když zjistila, že už je vážně po deváté.

„Že je úžasný?“

Podívala se na Terryho. Oči mu zářily za skly brýlí. „Ano.“ Nebylo pro ni snadné s ním souhlasit, ale bohužel to byla pravda.

„A to jsi ho ještě neslyšela, jak přednáší hudební teorii.“ Všiml si, že někteří studenti se shlukli kolem jeho idolu. Terry zatím nenašel odvahu přiblížit se k němu blíž než na několik metrů. „Uvidíme se – ve čtvrtek.“

„Prosím? Ach, ano. Dobrou noc, Terry.“

„Kdybys chtěla, mohl bych tě odvézt domů.“ Ani si nevšimnul, že mu šála zůstala viset na ramínku.

Obdařila ho nepřítomným úsměvem, díky němuž jeho srdce zaplesalo.

„Děkuju ti za nabídku, ale nebydlím daleko.“

Doufala, že se jí podaří vyklouznout z místnosti, dokud je Spence zaměstnán skupinkou nadšených posluchačů.

Znenadání jí někdo položil ruku na rameno. „Chtěl bych si s vámi na okamžik promluvit, Natašo.“ , „Bohužel spěchám.“

„Nezdržím vás dlouho.“ Kývnul na pozdrav poslednímu studentovi, potom se opřel pohodlně o stůl a usmál se na ni. „Měl jsem si přečíst pozorněji seznam zapsaných posluchačů, ale stejně jsem rád, že na světě stále existují překvapení.“

„Já mám trochu jiný názor, pane Kimballe.“

„Spencei.“ Nepřestával se usmívat. „Hodina už skončila.“

„Právě proto mne budete muset omluvit.“ Její vznešené kývnutí hlavou mu znovu připomnělo carské Rusko.

„Natašo.“ Měl pocit, že vidí, jak se netrpělivostí chvěje. „Nemohu uvěřit, že někdo, pocházející ze země s takovou tradicí jako vy, nevěří na osud.“

„Na osud?“

„Ze všech přednášek všech možných univerzit na celém světě jste si vybrala právě mou.“

Nezasmála se, i když jí koutky úst cukaly. Nakonec se však ovládla. „No vidíte. A já jsem si myslela, že je to spíš smůla než osud.“

„Proč jste si vybrala právě Hudební historii?“

„Váhala jsem mezi tímto oborem a astronomií.“

„To zní velmi zajímavě. Co kdybychom si zašli na šálek kávy a vy jste mi o tom řekla trochu víc?“ Najednou přišla zase ta strašná změna – její sametové oči se zbarvily zlostí do ruda. „Co vás tak rozzlobilo?“ Ptal se, jako by mluvil sám se sebou. „Je snad pozvání na šálek kávy v tomto městě považováno za něco nemravného nebo protizákonného?“

„Měl byste vědět, proč se zlobím, pane Kimballe.“ Otočila se, ale on byl u dveří dřív než ona a přibouchl je s takovou razancí, až ustoupila o krok dozadu. Uvědomila si, že je stejně rozčilený jako ona sama.

„Vysvětlete mi to.“

„Otevřete dveře.“

„Rád. Až mi odpovíte na mou otázku.“ Byl *opravdu* rozzlobený. Spence si uvědomil, že už léta nepocítil takový vztek, kdy člověku tepe krev v uších a polévá ho ledový pot. Byl to báječný pocit.

Pohodila bradou, rozzlobená sama na sebe kvůli tomu, jak ji jeho šedé oči plné blesků přitahovaly.

„Řekněte mi k čertu, proč začnete pokaždé tak vyvádět, když se k vám přiblížím?“

„Protože muži jako vy by se měli střílet.“

„Muži jako já,“ vyslovoval pečlivě každé slovo. „Co tím chcete říct?“

Stál v její těsné blízkosti, při své velikosti se tyčil vysoko nad ní. Podobně jako v obchodě, pocítil náhlé vzrušení, byl jí neodolatelně přitahován a zároveň byl i zmaten.

„Vy si myslíte, že jen díky svému hezkému obličeji a bezelstnému úsměvu si můžete dělat co chcete? *Ano,*“ odpověděla dřív, než se zmohl na slovo, „myslíte si, že vám stačí jen tak si lusknout prsty,“ udělala teatrální pózu, „a každá žena vám padne do náručí. Na mě to ale neplatí.“

Její přízvuk zesílil, když se rozohnila, uvědomil si mimoděk, zmatený jejím obviněním. „Já si nevzpomínám, že bych luskal prsty.“

Krátce avšak rázně zaklela v ukrajinštině a potom sáhla po klice.

„Chtěl jste si se mnou vypít šálek kávy? Dobrá. Dáme si kávu – ale nejdřív zavoláme vaší ženě a řekneme jí, aby se k nám připojila, co říkáte?“

„Mé ženě?“ Opřel se do dveří, takže se na pár centimetrů otevřely a vzápětí se s bouchnutím znovu zavřely. „Já nemám ženu.“

„Vážně?“ pronesla pohrdavě a šlehla po něm pohledem. „Předpokládám, že ta žena, se kterou jste přišel do mého obchodu, byla vaše sestra?“

Nastala vcelku komická situace. Avšak on neměl právě velkou chuť do žertování. „Myslíte Ninu? Po pravdě řečeno ano.“

„Jak patetické!“

Naplněna spravedlivým rozhořčením se vyřítila na chodbu. Její podpatky klapaly v rytmu staccato po betonových schodech. Když ji vzal nečekaně za rameno, málem se z posledních dvou schodů zřítila.

„Tak vy si myslíte, že teď jste mi to konečně ukázala?“ Spence mohl využít výhody vyššího schodu a shlížel na ni ještě z větší výšky. Nataša si všimla, jak se mu zlostí zvláštně zbarvil hlas. Teď už nepůsobil nemotorně ani nejisté, bylo vidět jak se ví silou ovládá. „Lépe řečeno, teď si myslíte, že jste konečně odhalila mou pravou tvář?“

„Zas tolik práce to nedalo.“ Stisk jeho ruky byl velmi pevný. Příčilo se jí vědomí, že dohromady se vztekem cítí i silnou sexuální přitažlivost. Snažila se jeho ruku setřást a pohodila prudce hlavou. „Jste velmi typický případ.“

„Myslíte, že je možné, abyste svůj názor změnila?“ Spolu s rozčilením pociťoval i silnou touhu.

„Těžko.“

„V tom případě ho budu muset změnit sám.“

Notes jí vypadl z ruky, když ji přivinul k sobě blíž. Jeho rty se přitiskly k jejím a ona se zmohla pouze na tlumený, překvapený výkřik.

Nataša si uvědomovala, že by se měla bránit. Znovu a znovu si později opakovala, že si neměla nic takového nechat líbit. Ale bylo to zřejmě v důsledku šoku – jinak si to nedovedla vysvětlit – že jí paže klesly bezvládně podél těla.

To se nemělo stát. Bylo to neodpustitelné. A zároveň nádherné. Instinktivně našel klíč k tajné schránce, ve které měla už tak dlouho uzamčenou veškerou vášeň. Srdce se jí rozbušilo a mysl zamžila. Jen neurčitě vnímala vzdálený smích lidí procházejících okolo budovy po chodníku, troubení klaksonu, nějaký hlasitý pozdrav…

Zamumlala tichá, ubohá slova protestu, o kterých věděla, že stejně budou ignorována. Jeho polibek byl pro ni hostinou po nekonečné době půstu. Ačkoliv měla paže bezvládně spuštěné podél těla, její tělo se naklonilo ještě blíž.

Líbat se s ní bylo jako procházet se po minovém poli. Každým okamžikem čekal, až vybuchne bomba, která ho roznese na kousky. Měl přestat hned, jak opadl prvotní šok, avšak nebezpečí bylo příliš opojné a vzrušující.

Když se jeho prsty zabořily do jejích vlasů, měl pocit, že se zem začala chvět pod nohama. Nemýlil se. Dřímala v ní obrovská vášeň. Cítil to na jejích rtech, i když se snažila držet se zpátky. Vycítil to z jejího napjatého držení přenádherného těla. Kdyby se mu podvolila, stal by se okamžitě jejím otrokem.

Touha mu pohltila celé tělo. Před očima mu tančily všemožné obrazy. Když tu se od něj Nataša odtáhla a dívala se na něj doširoka rozevřenýma, výmluvnýma očima.

Nemohla popadnout dech. V jednom okamžiku měla pocit, že se snad udusí. A to všechno kvůli nechtěné, ostudné touze, která jí zatemnila vědomí. Konečně se dokázala zhluboka nadechnout.

„Nikdy nebudu nikoho nenávidět víc než vás.“

Zatřásl hlavou, aby si pročistil zamženou mysl. Byl omámený, naprosto neschopný obrany. Ve vlastním zájmu raději vyčkával, než si byl jistý, že je schopen promluvit. Sestoupil o dva schody dolů, až měli oči ve stejné úrovni. Na řasách se jí leskly slzy.

Její ruka se vymrštila. Mohl se vyhnout napřažené paži, avšak měl pocit, že má právo uštědřit mu políček. Když utichl zvuk plesknutí nesoucí se pustou chodbou, pomyslel si, že teď si jsou konečně kvit.

„Už se ke mně nikdy nepřibližujte,“ pronesla zadýchaným hlasem. „Varuju vás, jestli tak učiníte, neručím za svá slova ani

skutky. Kdybyste neměl tak nádhernou dceru…“ Hlas se jí zlomil. Její hrdost byla otřesena. „Nezasloužíte si tak nádherné dítě.“

Znovu ji chytil za paži, tentokrát se však v jeho obličeji objevil výraz, při kterém stydla krev v žilách. „Máte pravdu. Nikdy jsem si Freddie nezasloužil, ale jsem bohužel jediný, koho má. Její matka – moje žena – zemřela před třemi lety.“

Otočil se a zmizel ve tmě noční ulice. Nataša dosedla ztěžka na poslední schod. Co teď bude proboha dělat?

Neměla na vybranou. Ať už se jí to zamlouvalo sebemíň, byla tu doopravdy jediná možnost. Otřela si dlaně o kalhoty a potom začala stoupat vzhůru po čerstvě natřených schodech.

Je to hezký dům, pomyslela si a úmyslně oddalovala okamžik, kdy se přiblíží k hlavnímu vchodu. Byla to solidní cihlová stavba, schovaná mezi stromy a za plotem z keřů.

Letničky už dokvetly a ke slovu se začaly hlásit podzimní květiny. Nápadné stračky, pestré jiřiny, zářivé astry. Někdo se tu musel o zahradu pečlivě starat. Všimla si čerstvé dávky kompostu na zalitých záhonech.

Sebrala zbytek veškeré odvahy a zamířila si to přes trávník k hlavním dveřím. Nezdrží se dlouho, říkala si v duchu. Se zadržených dechem zaklepala a vyčkávala.

Žena, která jí přišla otevřít, byla malé, široké postavy a obličej měla temný a vráskčitý jako hrozinka.

„Co potřebujete?“

„Přišla jsem za doktorem Kimballem.“ Usmála se, jako by ji čekala kdovíjak příjemná společenská událost. „Jsem Nataša Stanislaski.“

Všimla si, že oči hospodyně se zúžily do štěrbin, které téměř zmizely v záhybech její tváře.

Vera si nejdříve myslela, že je to nějaká ze studentek *seňora* a byla připravená s ní vypoklonkovat. „Vy máte ten obchod s hračkami?“

„Ano, to jsem já.“

„Aha.“ S kývnutím otevřela dveře dokořán, takže Nataša mohla vejít. „Freddie říkala, že jste moc milá paní. Slíbila jsem jí, že sev u

vás zase zastavíme, ale jenom se podívat.“ Gestem vybídla Natašu, aby ji následovala.

V hale Nataša zaslechla vzdálené tóny klavíru. Když zahlédla svůj odraz v zrcadle, překvapilo ji, že se usmívá.

Seděl u klavíru a na klíně měl svou dceru, která jedním prstíkem vyťukávala nějakou dětskou písničku. Oknem za jejich zády dopadaly do místnosti sluneční paprsky. V tom okamžiku si přála, aby uměla malovat. Jak jinak lze zachytit tak pomíjivý, avšak krásný obraz?

Bylo to vážně působivé. Světlo, stíny, pastelové barvy pokoje. Postoj jejich těl a hlav byl natolik přirozený a výmluvný, že by se nedal lépe naaranžovat. Dívka se opírala o jeho hrud, hlavou spočívala na jeho klíční kosti. Obličej měla rozzářený šťastným úsměvem. A nad tím vším se vznášely tóny dětské písničky.

On měl položené ruce na jejích stehnech a prstem vyťukával rytmus podle tikotu starodávných hodin. Ve vzduchu byla cítit láska, trpělivost a pýcha.

„Ach ne, prosím, nerušte je,“ zašeptala Nataša a uchopila Veru za paži.

„A teď zahraj něco ty, tatínku.“ Freddie přitiskla svou tvář na jeho. „Něco hezkého.“

Pro Elišku. Nataša to poznala okamžitě, při prvních tónech této nádherné, romantické, tak trochu opuštěné skladby. Ta hudba jí šla přímo do srdce, když pozorovala jeho štíhlé prsty, jak se chvílemi energicky, chvílemi mazlivě dotýkají kláves.

Na co asi myslí? Bylo vidět, že je pohlcen myšlenkami –snad přemýšlí o hudbě, o sobě. Hrál s takovou lehkostí, ke které se člověk může dopracovat pouze velkým úsilím.

Hudba plynula, tón po tónu, neuvěřitelně smutná a nádherná jako květy bílých lilií, které spočívaly ve váze na vyleštěné desce klavíru.

Nataša cítila velké pohnutí. Bylo to tak dojemné, ačkoliv slunce za’oknem nepřestávalo svítit a dítě na jeho klíně se nepřestávalo usmívat. Zmocnila se jí nesnesitelná touha přistoupit k němu blíž, položit ruku na jeho rameno a přivinout si je oba k svému srdci.

Potom hudba ustala, poslední tóny se vytratily jako letmé vzdychnutí.

„To bylo moc hezké,“ pronesla Freddie. „To jsi složil ty?“

„Ne.“ Pohlédl na své prsty, protáhl si je a potom je položil na její. „Beethoven.“ Znovu se usmál a přitiskl své rty na dívčin obnažený krček. „Tak pro dnešek stačilo, princezno?“

„Můžu si hrát do večeře na zahradě?“

„Ano… A co od tebe dostanu?“

Byla to jejich stará hra, ta nejoblíbenější. S chichotáním se otočila na jeho klíně a dala mu obrovskou, mlaskavou pusu. Nadšeně výskala v jeho objetí, když tu zahlédla Natašu. „Ahoj!“

„Přišla za vámi slečna Stanislaski, pane Kimballe.“ Spence kývnul a Vera odešla zpátky do kuchyně.

„Dobrý den.“ Nataša se pokusila o úsměv, zatímco Spence postavil dcerku na zem a otočil se. Tóny hudby jí stále zněly v uších. „Doufám, že jsem nepřišla nevhod.“

„Ne.“ Pohladil Freddie po hlavě a ta se okamžitě vrhla k Nataše.

„Právě mi skončila hodina hraní. Taky jsi přišla hrát na klavír?“

„Ne.“ Nataša neodolala, sehnula se a pohladila holčičku po tváři. „Přišla jsem si promluvit s tvým tatínkem.“ Jenže jsem zbabělec, pomyslela si Nataša znechuceně. Místo, aby mluvila k němu, obrátila se znovu k Freddie. „Jak se ti líbí ve škole? Jaká je paní učitelka?“

„Je moc hodná, vůbec nekřičí, i když trochu zlobíme. A já už umím číst celou básničku!“

Nataša poklekla, takže se jí mohla dívat přímo do očí. Automaticky jí zavázala uvolněnou tkaničku. „Přijdeš mne zase brzy navštívit do obchodu?“

„Ano, ráda.“ Freddie se radostně rozběhla ke dveřím. „Na shledanou,* slečno Stanof – Stanif…“

„Táno,“ mrkla spiklenecky na Freddie. „Všechny děti ve městě mi říkají Táno.“

„Táno,“ Freddie se zasmála při zvuku jejího jména a potom vyběhla ven.

Nataša naslouchala jejímu dupotu v hale a potom se zhluboka nadechla. „Omlouvám se, že vás ruším doma, ale myslela jsem si, že to tak bude…“ Jaké je to správné slovo? Vhodnější, jednodušší? „Že to tak bude lepší.“

„To je v pořádku.“ Jeho oči byly velmi chladné, nepodobaly se očím muže, který před okamžikem hrál tu smutnou a dojemnou píseň. „Posadíte se?“

„Ne.“ Vyslovila to příliš rychle, vzápětí si uvědomila své předsevzetí, že bude co nejzdvořilejší. „Nezdržím se dlouho. Přišla jsem se vám omluvit.“

„Aha. Za něco konkrétního?“

V očích se jí zablýsklo.

„Když udělám chybu, nebojím se ji přiznat. Jenže vy jste se choval tak…“ Ach bože, proč se jí vždy nedostává anglických slov, když je něčím rozrušená.

„Bezohledně?“ pomohl jí.

„Takže to přiznáváte.“

„Já jsem si myslel, že vy jste za mnou přišla, abyste přiznala svou chybu.“ Pobaveně se posadil na opěradlo křesla potaženého bleděmodrým damaškem. „Už vás nebudu přerušovat.“

Měla obrovskou chuť otočit se na podpatku a odpochodovat pryč. Bránilo jí v tom jediné – pýcha. Udělá to, proč sem přišla, a teprve potom odejde.

„Co jsem řekla o vás a o vaší dceři bylo velmi neslušné a nezakládalo se to na pravdě. Zmýlila jsem se ve spoustě věcí. Teď svých slov upřímně lituji.“

„Věřím vám. Zapomeneme na to.“

Nataša sledovala jeho pohled a okamžitě zjihla. „Máte opravdu nádherné dítě. Doufám, že jí dovolíte, aby mne občas navštívila v mém obchodě?“

Tón jejího hlasu ho přiměl, aby se na ni znovu pozorně zahleděl. Co se v něm skrývalo? Byla to touha nebo smutek? „Pochybuju, že bych jí mohl něco takového zakázat. Vy máte asi velmi ráda děti.“

Nataša sebou neznatelně trhla, ale vzápětí dokázala zjitřené emoce ovládnout. „Ano, samozřejmě. V mém povolání je to nezbytný předpoklad. Už vás nebudu déle zdržovat, doktore Kimballe.“

Zvedl se a uchopil ji za ruku, kterou mu podávala. „Spencei,“ opravil ji. „V čem jste se ještě zmýlila?“

Takže to nebude tak jednoduché. Vzápětí si Nataša řekla, že si asi zaslouží určitou dávku ponížení. „Myslela jsem si, že jste ženatý a strašně se mě dotklo, když jste si chtěl dát se mnou schůzku.“

„Takže teď už konečně věříte mým slovům, když vám říkám že nejsem ženatý.“

„Ano. Ale jenom proto, že jsem se v knihovně podívala do encyklopedie *Kdo je kdo.*“

Okamžik na ni hleděl bez jediného slova, potom pohodil hlavou a rozesmál se.

„Bože, vy jste ale nedůvěřivá duše.“

„Stále mne ještě držíte za ruku,“ poznamenala.

„Já vím. Řekněte mi, Natašo, jsem vám protivný z principu, anebo jenom proto, že jste mne považovala za ženatého muže, který by si neměl dovolit s vámi flirtovat?“

„Flirtovat?“ Málem se při tom slově zakuckala. „Myslím, že ve vašem případě nemůžeme mluvit o něčem tak nevinném, jako je flirtování. Vždyť vy jste se na mne díval, jako…“

„Jako?“ opakoval.

Jako bychom už dávno byli milenci, pomyslela si a cítila, jak ji polévá horko. „Prostě se mi to nelíbilo,“ pronesla úsečně.

„Protože jste si myslela, že jsem ženatý?“

„Ano. Ne,“ opravila se, když si uvědomila, kam by mohla její odpověď vést. „Jednoduše se mi to nelíbilo.“ Vzal ji za ruku a přiložil si ji ke rtům. „Nedělejte to,“ pronesla.

„Jak bych se na vás tedy měl dívat?“

„Nemusíte se na mne dívat vůbec.“

„To právě musím.“ Opět to ucítil. Tu vášeň připravenou vytrysknout snad z každé buňky v jejím těle, jen pokud jí bude dán volný průchod. „Zítra přede mnou budete sedět na přednášce.“

„Já se chci přihlásit na jiný obor.“

„To neuděláte.“ Prstem přejel po obvodu zlatého kroužku, který měla v uchu. „Příliš se vám mé vyprávění líbí. Vidím vám až do té vaší nádherné hlavinky. A pokud byste snad něco takového vážně udělala,“ pokračoval dřív, než se zmohla na jakoukoliv odpověď, „potom mne donutíte k tomu, abych způsobil ve vašem malém obchodě nějakou nepříjemnost.“

„Proč?“

„Protože jste první ženou po mnoha letech, po které doopravdy toužím.“

Vzrušením jí zamrazilo v zádech. Dříve, než tomu dokázala zamezit, si vybavila včerejší polibek a málem se jí podlomila kolena. Ano, tento muž ji doopravdy chtěl. A přes její odmítání ji dokázal přimět, aby ho chtěla stejnou měrou. Ne, nejednalo se o nic víc než o jediný polibek, umocněný touhou, svitem měsíce a čerstvým večerním vánkem. Ví přece moc dobře, jakou bolest přináší touha.

„To je nesmysl.“

„Pouze upřímnost,“ zamumlal fascinovaný emocemi, které se jí mihly v temných očích. „Dobře jsem si to rozmyslel. Když už konečně věříte tomu, že nejsem ženatý, nemůže pro vás být urážlivé vědomí, že mne neskutečně přitahujete.“

„Mne to neuráží. Pouze nemám zájem.“

„To se vždycky líbáte s muži, o které nemáte zájem?“

„Já jsem se s vámi nelíbala,“ vytrhla svou dlaň z jeho sevření. „Vy jste se líbal se mnou.“

„Tak to napravíme.“ Přitáhl si ji blíž. „Teď mi můžete můj polibek vrátit.“

Mohla se od něj odtáhnout. Jeho sevření nebylo tak pevné, jeho paže ji objímaly jen volně. Tentokrát byly jeho rty něžné, vemlouvavé a trpělivé. Cítila horkost, která se jí vlévala do žil. S tichým zasténáním zvedla ruce a sepjala je za jeho zády.

Bylo to jak držet svíci v dlaních a cítit vosk pomalu se rozpouštějící pod hořícím plamenem. Cítil jak se mu její rty kousek po kousku oddávají, tajemné, plné příslibů. Přesto však věděl, že v jádru stále odolává a drží se zpátky. Nechce podlehnout citům, které se v ní derou na povrch.

Netrpělivě si ji přitáhl ještě blíž ke své hrudi. Ačkoliv se její tělo přitisklo k jeho a její hlava se zvrátila dozadu v gestu naprosté odevzdanosti, částí své bytosti se stále držela mimo jeho dosah.

Sotva popadala dech, když ji konečně pustil. Dalo jí obrovské úsilí, aby znovu nabyla ztracenou rovnováhu. Když však promluvila, její hlas byl klidný.

„Nechci se zaplést.“

„Se mnou nebo s nikým?“

„S nikým.“

„Výborně.“ Prsty jí prohrábnul vlasy. „O to jednodušší bude změnit váš názor, Natašo.“

„Jsem velmi paličatá.“

„To jsem si všimnul. Proč s námi nezůstanete na večeři?“

„Nemůžu.“

„Dobrá. Tak spolu povečeříme v sobotu večer.“

„Ne.1;

„V půl osmé. Stavím se pro vás.“

„Ne.“

„Jsme domluveni.“

Došla jí trpělivost a vykročila rázně směrem ke dveřím. „Nechápu, jak muž, který dokáže s takovým citem hrát na klavír, může být tak neotesaný.“

Spíš šťastný, říkal si v duchu, když se za ní zavřely dveře. Opět osamocený si uvědomil, že si tiše pohvizduje.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Soboty byly v hračkářství rušné. Dalo se to předpokládat. Pro každé dítě bylo pouhé slovo sobota magické –znamenalo to čtyřiadvacet bezstarostných hodin, kdy byla škola příliš daleko, než aby si kvůli ní musely dělat hlavu. Byl to den, kdy se jezdilo na kole, hrály se hry a pořádaly se závody. Od chvíle, kdy Nataša otevřela své Království hraček, milovala soboty stejnou měrou jako svou miniaturní klientelu.

Tuto sobotu však měla zkaženou – důvodem byl Spence.

Řekla mu přece jasně ne, uvažova’a v duchu, a taky to tak myslela.

Zdálo se, že ten chlapík snad nerozumí anglicky.

Proč by jí jinak posílal tu červenou růži? Ještě ke všemu rovnou do obchodu… pomyslela si a zamračeně se po ní ohlédla. Annie se svým romantickým založením se nedala udržet. Ačkoliv si Nataša růže vůbec nevšímala, Annie okamžitě vyběhla přes ulici do domácích potřeb pro malou umělohmotnou vázu a umístila ji spolu s květinou na důstojné místo na pultu s kasou.

Nataša se snažila nedívat se na ni a vší silou odolávala pokušení pohladit její něžné okvětní lístky.

Proč si muži myslí, že mohou obměkčit ženské srdce květinou?

Protože je to pravda, pomyslela si Nataša s potlačeným povzdechem, když znovu pohlédla na růži.

To ještě neznamená, že s ním půjde na večeři. Nataša si rukou přičísla vlasy. Život by mohl být tak jednoduchý, říkala si v duchu. Vždyť je k čertu jednoduchý. Po práci půjde rovnou domů, vleze si do vany s horkou vodou a potom stráví zbytek večera natažená na pohovce, bude se dívat na nějaký starý film a ládovat se popcornem.

Nataša musela opustit pult a zajít do jedné z uliček, kde se mezi sebou hlasitě dohadovali bratři Freedmontovi o tom, jak utratit společné úspory. Měla pocit, že vážený profesor bere jejich vztah – který ve skutečnosti žádným vztahem není – jako šachový turnaj. Jí se zatím nepodařilo vyhrát žádnou partii, protože byla příliš neukázněná a netrpělivá. Spence vyhrával díky trpělivosti a tvrdošíjnosti. Pokud si ale myslí, že dnes dosáhne kýženého šachmatu, tak ho čeká nemilé překvapení.

Poslední přednáška byla opět skvělá. Spence se na ni nedíval nikdy déle než na ostatní studenty a odpovídal na její dotazy úplně stejným tónem jako na jiné. Ano, je to velmi trpělivý hráč.

Když hodina skončila a ona vycházela bezstarostně ze třídy, zastavil ji a podal jí svou první růži. Velice chytrý tah.

Kdyby byla co proto, pomyslela si Nataša, hodila by růži na zem a rozmačkala by ji podpatkem. Jenže to neudělala, a tak jí nezbývalo než mu přičíst další bod k dobru. Nechala se totiž zaskočit. Stejně jako dneska ráno v obchodě.

Jestli bude pokračovat tímto způsobem, lidé si o ní začnou šuškat. Na takovém malém městě se nic neutají. Musí najít způsob jak ho

zastavit. Zatím neviděla jinou možnost než si darovaných květů nevšímat. A nevšímat si ani Spenceho, dodala v duchu. Kdyby to jen šlo…

Nataša se vrátila duchem k dění v obchodu.

Zhruba za hodinu ucítila, jak ji někdo tahá za sukni.

„Ahoj.“

„Ahoj, Freddie.“ Prsty se dotkla stuhy, kterou měla

Freddie sepnuté neposlušné vlasy. Byla to stejná modrá stuha, kterou jí Nataša dala při její poslední návštěvě. „Tobě to ale dneska sluší.“

Freddie se rozzářila a pohlédla na ni jako žena na ženu. „Líbí se ti můj overal?“

Nataša se zahleděla znaleckým okem na očividně nový bleděmodrý overal. „Je moc hezký. Mám doma podobný.“

„Opravdu?“ Freddie, která vzhlížela k Nataše jako k bohyni, nemohlo nic víc potěšit. „Koupil mi ho tatínek.“

„Ten je hodný.“ Nataša se rozhlédla po obchodě. „Tatínek je tu s tebou?“

„Ne. Dneska je tu se mnou Vera. Říkala jsi přece, že se můžu přijít jen podívat.“

„Samozřejmě. Jsem ráda, že jsi za mnou přišla na návštěvu.“ A byla to pravda, uvědomila si Nataša. Zároveň pocítila i hloupý pocit zklamání z toho, že Freddie s sebou nepřivedla otce.

Obličejíček Freddie jen zářil. „Budu chodit do výtvarného kroužku. Budeme se tam učit, jak se vyšívá, budeme vyrábět svícny a spoustu dalších věcí. Něco vyrobím i pro tebe.“

„To bys mi udělala velkou radost.“ Zavázala jí povolenou mašli.

„Tatínek říkal, že dneska večer půjde s tebou do restaurace.“

„Vážně? Já…“

„Já nemám restaurace ráda, jenom pizzerie, takže dneska zůstanu doma a Vera pro mne a pro Jo-Beth upeče kukuřičné placky. Uděláme si malou hostinu v kuchyni.“

„To zní zajímavě.“

„Když se ti nebude v restauraci líbit, můžeš přijít k nám. Vera vždycky napeče spoustu placek.“

Nataša si vzdychla a sklonila se, aby zavázala Freddie levou tkaničku. „Děkuju za pozvání.“

„Tobě voní krásně vlasy.“

Nataša se naklonila k Freddie a přivoněla k jejím vláskům. „Tobě taky.“

Freddie se dotkla nadšeně Natašiných loken. „Chtěla bych mít vlasy jako ty,“ pronesla. „Já je mám rovné jak hřebíky,“ dodala citujíc tetu Ninu.

Nataša se usmála a pročísla prsty pramínky vlasů, které padaly Freddie do čela. „Když jsem byla malá holčička, vždycky jsme dávali na špičku vánočního stromku malého andělíčka. Měl úplně stejné vlásky jako ty.“

Freddie radostí zrůžověly tváře.

„A, tady tě mám.“ Vera se prodírala zaplněnou uličkou, v jedné ruce nákupní tašku, v druhé plátěnou kabelu. „Tak už pojď, musíme se vrátit, nebo si bude tatínek myslet, že jsme se nadobro ztratily.“ Chytila Freddie za ruku a kývla směrem k Nataše. „Dobré odpoledne, slečno.“

„Dobré odpoledne.“ Vpila se svým pohledem do Veřiných černých očí. „Doufám, že zase někdy s Freddie přijdete.“

„Uvidíme. Je těžké pro dítě odolat obchodu s hračkami, stejně jako je těžké pro muže odolat krásné ženě.“

Vera odváděla Freddie uličkou k východu, aniž by se ohlédla, zatímco děvče mávalo na Natašu a usmívalo se na ni přes rameno.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se Annie, když vystrčila zvědavě hlavu zpoza rohu.

„Mám takový pocit, že si ta žena myslí, že si brousím zuby na jejího zaměstnavatele,“ pronesla Nataša s pobaveným úsměvem na rtech.

Annie pohrdavě zasyčela. „Já bych řekla, že je to přesně naopak.“ Její povzdechnutí v sobě mělo nepatrný náznak závisti. „Koneckonců, když už teď víme, že je ten fešák vdovec, není na tom přece nic špatného. Proč jsi mi neřekla, že s ním jdeš dneska na večeři?“

„Protože nikam nejdu.“

„Ale já jsem zaslechla, jak Freddie říkala…“

„Je pravda, že mě pozval," objasňovala Nataša, „ale já jsem jeho pozvání odmítla."

„Aha." Po krátké odmlce naklonila Annie hlavu k jedné straně. „Kdy že jsi to měla tu nehodu?"

„Jakou nehodu?"

„Myslím tu, jak jsi utrpěla vážnou poruchu mozku."

Na Natašině zachmuřené tváři se objevil úsměv. Naštěstí na ni čekali další zákazníci, a tak se odebrala do přední části obchodu.

„Já jsem to myslela vážně," poznamenala Annie, jakmile se obchod na okamžik vyprázdnil. „Doktor Spencer Kimball je nádherný mužský, svobodný a…" naklonila se dopředu, aby mohla přivonět k růži, „naprosto okouzlující. Proč nepůjdeš dneska domů o trochu dřív, aby sis stihla pořádně rozmyslet, co si vezmeš večer na sebe?"

„Já se nepotřebuju rozmýšlet. Dnes večer budu mít na sobě župan."

Annie se neubránila úsměvu. „Nejdeš na to moc zhurta? Myslím, že bys měla s županem počkat až tak na třetí schůzku."

„To by musela být nejdřív nějaká první, k ničemu takovému však nedojde." Nataša se usmála na nového zákazníka a odebrala se k pokladně.

Annie musela čekat dalších čtyřicet minut, než se jí podařilo obnovit nakousnuté téma.

„Táňo, čeho se bojíš?"

„Nejvíc ze všeho daňové kontroly."

„Já to myslím vážně."

„Já taky. Každý podnikající Američan má strach z daňové kontroly."

„Ale my se bavíme o Spenceru Kimballovi."

„Ne," opravila ji Nataša. „Ty se bavíš o Spenceru Kimballovi."

„Myslela jsem si, že jsme kamarádky."

Překvapená tónem jejího hlasu přestala Nataša rovnat rozházená autíčka a otočila se k Annie. „Jsme kamarádky. Víš to moc dobře."

„Kamarádky si ale spolu povídají. Důvěřují jedna druhé, Táňo, a radí se, když mají nějaké trápení." Annie se nadechla a vstrčila ruce do kapes svých volných kalhot. „Podívej, já vím, že se ti stalo v

minulosti něco velmi nepříjemného a zlého. Něco, co stále nosíš v sobě a o čem nechceš mluvit. Říkala jsem si vždycky, že jako správná kamarádka se tě nebudu na nic vyptávat.“

To je to doopravdy tak zřejmé? Pomyslela si Nataša. Celou dobu si myslela, že minulost už dávno pohřbila. S trochu bezradným pocitem uchopila Annie za ruku. „Jsi hodná, Annie, děkuju ti.“

Annie potřásla hlavou a odešla zamknout hlavní dveře. Obchod byl nyní prázdný, odpolední cvrkot už dávno ustal. „Pamatuješ si, jak jsi mne nechala, abych se ti vyplakala na rameni, když mne Don Newman nechal?“

Nataša stiskla pevně rty. „Don Newman nestál ani za jednu slzu.“

„Ale mně se tenkrát chtělo plakat. Potřebovala jsem si poplakat, zanaříkat si a trochu se i opít. Tenkrát jsi mi moc pomohla, protože jsi byla celou tu dobu se mnou a pořád dokola jsi mi opakovala, co je to za ničemu.“

„To nebylo nic těžkého,“ vzpomínala Nataša. „Byl to lump.“

„Ano, ale byl to nádherný lump.“ Annie se na krátký okamžik zasnila. „V každém případě jsi mi pomohla dostat se z nejhoršího, přesvědčila jsi mne, že bez něj mi bude mnohem líp. Já jsem ti to nikdy nemohla oplatit, protože ty sis žádného mužského nikdy nepřipustila k tělu.“

Nataša zvedla tázavě obočí. Annie se zhluboka nadechla. Nechtěla nic uspěchat. Věděla, že se musí celou záležitostí prokousat krok po kroku. „Táňo, všimla jsem si, že odehnat nápadníka tě nestojí víc námahy než odehnat od sebe ko/nára. Děláš to naprosto automaticky,“ pokračovala, „a řekla bych, že i s radostí. Vždycky jsem tě za to obdivovala. Dokážeš si být jistá sama sebou, jsi dostatečně soběstačná, takže si nepotřebuješ zvyšovat sebevědomí jalovými schůzkami o sobotních večerech.“

„To není tím, že bych si byla natolik jistá sama sebou,“ poznamenala Nataša. „Jsem pouze netečná vůči jakýmkoliv vztahům.“

„Dobrá.“ Annie pomalu přikývla. „To chápu. Ale tentokrát je to jiné.“

„Co je jiné?“ Nataša vytáhla kasu a začala počítat denní tržbu.

„Vidíš? Čekáš, že budu mluvit o něm, a hned jsi nervózní.“

„Já nejsem nervózní,“ lhala Nataša.

„Jsi nervózní, náladová a nesoustředěná od toho okamžiku, kdy před několika týdny vstoupil Kimball do našeho obchodu. Za celé tři roky jsi žádnému muži nevěnovala pozornost delší než pět minut. S ním je to jiné.“

„Protože mne nikdy nikdo tak neobtěžoval.“ Annie se na ni zahleděla svýma pronikavýma očima. „Dobrá,“ připustila Nataša, „něco… něco tu asi bude. Ale já nemám zájem.“

„Ty se bojíš mít zájem.“

Nataše se její slova příliš nezamlouvala, ale rozhodla se, že bude lepší odbýt je pokrčením ramen. „To je totéž.“

„Ne, to není totéž.“ Annie uchopila Natašu za ruku a pevně ji stiskla. „Já tě nechci do ničeho nutit, Táňo. Vůbec ho neznám. Třeba je to nějaký vrah, který zamordoval vlastní ženu a pohřbil ji na zahradě mezi růžemi. Chci ti jen říct, že dokud se nepřestaneš trápit bezdůvodnými obavami, nebudeš nikdy spokojená a šťastná.“

Annie má pravdu, pomyslela si Nataša později, když usedla na postel a opřela si bradu o ruku. Byla poslední dobou náladová, nedokázala se na nic soustředit. A taky měla strach. Ne ze Spenceho, ujišťovala se v duchu. Žádného muže se už nikdy obávat nebude. Měla strach z pocitů, které v ní vzbuzoval. Z dávno zapomenutých, nechtěných pocitů.

Znamenalo to snad, že už nedokáže ovládat své emoce? Nikoliv. Znamenalo to snad, že se teď bude ukrývat ve svém pokoji, protože se bojí postavit se tváří v tvář muži? To už vůbec ne.

Má strach, protože musí podstoupit test vlastní osoby. Takže dnes večer půjde na večeři s neodbytným doktorem Kimballem, aby si sama sobě dokázala, že je silná a schopná odolat prchavé přitažlivosti, aby se její život mohl opět navrátit do starých kolejí.

Nataša se zamračeně zahleděla do šatníku. Netrpělivě trhla ramenem a vyndala tmavě modré koktajlové šaty s páskem zdobeným šperky. Nevybrala si je kvůli němu. O něj v dané chvíli vůbec nešlo. Vybrala si je, protože to byly její nejoblíbenější šaty a ona už dlouho neměla příležitost obléknout si na sebe cokoliv jiného než pracovní sukni a halenku.

Zaklepal na dveře přesně v sedm hodin dvacet osm minut. Nataša sebou opovrhovala za to, jak se dívala každou chvíli úzkostlivě na hodinky. Opakovaně si nanášela na rty rtěnku, kontrolovala obsah kabelky a v duchu si vyčítala, že celou schůzku raději nezrušila.

Vždyť se chovám jak nezkušená dospívající dívka, pomyslela si, když kráčela ke dveřím. Jde jenom o večeři. O první a poslední večeři, kterou s ním hodlá sdílet. A on je jen obyčejný muž, nic víc, dodala v duchu, když brala za kliku.

Výjimečně přitažlivý muž.

Vypadal nádherně. Vlasy sčesané dozadu, oči rozzářené úsměvem. Nikdy si nevšimla, že by byl nějaký muž v obleku s kravatou tak nesmírně vzrušující a přitažlivý.

„Dobrý večer," podal jí další červenou růži.

Nataša málem hlasitě vzdychla. Škoda, že mu ten tmavošedý oblek nedodával trochu víc profesorský vzhled. Přiložila si růži k tváři. „Svůj názor jsem nezměnila kvůli růžím."

„Svůj názor na co?"

„Že s vámi půjdu na večeři." Ustoupila dozadu. Zjistila, že nemá jinou možnost než ho pozvat na okamžik dovnitř, aby mohla dát květinu do vázy.

Znovu se usmál svým okouzlujícím, i když trochu drzým úsměvem. „A co bylo tím pravým důvodem?"

„Mám hlad." Položila krátké sametové sako na opěradlo pohovky. „Dám tu růži do vázy. Zatím si můžete sednout, jestli chcete."

Neustoupí ze své pozice ani o centimetr, říkal si v duchu Spence, když odcházela do kuchyně. Zhluboka se nadechl a zavrtěl hlavou. To je neuvěřitelné. Když už měl pocit, že mýdlová vůně je tou nejsmyslnější vůní, kterou kdy cítil, nanese si Nataša na sebe něco nového, díky čemu slyší ve fantazii jen tklivé tóny houslí.

Rozhodl se, že bude bezpečnější, když bude myslet na něco jiného, a tak se začal rozhlížet po pokoji. Vedle pohovky stála objemná mosazná váza s pávími péry. Po celém pokoji byly rozmístěny svíce rozdílné velikosti i odstínů, takže pokoj voněl romanticky po vanilce, jasmínu i divokých květech. Polička v rohu

byla zaplněná knihami, od populárně naučných až po klasickou literaturu.

Na poličkách byly rozmístěny různé upomínkové předměty, zarámované fotografie, sušené květiny. Na malém stolku stála perníková chaloupka, ne větší než dlaň jeho ruky, dívka oblečená jako Červená karkulka, prasátko vykukující z okna miniaturního domečku ze slámy, nádherná dívka držící v ruce skleněný střevíček.

Vášnivé tóny barev a pohádky, přemýšlel v duchu a špičkou prstu se dotkl skleněného střevíčku. Ta kombinace byla stejně fascinující jako žena obývající tento pokoj.

Když zaslechl její kroky, otočil se. „Tyhle figurky jsou nádherný“ pronesl a ukázal na malý stolek. „Freddie by na nich určitě mohla oči nechat.“

„Děkuji – Ty udělal můj bratr.“

„Udělal?“ Spence zvedl fascinovaně perníkovou chaloupku, aby si ji mohl prohlédnout zblízka. Byla vyřezána ze dřeva a potom důvtipně natřena barvou, takže vypadala jako lákavý zákusek. „To je neuvěřitelné. Člověk se málokdy setkává s tak dokonalou řemeslnou prací.“

Přes svou odměřenost přešla na druhou stranu pokoje a postavila se po jeho boku. „Vyřezává už od svého dětství. Jednoho dne bude jeho dílo vystaveno v galeriích a muzeích.“

„To už mělo být vystaveno dávno.“

Upřímným tónem pronikl až do jejích nejzranitelnějších místa. Její milovaná rodina. „To není tak jednoduché. Je mladý, tvrdohlavý a velmi hrdý a nechce opustit svou práci v lese> místo aby si vydělával vyřezáváním. Ale jednoho dne–“ Usmála se při pohledu na svou malou sbírku. „Tyhle figurky pro mne udělal, když jsem se snažila ze všech sil číst první anglická slova z knížky pohádek, kterou jsme dostali po příchodu do New Yorku od charity. Byly tam přenádherné obrázky a já jsem chtěla tak strašně znát příběhy,ke kterým byly nakresleny.“

Zničehonic se odmlčela, v rozpacích, že se nechala příliš unést svým vyprávěním. „Měli bychom raději jít.“

geze slova přikývnul. „Měla byste si vzít sako. Venku se ochlaz# _“

Restaurace, kterou vybral, byla jen kousek za městem, schovaná niezi zalesněnými kopci. Tiché, elegantní prostředí s nevtíravou obsluhou. Během první skleničky s vínem se Nataša uvolnila a cítila se velmi příjemně.

„Freddie se dnes stavila v obchodě."

„Už jsem slyšel." S pobavením v očích zvedl Spence svou skleničku k ústům. „Chtěla by mít vlnité vlasy."

Nataša se usmála. „To je roztomilé."

„Možná pro vás. Celé odpoledne jsem jí musel splétat copánky."

Ke svému překvapení si Nataša dokázala docela jednoduše představit, jak splétá živé pramínky jejích vlasů. „Je to překrásná holčička. Má vaše oči."

„Nechtěl bych to zakřiknout," zamumlal Spence, „ale mám takový pocit, že jste mi právě složila malou poklonu."

Nataša sáhla v rozpacích po jídelním lístku. „Upozorňuji vás, že mám hlad jako vlk, protože jsem se dneska nestihla ani naobědvat."

Věrná svým slovům udělala velkorysou objednávku. Při jídle nebude na velké mluvení čas, pomyslela si Nataša. Během přípitku se snažila ze všech sil držet se témat, kterých se dotkly při hodinách Hudební historie. Právě probírali hudbu konce patnáctého století s jejími čtyřhlasými harmoniemi a kočovnými muzikanty. Spence si cenil její zvídavosti, zároveň se však chtěl dozvědět něco víc z jejího života.

„Vyprávějte mi ještě o své rodině."

Nataša si vložila do úst sousto kořeněného humra a vychutnávala jeho vynikající bohatou chuť.

„Já jsem nejstarší ze čtyř sourozenců," začala, avšak vzápětí si uvědomila, že si jeho prsty bezmyšlenkovitě pohrávají s její rukou spočívající na ubruse. Odtáhla ruku, aby na ni nedosáhl.

Zvedl sklenici k ústům, aby za ní ukryl svůj úsměv.

Znovu vložila do úst další sousto humra a slastně vychutnávala, jak se jí rozpustil na jazyku. „Mám dva bratry a jednu sestru. Rodiče bydlí stále v Brooklynu."

„A proč jste se přestěhovala tak daleko, až do Západní Virginie?"

„Potřebovala jsem změnu." Trhla rameny. „Vy asi taky, nebo ne?"

„Ano.“ Mezi obočím se mu objevila slabá vráska. „Říkala jste, že jste byla zhruba ve věku Freddie, když jste přišla do Ameriky. Pamatujete si ještě na tu dobu?“

„Samozřejmě. Vždycky jsem věřila, že dojmy, které člověk má z prvních let života trvají nejdéle. Ať už jsou dobré nebo špatné, všechny napomáhají formování osobnosti.“ S úsměvem se naklonila dopředu. „Řekněte mi, co vy si pamatujete z doby, když vám bylo pět let?“

„Jak jsem vysedával u piana a cvičil stupnice.“ Jeho vzpomínky byly tak živé, až se musel zasmát. „Pamatuju si, jak ze zimní zahrady voněly rozkvetlé růže a venku padal sníh. Strašně jsem si přál, abych už mohl přestat se cvičením a mohl vyběhnout do parku, kde bych házel sněhovými koulemi po chůvě.“

„Po chůvě?“ opakovala se smíchem. Opřela si bradu o ruku a on byl okouzlen hrou světel a stínů, které se jí míhaly po obličeji. „A jak to dopadlo?“

„Vydržel jsem až do konce hodiny a potom jsem šel do parku.“

„Zodpovědné dítě.“

Přejel prstem po jejím zápěstí a překvapilo ho, jak se pod jeho dotekem zachvěla. Než odtáhla ruku, ucítil její zrychlený tep. „Co vy si pamatujete z doby, když vám bylo pět?“

Protože se na sebe zlobila, za svou reakci na jeho dotyk, rozhodla se, že mu toho moc neprozradí. Pokrčila rameny. „Vybavuje se mi takový obraz. Otec přináší domů dříví do kamen, vlasy a kabát má pokryté sněhem. Někde v zadní části pokoje pláče miminko – to je můj nejmladší bratr. Celá místnost je prosycena vůní chleba, který právě maminka upekla. Já předstírám spánek a přitom tajně poslouchám, jak si tatínek s maminkou povídají o útěku.“

„Měla jste strach?“

„Ano.“ Pohled měla zastřený vzpomínkami. Neohlížela se často do minulosti, málokdy cítila potřebu. Když tak náhodou učinila, její vzpomínky neměly žlutavý nádech starých fotografií, ale byly čiré jako sklo. „Ano, měla jsem hrozný strach. Větší strach už nikdy v životě mít nemůžu.“

„Mohla byste mi o tom vyprávět?“

„Proč?“

Jeho oči byly potemnělé a vpíjely se do jejích. „Protože si to nedokážu představit a chtěl bych tomu porozumět.“

Začala se pomalu probírat stránkami své paměti.

„Čekali jsme až do jara a vzali jsme s sebou jenom to, co jsme unesli. Neřekli jsme o tom jedinému člověku, vůbec nikomu. Tatínek nám řekl, že jdeme navštívit tetu, která bydlí v západní části Ukrajiny. Myslím si ale, že někteří sousedé něco tušili, protože se za námi dívali s ustaranými obličeji a rozšířenýma očima. Tatínek měl u sebe nějaké doklady, ubohý padělek vyrobený na koleni, ale měl také mapu a doufal, že se nám podaří vyhnout se pohraničním strážím.“

„A vám bylo tenkrát pouhých pět let?“

„Skoro šest.“ Vzpomínala dál a prstem kroužila mimoděk po hraně své skleničky. „Michailovi bylo něco mezi čtyřmi a pěti, Alexovi jenom dva. V noci, když jsme našli bezpečné místo, kde jsme mohli riskovat zapálení ohně, jsme se sesedli okolo a tatínek nám vyprávěl pohádky. Byly to nádherné večery. Usínali jsme za zvuku jeho hlasu a vůně hořícího dřeva. Přešli jsme hory a dostali se do Maďarska. Trvalo nám to třiadevadesát dnů.“

Nedokázal si to představit, i když viděl jasný odraz jejích prožitků hluboko v jejích očích. Hlas měla klidný a vyrovnaný, přesto plný emocí. Viděl ji jako malou pětiletou holčičku a přemožen dojetím ji uchopil za ruku.

„Otec plánoval náš útěk několik let. Možná o něm snil po celý svůj život. Znal jména různých lidí, kteří byli ochotní pomoci utečencům. Tenkrát bylo období studené války, ale já byla příliš malá, než abych tomu dokázala porozumět. Cítila jsem pouze strach. Strach, který měli moji rodiče i lidé, kteří nám pomáhali. Podařilo se nám tajně přejít z Maďarska do Rakouska. Tam nám pomohla církev a díky jejím darům jsme se dostali až do Ameriky. Trvalo dlouho, než jsem se přestala bát při každém zaklepání na dveře, že je to policie, která si přišla po tatínka.“

Vrátila se myšlenkami do současnosti, v rozpacích, že mu to celé vyprávěla. Najednou si uvědomila, že ji pevně svírá za ruku.

„Pro takové malé dítě nemohlo být jednoduché se se vším vypořádat.“

„Pamatuju si taky na svůj první *hot dog.*“ Usmála se a přiložila ke rtům sklenici s vínem. Nikdy si s nikým o téhle době nepovídala. Dokonce si o ní nepovídali ani u nich doma. Teď, když už řekla vše, co měla na srdci, potřebovala změnit téma. „A taky na den, kdy tatínek přinesl domů první televizi. Každé dětství, i to prožité s chůvami, v sobě skrývá spoustu nebezpečenství. Teď už jsme ale oba dospělí. Já mám svůj obchod a vy jste uznávaný skladatel. Proč už neskládáte?“ Ucítila, jak se jeho prsty napnuly. „Nezlobte se,“ řekla rychle, „vím, že mi do toho nic není.“

„To je v pořádku.“ Jeho stisk byl opět uvolněný. „Neskládám, protože nemůžu.“

Chvíli váhala, ale potom impulzivně promluvila. „Já znám vaši hudbu. Něco tak silného a hlubokého se nemůže jen tak vytratit.“

„V několika posledních letech mi přestalo na hudbě záležet. Teprve nedávno jsem se k ní začal postupně vracet.“

„Nesmíte čekat se založenýma rukama.“

Najednou její ruka svírala jeho, silným a pevným stiskem.

„Já to myslím vážně. Lidé často říkají, až nastane ten správný čas, až budu mít tu správnou náladu, až budu na tom správném místě. Léta utíkají a nic se neděje. Kdyby můj otec čekal, až budeme starší a cesta bude bezpečnější, možná bychom ještě teď žili na Ukrajině. Jsou určité věci v životě, které člověk nesmí nechat jen tak plynout, ale musí je uchopit pevně do svých rukou. Život je velmi, velmi krátký.“

Cítil naléhavost ve stisku její ruky. A viděl také stín smutku v jejích očích. Byl upoután smutkem v jejích očích i jejími slovy.

„Možná máte pravdu,“ pronesl pomalu a zvedl její ruku ke svým rtům. „Vyčkávání není vždy tím nejlepším řešením.“

„Už je hodně hodin.“ Nataša si složila ruce do klína. Ještě teď cítila na své kůži jeho žhavý dotek. „Měli bychom se vrátit.“

Cítila se být uvolněná, když ji doprovázel ke dveřím. „Nepozvete mě dovnitř?“ zeptal se náhle. „Ne.“

„Dobrá.“ Rukama ji objal kolem boků. „Spencei…“

„Já se jen řídím vaší radou…“ zamumlal a přejel rty po jejím obnaženém krku. „Nechci jen tak sedět se založenýma rukama.“

Přitáhl si ji blíže k sobě a rty se dotkl jejího ušního lalůčku. „Chci si jen vzít, po čem tolik toužím. Neplýtvat zbytečně časem.“

V té chvíli se již tiskl svými ústy na její. Ochutnával jemnou příchuť vína z jejích rtů a zdálo se mu, že by byl schopen se jí opít. Její chuť byla bohatá, exotická, opojná. Podobně jako příchuť podzimu, která byla cítit ve vzduchu. Najednou se mu v duchu vybavily dýmající ohně a mlhy válející se v údolích. S nečekanou dychtivostí se k němu přitiskla.

Vášeň nerozkvétala postupně, nepřibližovala se jako šeptem vyslovená slova. Přiřítila se jako lavina, jako nekontrolovatelná exploze.

Měl pocit, že snad přijde o rozum. Šeptal jí bezmyšlenkovitě slova plná touhy a svými rty se dotýkal jejích tváří, spánků, čela, a zase se vracel k těm horkým, hladovým ústům.

Točila se jí hlava. Kdyby jen mohla uvěřit, že je to vypitým vínem. Avšak ona věděla, že pravým důvodem je on –to kvůli němu je jak omámená touhou. Chce, aby se jí dotýkal. V bezhlasém vzdechu zaklonila hlavu a jeho rty ji líbaly na obnažený krk.

Věděla, že to, co dělá, je špatné. Hlavou se jí honily dávné obavy a pochybnosti. Čím větší byla touha, tím větší i obavy z budoucnosti.

„Spencei.“ Rukama ho uchopila za ramena. Věděla, že ho musí zastavit. Zároveň však umírala touhou, aby tento okamžik nikdy neskončil. „Prosím.“

Byl rozechvělý stejným způsobem jako ona a trvalo okamžik, než přitiskl svůj obličej do jejích vlasů. „Vždycky, když jsem v tvé blízkosti, něco se se mnou stane. Nedokážu si to vysvětlit.“

Tak ráda by ho objala a přitiskla znovu na svou hrud, ovládla se však a nechala ruce viset volně podél těla. „Tohle se už nesmí opakovat.“

Ustoupil o krok dozadu a uchopil její obličej do dlaní. Chladivý večer a žár vášně způsobily, že měla tváře celé zrůžovělé. „I kdybych chtěl – a já nechci – myslím, že ti nic takového nemůžu slíbit.“

Dívala se mu do očí a snažila se nevnímat něhu, s jakou držel její obličej v dlaních.

„Ty se chceš se mnou vyspat.“

„Ano.“ Nevěděl, jestli se má smát anebo plakat nad jejím věcným tónem. „Ale tak jednoduše se to zase říct nedá.“

„Sex není nikdy jednoduchá záležitost.“ Přivřel oči. „Já netoužím pouze po sexu s tebou.“

„Ale vždyť jsi právě říkal…“

„Já se chci s tebou milovat. A to je velký rozdíl.“

„Nebudeme z toho dělat nějakou romantickou pohádku.“ Rozhořčení z očí mu zmizelo stejně rychle, jako se tam objevilo. „Je mi to moc líto, ale budu tě muset zklamat. Pokud se my dva budeme spolu někdy milovat, ať už to bude kdekoliv a kdykoliv, v každém případě budu velmi romantický.“ Než se mu stačila vyprostit, znovu ji dlouze políbil. „To ti slibuju a slib dodržím.“

PÁTÁ KAPITOLA

„Natašo, hej, Natašo!“

Vyrušena z myšlenek, které stejně nevedly nikam, se Nataša ohlédla a uviděla Terryho. Měl na sobě dlouhou žlutobíle pruhovanou šálu, která ho měla zřejmě ochránit před náhlým poklesem teploty. Rozběhl se za ní a šála mu vlála rozpustile za zády. Než k ní doběhl, brýle se mu svezly až k samé špičce nosu.

„Ahoj, Terry.“

Zběsilý běh ho zbavil dechu. Doufala jen, že z toho nedostane astmatický záchvat.

„Ahoj. Náhodou jsem tě zahlédl, jak přicházíš.“ Čekal tu na ni už dobrých dvacet minut.

S pocity matky, která se stará o nemotorné dítě, mu posunula brýle a upravila šálu na krku. Jak rychle dýchal, brýle se mu orosily. „Měl bys nosit rukavice,“ pronesla, chytla ho za zkřehlou ruku a vedla do schodů.

Zalykající se vzrušením se snažil promluvit, ale z krku se mu vydralo pouze neartikulované zaskřehotání.

„Asi ses nastydl.“ Otevřela kabelku a podala mu kapesník.

Hlasitě si odkašlal.

„Ne.“ Kapesník si ale vzal s předsevzetím, že si ho nechá až do své nejdelší smrti. „Chtěl jsem se jenom zeptat, víš… jestli dneska po hodině… jestli bys se mnou nezašla na šálek kávy. Lépe řečeno na dva,“ dodal zoufale. „Chtěl jsem říct, jako že ty bys měla jeden a já taky jeden.“ Když domluvil, krve by se v něm nedořezal.

Ten ubohý chlapec je asi osamocený, pomyslela si Nataša s nepřítomným úsměvem.

„To víš, že jo.“ Nic jí neudělá, když mu věnuje hodinu. Aspoň nebude pořád přemýšlet o…

O muži, který již seděl za katedrou. O muži, který ji před dvěma týdny tak vášnivě líbal, a teď se tu směje spolu s nějakou mladičkou sebevědomou blondýnkou.

Se zkaženou náladou usedla do lavice a zabořila nos do svých poznámek.

Spence si uvědomil okamžitě, že vešla do místnosti. Byl polichocen, když si všimnul v jejím výrazu stopy žárlivosti. Možná mu osud pomohl, když mu připravil tak perných posledních čtrnáct dnů. Teď už má zase klid. Bude muset rychle dohnat, co zameškal.

Posadil se na kraj stolu a začal hovořit o rozdílu mezi sakrální a světskou hudbou v období baroka.

Jak je mazaný, pomyslela si. Z jeho intonace by ani ten nejpozornější posluchač nepoznal, jaký vztah k ní chová. Nikdo ze třídy nemá ani ponětí, že tento uhlazený a nadaný profesor ji bezhlavě líbal – ne jednou, ani dvakrát, ale dohromady třikrát!

V černém roláku a šedivém saku vypadal velmi elegantně. A jako vždycky strhl okamžitě pozornost všech přítomných. Když se usmál poznámce jedné posluchačky, Nataša zaslechla, jak malá blondýnka sedící jen dvě místa vedle ní hlasitě vzdychla.

Musí ho bezpochyby obléhat celé stádo dychtivých žen. Muž, který vypadá jako on, mluví jako on a líbá jako on, jistě nemůže trpět nedostatkem pozornosti opačného pohlaví. Je to přesně ten typ mužského, který jedné ženě o půlnoci slíbí lásku až za hrob a po snídani už se chystá do postele s jinou.

Jaké má štěstí, že už nevěří planým slibům.

Něco se jí asi honí hlavou, říkal si v duchu Spence. Chvíli mu visela na ústech, jako by čekala, že odpoví na všechny záhady světa, a vzápětí sedí s pohledem upřeným do prostoru, jako by si v duchu přála být někde dočista jinde. Měl pocit, že se zlobí a důvodem její zloby bude zřejmě on. Proč, to už je jiná otázka.

V posledních dvou týdnech se vždy vypařila po hodině z místnosti jak střela. Dnes ji ale nenechá utéct.

Toho večera neměla tolik naspěch. Spence si všimnul, že se usmívá na nějakého mladíka sedícího kousek od ní. Potom začala sbírat tužky a knihy, které mladík před okamžikem rozsypal.

Jak se jen jmenuje? Přemýšlel Spence. Maynard. Ano, pan Maynard. Chodí na několik jeho přednášek i cvičení. Vždycky sedí nenápadně v zadních lavicích.

„Myslím, že je to všechno," pronesla Nataša a přátelským gestem posunula Terrymu brýle. „Díky."

„Nezapomeň tu šálu…" pronesla, když tu se zarazila. Nějaká ruka ji uchopila za rameno. „Co si přejete, doktore Kimballe?"

„Chtěl bych s tebou mluvit, Natašo."

„Ano?" Letmo pohlédla na jeho ruku a potom si přes sebe přehodila kabát. „Je mi líto, ale bude to muset počkat na jindy. Mám schůzku."

„Schůzku?" opakoval a okamžitě si představil po jejím boku nějakého elegantního a svalnatého mladíka.

„Ano. Omluvte mne laskavě." Popadla blok a učebnici. „Jsi připravený, Terry?"

„Ano. Samozřejmě. Jsem." Díval se na Spenceho s úctou a pokorou. „Ale já můžu klidně počkat, jestli chceš nejdřív mluvit s doktorem Kimballem."

„To není potřeba." Popadla ho za ruku a vyrazila směrem ke dveřím.

Ach, ty ženy, pomyslel si Spence, když dosedl ztěžka za stůl. Už dávno se smířil se skutečností, že jim nikdy nerozuměl. Jak se zdá, nezmění se to ani v budoucnosti.

„Proboha, Táňo, nemyslíš, že ses měla nejdřív zeptat, co doktor Kimball chtěl?"

„Já vím, co chtěl," procedila mezi zuby a vystrčila ho dveřmi na ulici. „Dnes nemám náladu na žádné diskuse." Když Terry zakopl o obrubník, uvědomila si, že ho celou cestu táhne za sebou, a tak nepatrně zpomalila. „Kromě toho jsem si myslela, že chceš jít se mnou na kávu."

„Ano, to je pravda." Když se na něj usmála, povolil si uzel na šále, jako by měl strach, že se uškrtí.

Vešli do poloprázdného baru. Byli tu všehovšudy dva muži diskutující nad rozpitými pivy a pár mladých lidí u stolku v rohu, kteří si všímali spíš jeden druhého než svého okolí.

Vždycky se jí tady líbilo. Bylo tu příjemné přítmí a zdi byly vyzdobeny černobílými plakáty s Jamesem Deanem a Marilyn Monroe. Ve vzduchu byl cítit cigaretový kouř a víno. Na polici nad barem byl velký přenosný stereo přehrávač, který vyhrával staré kusy od Chucka Berryho.

„Já si dám jednu kávu, Joe," zavolala na muže za barem a potom se opřela lokty o desku stolu. „Tak jak se ti vede?" otočila se na Terryho.

„Dobře." Pořád tomu nemohl uvěřit. Byl tady a seděl vedle ní. Na schůzce. Ona sama říkala, že má schůzku.

Bude ho muset trochu rozmluvit. Trpělivě si sundala kabát. Bylo tu přetopeno, a tak si vyhrnula rukávy u svetru. „Ještě jsi mi ani neřekl, odkud jsi?"

„Z Michiganu." Protože měl zase orosené brýle, Nataša se mu ztrácela v husté tajemně vyhlížející mlze. „Přihlásil jsem se na univerzitu vlastně kvůli doktoru Kimballovi."

„Ty jsi tady kvůli doktoru Kimballovi?"

„Ano. Nechtěl jsem si nechat ujít takovou příležitost.

Loni jsem jezdil na jeho přednášky do New Yorku." Terry zvedl ruku a málem převrhl cukřenku. „On je skvělý."

„Ano," pronesla neurčitě, zatímco se přiblížil barman s kávou.

„Kde ses schovávala tak dlouho? Neviděl jsem tě tu aspoň měsíc."

„To víš, práce. Jak se má Darla?"

„Darla? To už je dávná historie. Teď jsem celý tvůj, Táňo."

„Budu si to pamatovat.“ S úsměvem se otočila zpátky k Terrymu. „Není ti dobře?“ zeptala se, když viděla jak se snaží povolit svůj límec.

„Ne. Ano. Totiž… To je tvůj přítel?“

Rychle si usrkla kávy, aby se lépe ovládla a nezačala se smát. „Ty myslíš Joea? Ne.“ Znovu se napila. „Je to můj starý známý.“

„Aha.“ Ulevilo se mu, ale stále ho trápila nejistota. „Já jsem si jen myslel… Jak říkal, že…“

„On jenom žertoval.“ Aby Terryho přivedla na jiné myšlenky, stiskla mu ruku. „A co ty? Máš v Michiganu nějaké děvče?“

„Ne. Nemám nikoho. Vůbec nikoho.“ Sám ji uchopil za ruku.

Ach můj bože. Najednou to Nataše došlo. Jen blázen by to nepochopil, říkala si v duchu a v krku jí vyschlo. Jenom blázen, který je příliš zahleděn do vlastních problémů a nevidí si na špičku nosu. Musí se z toho nějakým šetrným způsobem vyvléct, pomyslela si Nataša.

„Terry,“ začala, „ty jsi velmi milý chlapec…“

To stačilo, aby se mu začaly třást ruce. Káva mu vychrstla na košili. Nataša se rychle přesunula se svou židlí vedle něj a začala mu čistit skvrnu papírovým ubrouskem.

„Ještě že káva, kterou tady podávají, není nikdy moc horká. Když si to honem namočíš do studené vody, skvrna určitě zmizí.“

Terry ji uchopil za obě ruce. Jejich hlavy se téměř dotýkaly a on byl omámený vůní jejích vlasů. „Miluju tě,“ vyhrkl a brýle mu sklouzly po nose dolů.

Nataša ucítila na tváři dotek jeho chladných a rozechvělých rtů. Na šetrnost bude muset zapomenout. Musí ho rychle vrátit nohama na zem.

„Ne, tohle nedělej,“ pronesla přísným tónem a odtáhla se od něj co nejdál.

„Prosím?“ Její odpověď ho šokovala. Vůbec se nepodobala tomu, co si vysnil. V jednom snu se mu zdálo, jak ji zachránil před projíždějícím vlakem. V dalším jí zpíval písně, které sám složil, a když je vyslechla, klesla mu s dojetím do náruče.

„Ale já tě doopravdy miluju.“ Znovu ji popadl za ruku.

„Podívej, ty mě máš rád a já tě mám taky ráda," pronesla s úsměvem.

„Ne, to je víc než mít jen rád…"

„Dobře. A proč si myslíš, že mě miluješ?"

„Protože jsi krásná. Jsi nejkrásnější žena, jakou jsem kdy potkal."

„A to si myslíš, že je dostatečný důvod?" Vyprostila svou ruku z jeho sevření a opřela si bradu o loket. „Co když ti teď prozradím, že jsem zlodějka? Možná jsem byla už třikrát vdaná a všechny své manžely jsem zavraždila ve spánku."

„Jenže – jenže já na tebe musím pořád myslet."

„Protože sis namluvil sám sobě, že by bylo hezké se do mě zamilovat. Jsem tím velmi polichocena, ale to je všechno."

„Znamená to snad, že už se se mnou nechceš vidět?"

Přistrčila před něj hrnek s kávou. „Chci – ale pouze jako tvoje kamarádka," dodala, když se jeho oči znovu na okamžik rozzářily mylnou nadějí. „Jsem moc stará na to, abych mohla být čímkoliv jiným."

„Ne, nejsi."

„Ale jsem." Najednou se cítila na sto let. „Jsem."

„Asi si ó mě myslíš, že jsem hlupák," zamumlal. Místo vzrušeného nadšení byl zasažen vlnou ponížení. Cítil, jak mu žhnou tváře.

„Nic takového si nemyslím." Její tón byl opět mírný a snažila se ho znovu uchopit za ruku. „Terry, poslouchej…"

Dřív, než stačila cokoliv říct, odstrčil židli. „Já už musím jít."

Proklínajíc sama sebe Nataša zvedla jeho pruhovanou šálu. Teď nemělo smysl se za ním hnát. Potřebuje čas, pomyslela si. A ona potřebuje čerstvý vzduch.

Listy se začaly zbarvovat a první z nich byly unášeny větrem po chodníku. Takový večer měla Nataša ze všeho nejraději, teď si však sotva všimla, co se děje kolem ní. Nedopitou kávu nechala na stole a vydala se na dlouhou procházku po městě.

Cestou domů přemýšlela o tom, jak mohla lépe zvládnout Terryho slepou lásku. Svým netaktním chováním toho bezbranného a citlivého chlapce zranila. Mohla se tomu vyhnout, kdyby se jen trochu zajímala o dění kolem sebe.

Věděla moc dobře, jaké je to věřit ve svou lásku. A věděla také, jaké to je, když člověk zjistí, že ten, kterého milujete, vaše city neopětuje. Ať už je odmítnutí kruté, anebo citlivé, vždy vám po něm zbude jen zlomené srdce.

S povzdechem se dotkla šály v kapse. Byla i ona dřív tak důvěřivá a bezbranná? Ano, odpověděla sama sobě. A možná ještě mnohem víc.

To byla ale doba, pomyslel si Spence, když ji konečně zahlédl, jak se blíží k domovu. Očividně byla myšlenkami někde úplně jinde. Zřejmě na své schůzce, říkal si v duchu a snažil se přitom neskřípat zuby.

„Tvůj přítel tě nedoprovodil domů?“

Nataša zastavila a zalapala po dechu. Na verandě pod rozsvícenou lampou seděl Spence. To jí ještě chybělo, pomyslela si a rukou si prohrábla vlasy. Trápila se pocitem, že odkopla Terryho jako malé štěně. Teď ji čekal veliký hladový vlk.

„Co tu děláš?“

„Mrznu.“

Málem se zasmála. Od úst jí vycházela pára. Podle studeného větru usuzovala, že teplota klesla určitě na nulu. Vzápětí si pomyslela, že je pěkná škodolibost, smát se Spenceovi za to, že poslední hodinu strávil na studeném betonu. „Nepozvala jsi přítele, aby se u tebe stavil na skleničku?

„Ne.“ Sáhla na kliku. Jako na většině míst ve městě, ani tady se nezamykalo. „Kdybych to udělala, zřejmě bych tě tím uvedla do pořádných rozpaků.“

„Do rozpaků? To je slabé slovo.“

„Tak se mi zdá, že mám štěstí, že na mě nečekáš uvnitř.“

„Bohužel jsem nezkusil vzít za kliku,“ zamumlal.

„Dobrou noc.“

„Počkej sakra aspoň chvilku.“ Dlaní se opřel do dveří dřív, než mu je stihla zavřít před nosem. „Neseděl jsem tady celou dobu jen tak pro zábavu. Potřebuju s tebou mluvit.“

„Už je pozdě.“

„A za chvíli bude ještě později. Jestli zavřeš ty dveře, budu na ně tak dlouho tlouct, dokud se všichni sousedi neobjeví v oknech.“

„Na pět minut," pronesla blahosklonně. „Dáme si skleničku brandy a potom půjdeš domů."

„Ty máš srdce ze zlata, Natašo."

„Ne." Nataša odložila jeho kabát na pohovku. „To nemám."

Bez dalších slov zmizela v kuchyni. Když se vrátila se dvěma malými skleničkami brandy, stál uprostřed pokoje s Terryho šálou v ruce.

,*Co to tu se mnou hraješ za hru?" Podala mu skleničku a usrkla ze své. „Nevím, co máš na mysli."

„O co ti jde, když si dáváš rande s takovým hošíkem, kterému ještě teče mléko po bradě."

Promluvila velice chladným hlasem. „Do toho ti nic není, s kým si dávám rande."

„Já myslím, že je," odpověděl Spence.

„Ne. Není. Terryje navíc velmi sympatický mladý muž."

„Mladý tedy je. Řekl bych, že pro tebe až příliš mladý." Spence odložil šálu stranou.

„Myslíš?" Bylo něco jiného, když to o sobě říkala ona sama, než když jí to Spence vmetl do tváře jako nějaké obvinění. „Myslím si, že i tuto otázku bych si měla rozhodnout já sama."

Spence zamumlal cosi nesrozumitelného pod vousy. Dříve nemíval žádné problémy při rozhovorech s ženami. „Možná jsem měl spíš říct, že jsi pro něj příliš stará."

„Možná ano." Najednou jí celá záležitost začala připadat legrační. „To zní mnohem líp. Budeš to brandy pít anebo ho máš jen pro ozdobu?"

„Ano, budu ho pít, děkuju." Spence zvedl skleničku, ale místo toho, aby si ji přiložil k ústům, se znovu rozhlédl po pokoji. Uvědomil si zcela jasně, že žárlí. Bylo to směšné, ale žárlí na rozpačitého, zaraženého studentíka. Věděl, že dokud nepřestane, bude se chovat jako blázen. „Vždyť to není tvůj typ." Vyštěkl jako pes, který se právě zmocnil kosti.

V očích se jí znovu zablesklo. „Ano? A ty snad víš, kdo je můj typ?"

Spence zvedl omluvně ruku. „Dobrá. Poslední otázka, než definitivně zmlknu. On tě tolik zajímá?"

„Samozřejmě.“ Vzápětí se v duchu zarazila. Nemůže využívat Terryho citů jako bariéry vůči Spenceovi. „Je to velmi milý chlapec a dobrý kamarád.“

Spence se na okamžik uklidnil, ale vzápětí zahlédl znovu šálu ležící na pohovce. „Co uděláš s tímhle?“

„Donesu mu ji. Zapomněl ji v restauraci poté, co jsem mu nadobro zlomila srdce. Domníval se, že je do mě zamilovaný.“ S nešťastným výrazem usedla na židli. „Běž pryč, prosím tě. Nevím, proč ti to vůbec říkám.“

Pohled na její zarmoucený výraz ho nutil usmát se na ni a pohladit ji po vlasech. Naštěstí se ovládl a dával si záležet, aby tón jeho hlasu byl i nadále živý a energický. „Protože jsi rozrušená a není tu nikdo jiný, komu by ses mohla svěřit.“

„Asi máš pravdu.“ Nic nenamítala, když se Spence usadil naproti ní. „Byl velmi milý a nervózní a já jsem neměla tušení, co ke mně cítí – lépe řečeno, co si myslí, že ke mně cítí. Nedošlo mi to, dokud si nevylil kávu na košili a… Nesměj se mu, prosím.“

Spence se usmíval i nadále a přitom vrtěl hlavou. „Já se nesměju. Věř mi. Já si dovedu docela přesně představit, jak se chudák cítil. Jsou určité ženy, v jejichž přítomnosti člověku padá všechno z ruky.“

Jejich pohledy se setkaly. „Neflirtuj se mnou.“

„Já už s tebou dávno neflirtuj u, Natašo. Jde mi o něco mnohem víc.“

Začala přecházet nervózně po pokoji. „Změnil jsi úplně téma.“

„Vážně?“

Netrpělivě mávla rukou. „Zranila jsem jeho city. Kdybych věděla, co se stane, mohla jsem tomu předejít. Není nic horšího,“ pronesla, „než když člověk někoho miluje, a ten druhý jeho lásku neopětuje.“

„Ne. To máš pravdu.“ Věřil jejím slovům a podle stínu, který se mihl v jejích očích, poznal, že jim věří i ona. „Nemyslíš si doufám, že je to s jeho láskou tak vážné?“

„Já ne, ale on si to myslí. Zeptala jsem se ho, proč mě miluje, a víš, co mi odpověděl? Protože jsem prý krásná. To je ten pravý důvod.“ Rozhodila rukama a začala znovu přecházet sem a tam. Spence okouzleně pozoroval její taneční krok, naslouchal jejímu

vzrušenému hlasu. „Když mi to řekl, chtělo se mi na něj zakřičet. Obličej není ničím víc než pouhým obličejem. Vůbec nevíš, jaká doopravdy jsem, jaké mám srdce. Jenže on měl tak veliké, smutné oči, že jsem na něj nedokázala křičet.“

„Na mě jsi dokázala křičet bez problémů.“

„Jenže ty nemáš velké, smutné oči a nejsi chlapcem, který si myslí, že je do mě zamilovaný.“

„Já už nejsem chlapcem,“ pronesl a chytil ji zezadu za rameno. Ačkoliv celá ztuhla, podařilo se mu otočit ji čelem k sobě. „A líbí se mi toho na tobě mnohem víc než pouhý obličej, Natašo. I když ten se mi taky moc líbí.“

„Ale ty mě taky neznáš.“

„Trochu už tě znám. Vím, že jsi zažila věci, které si nedokážu představit ani v těch nejčernějších snech. Vím, že miluješ svou rodinu a že se ti po ní stýská, že rozumíš dětem a dokážeš s nimi přirozeně komunikovat. Vím, že jsi systematická, tvrdohlavá a vznětlivá.“ Uchopil ji za ruce a potom zpátky za ramena. „Vím, že jsi byla zamilovaná.“ Sevřel ji pevněji, aby se nemohla odtáhnout. „A vím, že o tom zatím nedokážeš hovořit. Jsi inteligentní a bystrá, máš dobré srdce a ze všeho nejvíc by sis přála, abych ti byl naprosto lhostejný. Já ale nejsem.“

„Potom toho o mně víš mnohem víc než já sama.“

„Nebylo složité dát si všechno dohromady.“

„Možná ne, ale já nic takového nechci. A nevím ani, proč bych měla chtít.“

Jeho rty se letmo dotkly jejích a zase se vzdálily dřív, než se mohla odtáhnout. „Pro tohle,“ zašeptal. „To je dostatečný důvod.“

„Možná,“ začala. „Vlastně ne.“ Odtáhla se, když se ji pokusil znovu políbit. „Nedělej to. Nejsem dnes večer dost silná.“

Zmocnila se jí úleva, ale zároveň i zklamání, když ji uvolnil ze svého objetí. „Udělám ti večeři,“ pronesla impulzivně.

„Teď?“

„Zítra. Ale mluvím jen o večeři,“ dodala uvažujíc, zda nemá pozvání litovat. „A přijdeš i s Freddie.“

„Freddie přijde určitě moc ráda. Já taky.“

„Dobrá. Tak tedy v sedm.“ Nataša zvedla jeho kabát z pohovky a podala mu jej. „Teď už jdi.“

„Ještě jsem ale zapomněl na jednu věc,“ pronesl s lišáckým úsměvem.

„Jenom na jednu?“

„Ano.“ Znovu ji objal a vtiskl jí dlouhý polibek. S uspokojením zahlédl, jak klesla vysíleně do křesla.

„Dobrou noc,“ pronesl a zmizel za dveřmi, kde se zhluboka nadechl studeného vzduchu.

Freddie byla poprvé za celý svůj život pozvána někým dospělým na večeři a netrpělivě čekala, než se její otec konečně doholí. Obvykle pozorovala velmi ráda, jak klouže ostrou břitvou po bílé tváři plné pěny. Občas i tajně v duchu litovala, že není chlapcem, aby se mohla sama těšit na tento rituál. Dnes večer měla však pocit, že je tatínek nepředstavitelně pomalý.

„Už půjdeme?“

Spence stojící v koupelně v županu si z obličeje smyl zbytky pěny. „Možná by nebylo od věci, kdybys mne nechala obléct si ještě kalhoty.“

Freddie obrátila oči v sloup. „A kdy si myslíš, že budeš hotový?“

Spence ji zvedl do náruče a něžně ji kousl do krku. „Než bys řekla švec.“

Freddie seběhla do přízemí, usadila se na posledním schodu a začala si hrát s přezkou na své levé botě.

Freddie už to všechno naplánovala. Tatínek se ožení bud s Táňou, anebo s paní Pattersonovou, protože obě se umí krásně smát. Po svatbě se ta, kterou si vezme, nastěhuje do jejich domu. Zanedlouho se jí narodí malá sestřička. Kdyby bylo nejhůř, mohl by to být i malý bratříček. Všichni budou šťastní, protože se všichni budou mít moc rádi. A její tatínek bude zase dlouho do noci hrát na klavíru.

Když se tatínek přiblížil, rychle vstala. Z věšáku v předsíni sundal kabát a pomohl jí do něho. „Trvalo ti to celou věčnost.“ Nedočkavě ho postrčila ke dveřím.

„Stejně přijdeme ještě moc brzy.“

„Určitě jí to nebude vadit.“

Nataša si v té chvíli navlékala svetr přes hlavu a v duchu se zlobila, proč vůbec někoho zvala na večeři. A ještě ke všemu muže, u něhož instinktivně cítila, že by se mu měla zdaleka vyhýbat. Celý den byla nervózní, trápila se obavami, zda se jí podaří dobře uvařit a zda víno, které koupila, bude chutné. Teď už se potřetí za sebou převlékala.

Chová se naprosto pošetile, říkala si a mračila se na sebe do zrcadla. S modrým svetrem a tmavými přiléhavými kalhotami byla konečně spokojená. Když bude oblečená přirozeně, bude i její chování přirozené, pomyslela. Rychle si ještě navlékla do uší stříbrné náušnice, přičísla si vlasy a už spěchala zpátky do kuchyně. Právě se jí podařilo dochutit omáčku, když tu se ozvalo zaklepání na dveře.

Přišli brzy, pomyslela si a v duchu jim vyčinila. Potom se rozešla ke dveřím.

Vypadali nádherně. Její nervozita se okamžitě rozplynula a na tváři se jí objevil úsměv. Při pohledu na malé děvčátko, držící se pevně za tatínkovu ruku, ji bodlo u srdce. Protože jí to připadalo přirozené, sehnula se a políbila Freddie na obě tváře. „Ahoj.“

„Děkuju za pozvání na večeři,“ odrecitovala Freddie a potom pohlédla na otce, zda jí její proslov schválí.

„Pěkně vás vítám.“

„Nedáš tatínkovi taky pusu na přivítanou?“

Nataša na okamžik zaváhala a potom zachytila Spencerův čtverácký úsměv. „Samozřejmě že ano.“ Dotkla se rty formálně jeho tváře. „To je tradiční ukrajinský pozdrav.“

S neměnným úsměvem na tváři ji uchopil za ruku a přiložil si ji ke rtům.

„Budeme mít boršč?“ chtěla vědět Freddie.

„Boršč?“ opakovala překvapeně Nataša, když pomáhala Freddie z kabátu.

„Když jsem říkala paní Pattersonové, že k tobě jdeme dnes s tatínkem na večeři, povídala mi, že boršč je ruská polévka z řepy.“ Freddie se musela moc ovládat, aby nedodala, že jí to připadá trochu divné.

„Boršč jsem bohužel neudělala,“ odpověděla. „Ale uvařila jsem vám jiné národní jídlo – špagety s masovými kuličkami.“

Při večeři vládla překvapivě nenucená a milá atmosféra. Všichni tři seděli u starého stolu u okna a povídali si o všem možném – přes potíže Freddie s matematikou až po operu. Natašu nebylo třeba ani příliš pobízet, aby se rozpovídala o své rodině. Freddie chtěla vědět všechno o tom, jaké to je být nejstarší sestrou.

„Ani jsme se moc neprali," vzpomínala Nataša po jídle, při šálku kávy s Freddie v náručí. „Pokud k tomu ale někdy došlo, vždycky jsem vyhrála, protože jsem byla nejstarší."

„Když spolu někteří lidé zápolí, ještě to vždycky neznamená, že se nemají rádi," zamumlal Spence. Snažil se nemyslet na to, jak nádherně a jak přirozeně vypadá jeho dcera na Natašině klíně. Nic se nesmí uspěchat, varoval sám sebe. Bylo by to nebezpečné a zraňující pro všechny tři.

Freddie si nebyla jistá, jestli dobře rozumí tatínkovým slovům, ale vždyť jí je teprve pět. Potom si vzpomněla, že jí bude šest. „Brzy budu mít narozeniny."

„Opravdu?" Nataša se zatvářila náležitě překvapeně. „A kdy?"

„Za dva týdny. Přijdeš na mou oslavu?"

„Strašně ráda." Nataša pohlédla na Spenceho, zatímco Freddie se dala do recitování všech možných básniček, které se ve škole naučila.

Není moudré navazovat tak blízký vztah s touto malou holčičkou, říkala si Nataša v duchu. Hlavně proto, že v ní její tatínek vzbuzuje touhu, kterou v sobě už před dávným časem pohřbila. Spence opětoval její pohled a obdařil ji neodolatelným úsměvem. Ne, vůbec to není moudré, pomyslela si znovu. Ale nedá se tomu ubránit.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Plané neštovice,“ pronesl Spence znovu ta dvě nenáviděná slova. „To jsou mi pěkné narozeniny, princezno.“

Za dva dny bude jeho dceři šest let a do té doby bude podle doktora pokryta malými svědivými pupínky, jejichž první zástupce byly zatím skryty na bříšku a na hrudníku.

Zanedlouho to pomine, povídal pediatr. Zatím má normální průběh. To se mu lehce řekne, pomyslel si Spence. Není to jeho dítě, kterému tečou po tvářích slzy a které je mučeno osmatřicetistupňovou horečkou.

Ještě nikdy nebyla pořádně nemocná, uvědomil si Spence, když si protřel unavené oči. Občas nějaké to nachlazení, ale nic, co by se nedalo zahnat půlkou tabletky paralenu. Pohladil ji po zpoceném čele. Freddie cosi zamumlala ze spánku a snažila se nalézt na polštáři chladnější místo.

Nepomohl ani telefonát Niny. Naopak musel se snažit ze všech sil vymluvit jí, aby nasedla na první letadlo a přiletěla za nimi. Samozřejmě nezapomněla podotknout, že Freddie chytila neštovice, protože chodí do státní školy. Byl to samozřejmě nesmysl, ale když se teď díval na dcerku převalující se v posteli s obličejem zrudlým horečkou, pocit viny byl nesnesitelný.

Logicky chápal, že plané neštovice patří k běžným dětským nemocem. V hloubi srdce si však říkal, že by měl najít způsob, jak ji této nemoci zbavit.

Poprvé si uvědomil, jak moc potřebuje někoho, kdo by mu stál v takových chvílích po boku. Kdo by pochopil, jaké to je, když je jeho dítě nemocné, zraněné, nebo jednoduše nešťastné. Někdo, s kým by si mohl uprostřed noci popovídat, když člověku starosti nebo i radosti nedají spát.

Když přemýšlel o tom, kdo by to mohl být, neviděl nikoho jiného než Natašu.

Otřel Freddie rozpálené tělo vlhkým ručníkem, který mu přinesla Vera. Otevřela oči.

„Tatínku.“

„Ano, princezno. Jsem u tebe.“

Její spodní ret se zachvěl. „Mám žízeň.“

„Dojdu ti pro něco k pití. Hned jsem zpátky.“ Byl právě uprostřed schodiště, když se v pokoji rozezněl telefon současně se zaklepáním na dveře. „Vero, mohla byste laskavě zvednout telefon?“ Potom se netrpělivě otočil k hlavním dveřím. „Dále!“

Úsměv, který si Nataša nacvičovala celý večer, pohasl. „Omlouvám se. Asi jdu nevhod.“

„Trochu.“ Dřív než stačila zmizet za dveřmi, vtáhl ji dovnitř. „Počkej chvilinku. Vero! – ach, díkybohu,“ pronesl, když se hospodyně objevila v hale. „Freddie chce limonádu.“

„Hned vám ji připravím.“ Vera si zkřížila ruce na prsou. „Volá vás paní Barklayová.“

„Řekněte jí…“ Spence se zarazil, když viděl, jak Vera našpulila pusu. Velmi nerada mluvila s Ninou. „Dobrá, já si ji vezmu.“

„Raději zase půjdu,“ pronesla Nataša s trapným pocitem. „Zastavila jsem se tu, protože jsi dnes nebyl na univerzitě. Tak jsem se chtěla zeptat, jestli nejsi nemocný.“

„Já ne. To Freddie.“ Spence pohlédl netrpělivě k telefonu. „Má plané neštovice.“

„Ach, holčička malá.“ Nataši se zmocnilo nutkání vyběhnout po schodech a podívat se na Freddie. Není to tvoje dítě, připomněla si v duchu. A nemáš tady co dělat. „Raději tě nebudu zdržovat.“

„Je mi to moc líto. Jsme z toho všichni zaskočeni.“

„Neboj se. Brzy se uzdraví. Dej mi vědět, kdybych ti mohla nějak pomoci.“

V ten okamžik začala Freddie plačtivým hláskem volat na otce.

Spence pohlédl bezmocně vzhůru a Nataša okamžitě zapomněla na své předsevzetí. „Chceš abych zašla na chvíli nahoru? Můžu se u ní posadit, než si to všechno vyřídíš.“

„Ne… Ano.“ Spence zhluboka vzdychl. Když to teď s Ninou nedomluví, bude mu za chvíli volat znovu. „Byl bych ti moc vděčný.“ Odběhl k telefonu. „Nino.“

Nataša stoupala pomalu vzhůru k tlumeně osvětlenému dětskému pokoji. Našla Freddie, jak sedí na posteli obklopená panenkami. Po tvářích se jí koulely slzy. „Já chci tatínka,“ pronesla nešťastně.

„Tatínek hned přijde.“ Nataša se posadila na postel a objala Freddie.

„Je mi špatně.“

„Já vím. Pojď, vysmrkej se.“

Freddie poslechla a potom se opřela hlavou o Natašina prsa. Bylo to docela příjemné. Jiné než na tatínkově tvrdé hrudi, anebo na měkkých polštářích Very. „Byla jsem u doktora a dostala jsem léky, takže zítra nemůžu do kroužku.“

„Půjdeš tam hned, jakmile léky zaberou.“

„Mám plané neštovice,“ pronesla Freddie napůl hrdě a napůl nešťastně. „A mám horečku a svědivé pupínky.“

„Takové neštovice jsou moc nepříjemná věc,“ poznamenala Nataša konejšivě.

„Jo-Beth je dostala už minulý týden. A taky Mikey. A já teď nemůžu uspořádat žádnou narozeninovou oslavu.“

„Neboj se, jenom ji trošku odložíš. Až se všichni uzdravíte, udělá se oslava náhradní.“

„Tatínek mi říkal to samé.“ Po tváři jí stékala další slza. „Jenže to už bude jiné.“

„Ano. Ale někdy může být jiné i lepší.“

Freddie si s údivem prohlížela lesk zlatých náušnic v Natašiných uších. „Jak to?“

„Můžeš si alespoň lépe rozmyslet, jaký bude mít oslava program. Chtěla by ses pohoupat?“

„Už jsem velká na houpání.“

„Já ne.“ Nataša zabalila Freddie do přikrývky a odnesla ji do proutěného houpacího křesla. „Když jsem byla malá holčička jako ty a byla jsem nemocná, maminka mě vždycky houpala v takovém velikém houpacím křesle, které stálo u okna, a zpívala mi u toho krásné písničky. I když mi bylo sebehůř, v tom křesle se mi vždycky ulevilo.“

„Moje maminka mě nikdy nehoupala.“ Freddie bolela hlava a strašně se jí chtělo vstrčit si palec do pusy a začít ho cucat. Věděla ale, že na něco takového je už vůbec velká. „Maminka mě neměla ráda.“

„To není pravda.“ Nataša instinktivně dítě pevně objala. „Jsem si jistá, že tě měla moc ráda.“

„Chtěla, aby mě tatínek poslal pryč.“

V rozpacích zabořila tvář do dívčiných vlasů. Co na to může říct? Slova Freddie byla příliš věcná na to, aby to byl pouhý výplod fantazie. „Lidé občas říkají věci, které nemyslí tak úplně vážně. A potom toho litují. Poslal tě tatínek pryč?“

„Ne.“

„Tak vidíš.“

„Máš mě ráda?“

„Samozřejmě že ano.“ Jemně ji pohupovala, dopředu a dozadu. „Mám tě moc ráda.“

Ten klidný, pomalý pohyb a ženský konejšivý hlas pomalu Freddie uspávaly. „Proč nemáš taky nějakou malou holčičku?“

Nataša ucítila starou bolest. Hlubokou a palčivou. Zavřela oči. „Snad jednoho dne ji taky budu mít.“

„Zazpíváš mi jako tvoje maminka?“

„Ano. Ráda. A ty se snaž usnout.“

„Nechoď pryč.“

„Neboj se. Ještě chvíli tady zůstanu.“

Spence se zastavil ve dveřích a pozoroval je. V potemnělém pokoji vypadaly obě nádherně, drobná dívenka se světlými vlásky v náručí ženy s černými vlasy a zlatou kůží. Křeslo slabounce vrzalo jak se pohupovalo dopředu a dozadu a Nataša zpívala nějakou starou ukrajinskou píseň z doby svého dětství.

Byl pohnutý tím pohledem stejnou měrou, jako by sám držel tu ženu v náručí. Tohle však bylo jiné. Vydržel by tu stát snad celou noc.

Nataša zvedla hlavu a uviděla ho. Vypadal tak vyčerpaně, že se na něj musela usmát.

„Už usnula.“

Málem pod ním podklesla kolena. To je zřejmě z toho nekonečného běhání po schodech nahoru a dolů v posledních dvaceti čtyřech hodinách, pomyslel si. S úlevou dosedl na okraj postele.

Zadíval se do dceřiny rozpálené tváře. „Prý se to má ještě zhoršit, než začne nemoc ustupovat.“.

„To je dost pravděpodobné.“ Pohladila Freddie po vlasech. „Všichni jsme si tím museli projít, když jsme byli dětmi. A kupodivu všichni jsme přežili.“

Zhluboka si vzdychl. „Mám občas pocit, že se chovám jak idiot.“

„Ne. Jsi velmi hodný a starostlivý tatínek.“ Pozorovala ho a v duchu si říkala, jak složité muselo pro něj být vychovat dceru bez matčiny lásky. Znovu se usmála.

„Kdykoliv byl u nás doma někdo z dětí nemocný, tatínek vždycky zavolal doktora a potom odešel zapálit svíčku do kostela. Když se vrátil, začal monotónním hlasem odříkávat takový starý cikánský popěvek, který ho naučila jeho babička. Tím popěvkem se vyháněli z domova zlí duchové.“

„Vidíš to. A já jsem zatím jenom zavolal lékaře.“ Spence se zmohl na unavený úsměv. „Myslíš, že by sis ten popěvek ještě pamatovala?“

„Zkusím to.“ Když skončila, zvedla se s Freddie v náručí. „Mám ji položit do postele?“

„Bud tak hodná.“ Společnými silami ji zabalily do pokrývky. Najednou se začala cítit Nataša nesvá. „Budu muset jít. Rodiče nemocných dětí si taky potřebují odpočinout.“

„Nedáš si aspoň něco k pití?“ Zvedl sklenici, kterou držel v ruce. „Mám tady vychlazenou limonádu.“

„Snad někdy příště.“ Zamířila ke dveřím. „Až horečka poleví, bude muset odpočívat a začne se nudit. Musíš vymyslet, jak ji zabavíš.“

Vzal Natašu za ruku, když začala scházet dolů po schodech. „Proč někdo jako ty nemá hordu vlastních dětí?“ Ani nemusel cítit napětí v jejích pohybech. Stačilo podívat se jí do očí kalících se smutkem. „Promiň.“

„To nic. Až bude Freddie trochu líp, ráda se na ni přijdu zase podívat.“ Vzala do ruky kabát, který si předtím odložila v hale.

Vzal jí kabát z ruky. „Když si nedáš limonádu, co takhle černý čaj? Uvítal bych tvou společnost. Aspoň na chvíli.“

„Dobrá.“

„Já jenom…“ Otočil se a málem narazil do Very. „Připravím vám čaj,“ pronesla a sekla pohledem po Nataše.

„Tvoje hospodyně si myslí, že se tě snažím uhnat.“

„Doufám, že ji nezklameš,“ odpověděl Spence, zatímco uváděl Natašu do hudebního pokoje.

„Obávám se, že vás budu muset zklamat oba dva.“ S úsměvem se postavila ke klavíru. „Ty ale musíš mít plné ruce práce. Všechny studentky nemluví o ničem jiném než o doktoru Kimballovi. Platíš tu za největšího fešáka, Spencei. Co se tvé popularity týče, dělíš se o první místo pouze s kapitánem místního fotbalového mužstva.“

„Nedělej si legraci.“

„Já nežertuji. Ale je docela legrační uvést tě taky občas do rozpaků.“ Posadila se a přejela prsty po klávesách. „Tady skládáš?“

„Zatím si tu jenom hraju.“

„Je špatné, že se tak málo věnuješ skládání hudby. Talent a umění není jen výsadou vyvolených. Je to především odpovědnost.“ Snažila se vyťukat nějaký akord, ale po chvíli pohodila netrpělivě hlavou. „Já neumím hrát na klavír. Byla jsem příliš stará, když jsem se to začala učit.“

„Kdybys chtěla, tak tě to naučím.“

„Raději mi slož nějakou píseň,“ pronesla z náhlého popudu. Dnes měla pocit, že se k němu musí chovat přátelsky. „Pojd, složíme ji spolu.“

Pohlédl na Věru, která vešla dovnitř s podnosem. „Položte to na stůl, Vero. Mockrát vám děkuju.“

„Budete chtít ještě něco?“

Znovu se otočil zpátky k Nataše. Ano, on by chtěl ještě něco. Chtěl by toho strašně moc. „Ne. Dobrou noc, Vero.“

Naslouchal vzdalujícím se krokům hospodyně. „Proč to děláš?“

„Protože bych tě chtěla rozveselit. Pojd ke mně a slož mi nějakou píseň. Nemusí být dobrá.“

„Ty po mně chceš, abych ti složil špatnou píseň?“ pronesl s úsměvem.

„Ano. Může být dokonce příšerná. Až ji zahraješ Freddie, bude si muset držet obě uši.“

„Nějakou příšernou píseň o těchto příšerných dnech.“ Usedl po jejím boku. „Dobrá, ale když něco takového udělám, budeš mi muset svatosvatě slíbit, že to nikdy neuslyší nikdo z mých studentů.“

„Přísahám.“

Začal prsty klouzat po klávesách a Nataša se tu a tam přidala. Nakonec to nebylo tak špatné, jak se Spence původně obával. Nedalo by se říct, že je to nějaký brilantní kousek, ale mělo to určité primitivní kouzlo.

„Počkej, já to zkusím.“ Nataša si odhrnula vlasy a zkoušela opakovat hlavní melodii.

Položil své ruce na její, jako to někdy dělával se svou dcerou, a zkoušel ji vést. „Uvolni se.“ Zašeptal jí do ucha.

Kdyby to jen bylo možné. „Nemůžu vystát, když mi něco nejde,“ pronesla. S jeho dlaněmi na svých rukách nebyla schopná soustředit se na hudbu.

„Vždyť ti to jde docela dobře.“ Její vlasy, jemné a voňavé, se dotýkaly jeho tváře.

Když seděli spolu nad klávesami, najednou měl pocit, že už léta pořádně nehrál. Hrával sice doma nejrůznější věci – Beethovena, Gershwina, Mozarta a Bernsteina, ale většinou to bylo jen pro ukrácení dlouhé chvíle… Už si ani nepamatoval, kdy by zasedl ke klavíru z čistého zájmu.

„Ne, tady bude lepší a-moll.“

Nataša znovu stiskla klávesu a. „Mně se to takhle líbí víc.“

„Ten tón nejde dohromady s ostatními.“

„Beze mě by ti to šlo asi líp.“

„To si nemyslím.“ Jeho obličej pohasl. „Vůbec si to nemyslím.“

Tohle nechtěla. Chtěla mu jen trochu zlepšit náladu, pomoci mu jako svému příteli. Nechtěla v nich znovu rozjitřit city, které je lepší ignorovat. Nedalo se tomu však ubránit. Může být kdovíjak silná, avšak tyto city nedokáže popřít. Stačil letmý dotek jeho prstů na její tváři a jí se vrátily dávno zapomenuté bolestivé vzpomínky.

„Vystydne nám čaj.“ Neodtáhla se však od něj, nezvedla se k odchodu. Když se svými rty dotkl jejích, zavřela pouze oči. „Tohle nikam nevede,“ zamumlala.

„Už je pozdě.“ Rukou jí přejel po zádech. „Celou dobu jsem ha tebe myslel, tolik jsem si přál být znovu s tebou, dotýkat se tě. Nikdy jsem nikoho nechtěl víc než tebe.“

Uchopil ji kolem ramen. „Je to jako věčná žízeň, Natašo. Vím, že když jsi se mnou, prožíváš totéž.“

Chtěla jeho slova popřít, ale než stačila cokoliv pronést, jeho rty se hladově přimkly k jejím. A ona to chtěla, chtěla, aby ji někdo objímal tímto způsobem. Bylo jednoduché předstírat v minulosti, že nepotřebuje, aby po ní někdo toužil. Ne, ona to nemusela předstírat. Do této chvíle, do chvíle, kdy se objevil on, to byla pravda.

Teď se všechno změnilo. Jako by někdo vstoupil do léta temné místnosti a rozsvítil. Toužila po něm a v žilách se jí rozproudila horká krev. Uchopila ho za vlasy a přitiskla se k němu blíž. Jen pro tento den, pro tento okamžik.

Bylo to, jako kdyby byl jejím prvním a jediným mužem v životě, ačkoliv to nemohla být pravda. Když se s ním vášnivě líbala, přála si, aby mohl její život v tomto okamžiku začít nanovo.

Nebyla v ní pouze vášeň. Emoce, které měla v sobě, ho zcela pohltily. Byla to vášeň^byl to strach i zoufalství. Byla to i nekonečná štědrost. Čím déle byl s ní, tím žhavější plamen v něm sálal.

„Počkej.“ Poprvé za celou dobu přiznala slabost a opřela se mu hlavou o rameno. „Je to příliš rychlé.“

„Není.“ Prsty pročísl její vlasy. „Trvalo to několik let.“

„Spencei, já nevím, co mám dělat,“ pronesla pomalu a dívala se mu do očí. „Pro mě je velmi důležité, abych věděla, co mám dělat.“

„Pokusíme se najít správnou odpověď.“ Když se jí znovu dotkl, prudce vstala.

„Pro mě to není tak jednoduché, jak si myslíš. Muži to nemají tak složité.“

„Jak to?“

„Pro muže není tak složité tyhle věci ospravedlnit.“

„Ospravedlnit?“ opakoval. „To mi zní, jako kdybys mluvila o nějakém trestném činu.“

„Nedaří se mi vždycky nalézt to správné slovo,“ vyštěkla. „Nejsem univerzitní profesor a do svých osmi let jsem anglicky nemluvila a číst jsem začala ještě později.“

Pozorně si ji prohlížel. V jejích temných očích bylo něco víc než pouhá zloba. Stála s hlavou vzpřímenou, avšak on nedokázal říct, zda se za jejím postojem skrývá pýcha, anebo obrana vlastní osoby.

„Nemám ráda, když se cítím hloupě. Nepatřím sem. Neměla jsem sem vůbec chodit.“

„Ale přišla jsi.“ Chytil ji rameno. „Proč?“

„Nevím. Na tom nezáleží.“

Netrpělivě ji stiskl. „Proč mám pocit, že mluvím s dvěma lidmi najednou, Natašo? Co se děje proboha v té tvé

hlavě?“

„Chci tě,“ pronesla vášnivě, „a zároveň tě nechci.“

„Chceš mě,“ opakoval a dřív, než se stačila otočit, ji přitáhl k sobě. Ten polibek trval celou věčnost. „Proč se tím trápíš?“

Neschopná odolat hladila křivky jeho obličeje dlaněmi. „Mám své důvody.“

„Tak mi je řekni.“

Zavrtěla hlavou a on ji uvolnil z objetí.

„Nechci, aby se můj život změnil. Kdyby k něčemu mezi námi dvěma došlo, tvůj život může zůstat stejný, ale můj ne. Určitě by nezůstal.“

„Chceš tím znovu říct, že muži a ženy přemýšlejí rozdílně?“

„Ano.“

V duchu uvažoval, kdo jí mohl zlomit srdce. Tentokrát zůstala jeho tvář vážná. „Myslel jsem si, že jsi moudřejší. To, co k tobě cítím, mi už dávno život změnilo.“

Jeho slova ji vyděsila. Bála se, aby jim nezačala věřit. „City jsou pomíjivé.“

„Ano. Některé ano. Co kdybych ti teď řekl, že jsem se do tebe zamiloval?“

„Nevěřila bych ti.“ Hlas se jí třásl a obrátila se k odchodu. „A taky bych se za to na tebe zlobila.“

Snad bude moudřejší nějakou dobu počkat, než se mu podaří ji přesvědčit o pravdivosti těchto slov. „A když ti řeknu, že do okamžiku, než jsem tě poznal, jsem se nikdy necítil být osamělý?“

Sklopila hlavu pohnutá těmito slovy mnohem víc než pouhým vyznáním lásky.

„Musela bych všechno promyslet.“

Dotkl se rukou její vlasů. „Slíbíš mi, že se o to pokusíš?“

Pohlédla mu do očí. „Ano.“

„Nechci tě do ničeho nutit. V příštích dnech budu mít stejně plné ruce práce s Freddie. Nespěchám na odpověď. Zastavíš se u nás někdy?“

„Ano. Přijdu se podívat na Freddie.“ Navlékla si kabát a potom se k němu otočila. „I na tebe.“

Slovo dodržela. Původně zamýšlená několikaminutová návštěva s dárkem pro Freddie se protáhla téměř na celý večer, při kterém konej šila nešťastné dítě i vyčerpaného a zoufalého otce. Kupodivu se jí to zalíbilo a v příštích deseti dnech se staly její návštěvy zvykem. Zaběhla k nim během polední pauzy na oběd, popřípadě po práci, aby si mohl Spence alespoň na chvíli odpočinout.

Během svých návštěv si Nataša uvědomila, že se jí Spence čím dál víc líbí a že je beznadějně zamilovaná do jeho malé dcerky.

Viděla, jak se snaží ze všech sil rozveselit nešťastnou dcerku v den jejích narozenin, a potom mu pomohla postarat se o dvě malá koťátka. Nejkrásnější dárek, jaký Freddie k narozeninám dostala. Když Spenceovi docházela fantazie a Freddie se začínala nudit, přispěchala Nataša se svými vlastními vymyšlenými příběhy.

„Ještě jednu pohádku.“

Nataša přitáhla Freddie přikrývku až pod bradu. „Už jsem přidávala třikrát.“

„Když tvoje pohádky jsou nejlepší.“

„Už je pozdě. Pro mě i pro tebe,“ pronesla Nataša s pohledem na červený budík.

„Doktor říkal, že v pondělí budu moct zpátky do školy.“

„Už se asi těšíš na kamarádky, vid?“

„Moc.“ Freddie si pohrávala s rohem přikrývky. „Přijdeš se na mě podívat, i když nebudu nemocná?“

„Pokusím se.“ Nataša se sehnula a zvedla ze země mňoukající kotě. „Taky na Lucy a Desi.“

„A taky na tatínka.“

Nataša nervózně zatahala kotě za ouško. „To taky.“

„Tatínek se ti líbí, že jo?“

„Ano. Je to uznávaný skladatel.“

„Ty se mu taky líbíš.“ Freddie nedodala, že viděla, jak včera tatínek políbil Natašu u nohou její postele, když si oba mysleli, že spí. „Vezmeš si ho a nastěhuješ se k nám?“

„Jsi hodná. Je od tebe hezké, že bys chtěla, abych bydlela u vás doma, ale tatínek je jen mým přítelem, stejně jako ty jsi mou kamarádkou. Nic víc.“

„Ale já bych byla tvou kamarádkou, i kdybys bydlela s námi.“

To dítě je stejně mazané jako její otec, pomyslela si Nataša.

„A když zůstanu bydlet u sebe doma, to už nebudeme kamarádky?“

„Snad ano.“ Našpulila spodní rtík. „Ale bylo by mnohem lepší, kdybys bydlela tady. Jako maminka Jo-Beth. Peče báječné koláče.“

Nataša se k ní sklonila a otřela se svým nosem o její. „Takže ty chceš, abych tady bydlela kvůli koláčům.“

„Já tě mám ráda.“ Freddie objala Natašu kolem krku. „Jestli se k nám nastěhuješ, budu tou nejhodnější holčičkou na celém světě.“

Dojatá Nataša vzala Freddie do náruče. „Já tě mám taky moc ráda.“

„Takže si nás vezmeš.“

Nataša si nebyla jistá, jestli se má začít smát nebo plakat. „Raději se teď nebudeme bavit o vdávání, ano? Zatím budu tvou kamarádkou a budu ti chodit vyprávět pohádky, souhlasíš?“

Freddie zhluboka vzdychla. Poznala, když se dospělí začali vyhýbat přímým odpovědím. Věděla, že v té chvíli je lepší ustoupit. Obzvlášť teď, když už si všechno rozmyslela. Nechce za maminku nikoho jiného než Natašu. Freddie se rozhodla, že jejím nejtajnějším a nejvroucnějším vánočním přáním bude, aby si Nataša vzala jejího tatínka a měli spolu malé miminko.

„Souhlasím.“

Nataša ji políbila na obě tváře. „Teď už spinkej. Půjdu najít tatínka, aby ti přišel dát dobrou noc.“

Freddie zavřela oči a rty se jí zvlnily tajným úsměvem.

Nataša s kotětem v náručí odešla do přízemí.

Musí být ve vztahu k Freddie opatrnější, říkala si v duchu. Jedna věc je zamilovat se do maličké holčičky, jiná je, když se taková holčička zamiluje do ní a chce z ní udělat maminku. Jak může

šestileté dítě pochopit, že dospělí trpí často různými obavami a trápí se spoustou problémů, které jim nedovolí vybrat si tu nejjednodušší cestu.

V domě bylo ticho a tma. Svítilo se pouze v hudebním pokoji. Položila kotě na zem a to se rozeběhlo neomylně do kuchyně.

Našla Spenceho nataženého na pohovce v hudebním pokoji. V teplácích a ponožkách se vůbec nepodobal váženému profesoru a vynikajícímu hudebnímu skladateli. V posledních dnech se zřejmě ani neholil. Nataša musela přiznat, že se strništěm a přerostlými vlasy vypadal ještě přitažlivěji než dřív.

Spal hluboce s polštářem zmačkaným pod hlavou. Nataša se od Very dozvěděla, že Spence probděl dvě noci po sobě kvůli dceřině vysoké horečce.

Narodil se jako neobyčejně talentovaný člověk, říkala si v duchu, přesto tvrdě pracuje a hlavně se bezmezné věnuje dceři. Na žádném muži by nic nedokázala obdivovat víc.

Asi jsem se do něj zamilovala, přiznala si v duchu. Kvůli jeho úsměvu i povaze, kvůli jeho nesobecké lásce k dítěti a životní energii. Možná by si mohli navzájem něco dát. Snad ano. Avšak zatím bez žádných slibů.

Strašně se s ním chtěla milovat. Nikdy nikoho nechtěla víc. S Anthonym to bylo rychlé a vášnivé vzplanutí, které záhy odeznělo a zanechalo ji hluboce otřesenou. Se Spencem to bude jiné. Nic už ji nemůže tak hluboce zranit. S ním má naději na kousek štěstí.

Má snad svou jedinou naději promarnit? Potichu se k němu přiblížila a přikryla ho modrou vlněnou dekou. Je to už dávno, co naposledy riskovala. Snad nastala ta správná chvíle, aby se konečně odhodlala. Snad.

SEDMÁ KAPITOLA

Ozvalo se varovné zavřísknutí divoké kočky. Následovalo zavytí větru, ve kterém se se skřípotem rozletěly dveře, které se vzápětí s ohlušující ránou zabouchly. Nastalé ticho přerušil šílený chechtot. Z dálky bylo slyšet řinčení, jako když uprchlý vězeň bouchá řetězy o betonovou podlahu. Nakonec se ozvalo zakvílení, po kterém v žilách stydla krev.

„Dobrá nahrávka," poznamenala Annie a vstrčila si do úst obrovskou žvýkačku.

„Měla jsem toho objednat víc." Nataša vzala do rukou strašidelnou paruku a neškodný méda se vzápětí proměnil v hrozivého démona. Byl předvečer svátku Všech svatých spojený s převleky a všeobecným strašením. „Tohle je poslední."

„Zítra už stejně budeš muset začít objednávat zboží na Vánoce." Annie si posunula na hlavě černý klobouk a potom vycenila na Natašu dva upíří tesáky. „Blíží se Freedmontovi kluci." S hrůzostrašným uchechtnutím si zamnula ruce. „Jestli ten můj kostým za něco stojí, měla bych je být schopná proměnit přinejmenším v žáby."

Tak doslova se jí to nepovedlo, ale prodala jim alespoň falešnou krev v lahvičce a latexové jizvy.

„To by mě zajímalo, jaké zásoby si pro dnešní večer ti malí rošťáci udělali," usmála se Nataša.

„Je lepší to nevědět," Annie se sklonila pod visícím netopýrem. „Neměla bys už jít?"

„Ano. Za chviličku." Nataša se přehrabovala ve ztenčující se zásobě masek a falešných nosů. „Ty prasečí rypáčky se prodávaly mnohem líp, než jsem předpokládala. Nikdy by mě nenapadlo, kolik lidí je ochotných převléknout se za čuníka."

„Je od tebe moc hezké, že chceš pro Freddie dnes večer vyzdobit její dům."

„To je maličkost," namítla Nataša rozhořčená nad svou nervozitou. „To já jsem jí navrhla, aby dneska udělala náhradní oslavu svých narozenin."

„Aha. Zajímalo by mě, jestli bude její tatínek převlečený za pohádkového prince.“

„On není pohádkový princ.“

„Tak že by za hrozného vlka?“ Annie se rozesmála a zároveň zdvihla obě ruce ve smířlivém gestu. „Promiň. Nedalo mi to, když tě vidím, jak jsi vynervovaná.“

„Já nejsem vynervovaná.“ Nataša musela v duchu přiznat, že je to velká lež, když balila do obrovské tašky všechny náležitosti pro dnešní večer. „Víš, že tě rádi uvítáme na naší oslavě.“

„Děkuju za pozvání. Moc si toho vážím, ale raději zůstanu doma a budu střežit svůj dům před pubertálními zločinci a netvory. A neboj se,“ dodala, „pořádně se u toho zamknu.“

„Dobrá. Možná, že bys…“ Nataša se zarazila, když bouchly dveře. Další zákazník, pomyslela si. Alespoň má důvod se ještě zdržet. Když poznala Terryho, v ten okamžik se nedalo s určitostí říct, kdo z nich byl překvapený víc. „Ahoj.“

Ztěžka polkl a zůstal na ni civět. „Ahoj.“

Doufala, že jí už odpustil, a tak mu podala ruku. Při hodinách historie hudby si od ní odsedí a kdykoliv se pokusila k němu přiblížit, zbaběle prchl. Teď stál před ní celý nesvůj. Dotkl se letmo podané ruky a vzápětí vstrčil obě ruce do kapes.

„Nečekal jsem tě tady.“

„Ne?“ Pokývla hlavou. „Tohle je můj obchod.“ Vidíš, že jsem měla pravdu, říkala si v duchu. Nic o mně nevíš. Vzápětí jí ho začalo být líto, a tak pokračovala mnohem vřelejším tónem. „Jsem tady majitelkou.“

„Majitelkou?“ Rozhlédl se kolem sebe s neskrývaným nadšením. „To je paráda.“

„Děkuju. Přišel sis něco koupit nebo se chceš jenom podívat?“

Zničehonic zrudl. Bylo něco jiného vejít do neznámého obchodu než vejít do obchodu, jehož majitelkou je žena, které vyznal lásku. „Já… Jenom jsem…“

„Chtěl by sis koupit nějakou masku?“ Přispěchala s pomocnou rukou. „Na koleji bude určitě nějaký večírek.“

„Ano. Myslel jsem si, že bych se po něčem podíval. Já vím, že je to hloupost…“

„Dnešní den bereme v Království hraček velice vážně," pronesla Nataša s dostatečným důrazem. Z reproduktorů se ozvalo další příšerné zavytí. „Vidíš?"

Terry sebou leknutím trhl a vzápětí se rozpačitě usmál. „To vidím. Dobře. Tak já bych si vzal snad nějakou masku."

„Chtěl bys nějakou hrůzostrašnou anebo raději legrační?"

„Já nevím. Ještě jsem o tom nepřemýšlel."

„Možná tě něco napadne, když se podíváš na naše skromné zásoby. Annie, tohle je můj přítel, Terry Maynard. Je to houslista."

„Ahoj." Annie pohlédla na jeho brýle, které mu při nervózním pokývnutí na pozdrav sklouzly z nosu. „Už toho opravdu moc nemáme. Pojďte se podívat. Ráda vám pomohu s výběrem."

„Budu muset běžet." Nataša sebrala ze země napěchované tašky. „Hezky si užij večer, Terry."

„Děkuju."

„Annie, uvidíme se ráno."

„Dobrá, měj se krásně." Annie si posunula klobouk z čela a zakřenila se na Terryho. „Tak vy jste houslista?"

„Ano." Naposled se otočil za Natašinými vzdalujícími se zády. Když se za ní zavřely dveře, ucítil u srdce bolestné bodnutí, ale netrvalo dlouho. „Chodím tady na univerzitu."

„To je skvělé."

Venku Nataša na okamžik zauvažovala, zda by si neměla doběhnout domů pro auto, avšak v chladném a čirém venkovním vzduchu změnila názor. Chodníky byly poseté spadaným listím, které jí příjemně šustilo pod nohama.

Zahnula z hlavní ulice. Na schůdkách před domy a na verandách byly připraveny svítilny z vydlabaných dýní, které s vyceněnými zuby čekaly na soumrak. Tu a tam viseli z větví starých stromů hadroví oběšenci, navléknutí do flanelové košile a otrhaných džínsů. Na schodech byly rozmístěny vycpané čarodějnice a duchové k vystrašení náhodných kolemjdoucích.

Pokud by se jí někdo zeptal, proč si vybrala za svůj domov takové malé město, tohle by byl jeden z důvodů. Lidé tady měli čas na vydlabání dýní, na výrobu všech možných pouličních strašidel. Dnes v noci, až se na obloze objeví měsíc, všechny děti vyrazí do

ulic převlečené za víly či lesní skřítky. Nikdo z dospělých neprozradí, že poznal, kdo se skrývá za podomácky vyrobenou maskou.

Jejímu dítěti by teď bylo sedm.

Nataša se na okamžik zastavila a snažila se zahnat vzpomínky i smutek. Kolikrát už si v duchu říkala, že minulost je minulost? A kolikrát si tu minulost ještě připomene?

Je pravda, že poslední dobou nebyly vzpomínky tak časté, avšak byly stále stejně bolestivé a nečekané.

Kolem přejelo auto. Ozval se klakson. „Ahoj, Táno!“

Ohlédla se za zadními světly a zvedla ruku na pozdrav.

Teď nemá čas na smutek. Nesmí se v myšlenkách vracet, musí myslet na budoucnost. Zhluboka se nadechla a znovu vykročila.

Neubránila se úsměvu, když stoupala po schodech ke Spenceovu domu. Spence už začal s přípravami. Na verandě stály dvě vyřezané dýně. Jako komedie a tragedie – jedna se usmívala, druhá mračila. Přes zábradlí bylo přetažené bílé prostěradlo ve tvaru letícího ducha. Z okapu viseli černí netopýři s červenýma očima vyřezaní z kartónu. Ve starém houpacím křesle vedle dveří sedělo ohyzdné monstrum držící svou rozesmátou hlavu v dlaních.

Zaklepala na dveře a musela propuknout v smích, když viděla Spenceův překvapený obličej.

Spence nebyl schopen slova. Přede dveřmi stála cikánka z hrací skříňky, se zlatými kruhy na uších a zlatými náramky na rukou. Přes vlasy měla přehozený safírově modrý šátek, který jí zakrýval záda až k pasu. Na krku měla další zlaté řetězy, těžké a zdobené, které jen zdůrazňovaly její křehkost. Na sobě měla červené šaty obepnuté přes prsa se širokou sukní. Kolem pasu měla ovázaný další pestrobarevný šátek.

Její oči byly veliké a temné, namalované tak, že působily neobyčejně tajemně. Rty měla plné a rudé, stočené do škádlivého úsměvu.

„Mám křišťálovou kouli,“ pronesla a rukou zalovila v hluboké kapse, odkud vytáhla malou čirou kouli. „Když mi dáš plnou hrst stříbrňáků, přečtu ti tvou budoucnost.“

„Můj bože,“ zasmál se. „Tobě to ale sluší.“

Se smíchem vběhla dovnitř. „To je jen iluze. Dnešní večer je jak stvořený pro čáry a kouzla.“ Rychle se rozhlédla kolem sebe a vhodila kouli zpátky do kapsy. „Kde je Freddie?“

„Freddie?“ Trvalo mu několik vteřin, než se dokázal vrátit myšlenkami do reálného světa. „Ach, Freddie. Ta je u Jo-Beth. Chtěl jsem všechno připravit dřív, než se vrátí.“

„To je skvělý nápad.“ Pohlédla na jeho šedivé kalhoty a tmavé tričko. „To je tvůj převlek?“

„Ne. Ještě jsem si nestačil nic připravit.“

„Se vším ti pomůžu.“

„Vážně se vším?“ Objal ji kolem pasu a potom si ji přivinul k sobě. Odvrátila hlavu. Na jazyku už měla nesouhlasná slova zloby, když tu jeho ústa našla její. Taška jí vypadla z rukou. Prsty zapletla do jeho bohatých vlasů.

Tohle přece nechtěla. Ale právě tohle potřebovala. Bez váhání jeho polibek opětovala. Uslyšela tiché vzdychnutí a potom se i z jejích úst vydralo tiché a slastné zasténání. Bylo tak nádherné stát s ním v otevřených dveří, být v jeho objetí a cítit ve vzduchu vůni spadaného listí.

Uvědomil si, jak se k němu tiskne. Jak lačná a horká jsou její ústa. Tohle nebyla iluze. Přes všechno třpytivé zlato a pestré barvy nebyla pouhým výplodem fantazie. Byla opravdová, byla tady a byla jeho. Dřív, než skončí tato noc, jí to dokáže.

„Slyším housle,“ zašeptal, když ji líbal svými rty na její obnažený krk.

„Spencei,“ pronesla s tlukoucím srdcem a snažila se odtáhnout. „Ty mě vždycky donutíš dělat věci, které dělat nechci. Přišla jsem, abych ti pomohla připravit dům na oslavu.“

„A já ti za to moc děkuju.“ Potichu zavřel dveře. „A děkuju ti i za tebe, za tvůj úsměv a za tvou vůni.“

Neměla by se nechat tak snadno vyvést z míry.

Znovu zvedla ze země tašky a mírně podrážděným hlasem pronesla. „Pomůžu ti s výzdobou domu i s tvým převlekem, ale dokud to nedoděláme, budeš se chovat jako otec Freddie – nic víc, pouhý otec Freddie.“

„Dobrá.“ Nevěděl, jak by si sám poradil s přítomností dvaceti prvňáků v převlecích. Krom toho věděl, že oslava nebude trvat do nekonečna. „Slibuju.“

Spokojeně přikývla. Potom sáhla do jedné z tašek. Vytáhla gumovou masku s pořezaným a zakrváceným obličejem. Zručně ji natáhla Spenceovi na obličej. „Tohle si jiech. Vypadáš nádherně.“

Upravil si ji, aby viděl na obě oči a potom pocítil neodolatelnou touhu podívat se na sebe do zrcadla. Pod maskou se pochichtával. „Já se udusím.“

„Těch pár hodin to vydržíš.“ Podala mu další tašku. „Pojď se mnou. Bude nám chvíli trvat, než se nám podaří udělat pořádný dům hrůzy.“

Trvalo jim celé dvě hodiny, než se jim podařilo z elegantně zařízeného Spenceova domu udělat strašidelný hrad plný hrůzostrašných skřeků. Ze stěn a stropu visely černé a oranžové krepové papíry. V rohu místnosti ležela mumie se zkříženýma rukama na prsou. V prostoru letěla čarodějnice sedící na koštěti. V tom nejtemnějším koutě seděl přikrčený Drákula, čekající s krvežíznivým výrazem na oběť.

„Nemáš pocit, že je to příliš strašidelné?“ zeptal se Spence. „Vždyť jsou to teprve prvňáci.“

Nataša cvrnkla prstem do obřího pavouka spouštějícího se ze stropu. „Vůbec ne. Moji bratři taky jednou udělali z našeho domu strašidelný hrad. Prováděli mě jím se zavázanýma očima a Michail mi strčil ruku do lahve s natrhanými hrozny a tvrdil mi, že to jsou lidské oči.“

„To je ale nechutné,“ poznamenal Spence.

„To tedy je.“ Musela se při vzpomínkách rozesmát. „V každém případě jsme si užívali nádherné časy. Myslím, že i děti, které sem dneska přijdou, by byly velmi zklamané, kdyby neuviděly opravdová strašidla. Až se jim konečně splní jejich hlavní přání a budou pořádně vystrašené, rozsvítíš, aby viděly, že je to všechno jenom jako.“

„Škoda, že už nemáme hrozny.“

„To nevadí. Až bude Freddie větší, ukážu ti, jak se z gumové rukavice dělá zakrvácená useknutá ruka.“

„Už se nemůžu dočkat.“

„Jak je to s jídlem?“

„O to se postarala Vera.“ S maskou na vršku hlavy ustoupil Spence o několik kroků dozadu a rozhlédl se po místnosti. Bylo příjemné vidět výsledek jejich společné práce. „Uvařila ďábelská vejce i čarodějný koktejl. Víš, co by bylo skvělé? Stroj na mlhu.“

„Dobrý nápad.“ Když viděla jeho úsměv, najednou ucítila prudké nutkání ho políbit. „Příští rok na něj nesmíme zapomenout.“

Taková slova slyšel rád. Příští rok. Zkoumavě se na ni zahleděl.

„Děje se něco?“

„Ne.“ Usmál se. „Všechno je v naprostém pořádku.“

„Mám tady nějaké ceny.“ Aby si Nataša odpočinula, sedla si na opěradlo u křesla. „Pro vítěze soutěží a za kostýmy.“

„To jsi nemusela.“

„Říkala jsem ti přece, že to dělám ráda.“

„Můžu tě za to políbit?“

„Ne. Jsi příliš ošklivý.“

Spence si rychle vytáhl masku. „Takhle je to lepší?“

„Mnohem horší.“ Pomalu mu masku stáhla. V té chvíli uslyšeli bouchnutí předních dveří a dětský křik.

Děti se trousily dovnitř a když hodiny odbily šestou, přízemí bylo zaplněné balerínami a piráty, strašidly a supermany. Z prostor strašidelného hradu v prvním patře se ozývaly zděšené výkřiky. Nikdo neměl odvahu, aby se vydal na obhlídku sám. Většinou chodily po dvou až třech. Občas se našel nějaký odvážlivec, který strčil prstem do mumie, anebo se dotkl upírova pláště.

Když se rozsvítila světla, ozývaly se výkřiky zklamání i úlevy. Freddie převlečená za princeznu s nadšením otvírala dárky, které dostala k narozeninám.

„Jsi moc hodný tatínek,“ zašeptala Nataša.

„Děkuju.“ Jeho prsty se propletly s jejími. „Proč?“

„Protože sis nevzal ani jeden prášek proti bolení hlavy a protože jsi ani nemrkl, když Mikey polil přehoz koktejlem.“

„To proto, že si šetřím síly, až tu spoušť uvidí Vera.“ Ze všech koutů se ozýval smích a hlasité výkřiky. „A co se týče toho prášku na hlavu – jak dlouho si myslíš, že jim vydrží síly?“

„Mnohem déle než nám.“

„Děkuju za útěchu.“

„Teď si s nimi zahrajeme pár her a uvidíš, jak nám ty dvě hodiny krásně utečou.“

Měla pravdu. Za dvě hodiny se venku rozlila tma a děti vyrazily ve skupinkách vystrašit sousedy a odnést si cukroví a karamelové bonbóny. Na dnešní den budou dlouho vzpomínat.

Bylo téměř deset hodin, když se Spenceovi podařilo dostat vyčerpanou a nadšenou Freddie do postele. „Byly to ty nejlepší narozeniny, jaké jsem kdy měla,“ pronesla. „Jsem ráda, že jsem předtím měla neštovice.“

„Nevím, jestli bych šel s tou vděčností tak daleko, ale v každém případě mám radost, že sis to dneska užila.“

„Mohla bych si vzít ještě…“

„Ne.“ Políbil ji na nos. „Jestli sníš ještě nějaký bonbón, udělá se ti v noci špatně.“

Příliš unavená na to, aby zkoušela na tatínka některý ze svých triků, se zavrtala do polštáře. Byla plná vzpomínek. „Příští rok bych chtěla být převlečená za cikánku jako Táňa.“

„To víš že jo. Teď už jdi spát. Já teď odvezu Natašu domů. Vera je dole.“

„Vezmeš si brzy Táňu za ženu, aby tu mohla bydlet s námi?“

Spence otevřel pusu, potom ji znovu zavřel. „Kam chodíš na ty nápady?“ zamumlal.

„Jak dlouho trvá, než se narodí miminko?“ zeptala se ospalým hláskem.

‚Spence ji pohladil po tváři, šťastný, že usnula dřív, než stihl odpovědět.

V přízemí našel Natašu, jak uklízí alespoň ten nejhorší nepořádek. „Když to vypadá po oslavě takhle, můžeš si být jistý, že’se vydařila.“ Něco v jeho výrazu ji zarazilo. „Děje se něco?“

„Ne. To jen Freddie.“

„Bolí ji asi břicho, že jo?“ zeptala se Nataša soucitně.

„Zatím ne.“ S úsměvem se snažil celou věc zlehčit. „Vždycky mě dokáže překvapit. Nech už to být,“ pronesl a vzal jí z ruky smetáček s lopatkou. „Dneska ses napracovala už dost.“

„Mně práce nevadí.“

„Já vím.“

Dřív, než ji stačil uchopit za ruku, se do něj sama zavěsila. „Budu už muset jít. Zítra je sobota – to máme v obchodě nejrušněji.“

V duchu si představoval, jaké by to bylo, kdyby teď spolu jednoduše vyšli nahoru. Do jeho ložnice. Do jeho postele. „Zavezu tě domů.“

„To není nutné. Nemusíš.“

„Já bych to udělal rád.“ Ve vzduchu bylo opět cítit napětí. Jejich pohledy se setkaly a on pochopil, že má stejné pocity jako on. „Jsi unavená?“

„Ne,“ řekla po pravdě. Celou oslavu držel slovo, choval se pouze jako otec Freddie. Oslava už skončila. Večer však ještě ne.

„Chtěla by ses projít?“

Usmála se a uchopila ho za ruku. „Ráda.“

Teď bylo ještě chladněji než v podvečer. Na nebi svítil bledý měsíc v úplňku. Přeháněly se přes něj temné mraky, které vrhaly na zem stíny. Pod nohama jim šustilo spadané listí a občas k nim dolehl vzdálený výbuch smíchu.

„Miluju tenhle čas,“ zašeptala Nataša.

Na hlavní ulici se to hemžilo mládeží a vysokoškoláky se strašidelnými maskami a namalovanými obličeji. Minulo je auto zaplněné strašidly vyklánějícími se z okýnek.

Spence pozoroval, jak auto s kvílejícími strašidly zahnulo za roh. „Nepamatuju se, že bych kdy zažil takovou veselici.“

„Počkej na Vánoce.“

Přede dveřmi se Spence zeptal: „Nepozveš mě na skleničku brandy?“

Zaváhala. Když ho pozve dovnitř, zákonitě budou pokračovat tam, kde před oslavou začali. Jsou to už dva měsíce, pomyslela si, dva měsíce rozhodování, váhání a předstírání. Oba věděli, že už tenhle stav musí skončit. Dříve nebo později.

„Ráda,“ řekla a vpustila ho do dveří.

Teď se musí rozhodnout, zda ano, či ne, říkala si v duchu, když odešla do kuchyně pro skleničky. Odpověď však znala už dávno.

Jaké to s ním asi bude? Jak se bude chovat ona? Jak dokáže zamezit tomu, aby jejich vztah nezašel ještě dál?

Dál to jít nesmí, pomyslela si. Ať už její city vůči němu budou jakékoliv, a byly hlubší, mnohem hlubší, než si dokázala připustit, život musí pokračovat ve stejných kolejích jako dosud. Žádné sliby, žádné přísahy. Žádná zlomená srdce.

Otočil se, když se vrátila do místnosti, avšak nepromluvil. Jeho vlastní pocity byly smíšené a zmatené. Co vlastně chce? Samozřejmě ji. Ale jak moc a jak málo je ochoten akceptovat? Byl si jistý, že k nikomu jinému podobné city nechoval. Nikoho nechtěl víc.

„Děkuju.“ Uchopil brandy a pozoroval ji, jak usrkuje ze své skleničky. „Když jsem se poprvé ocitl za katedrou, najednou jsem měl v hlavě prázdno. Vůbec jsem nevěděl, co mám říkat. V tom strašném okamžiku, jsem si nevzpomněl ani na jediné slovo z toho, co jsem si připravil. A stejný problém mě potkal právě teď.“

„Nemusíš říkat vůbec nic.“

„Není to tak jednoduché, jak jsem si předtím představoval.“ Uchopil ji za ruku a překvapilo ho, že ji má chladnou a roztřesenou. Instinktivně ji zvedl k ústům a políbil. Pomohlo mu vědomí, že je stejně nervózní jako on. „Nechtěl jsem tě vyděsit.“

„Někteří lidé o mně říkají, že moc přemýšlím. Možná je to pravda. Zřejmě je to proto, že taky moc cítím. Byla doba…“ Odtáhla ruku ve snaze soustředit se na slova a být co nejsilnější. „Byla doba,“ opakovala, „kdy jsem se řídila jen podle citů. Udělala jsem několik chyb, za které budu platit až do konce života.“

„Tohle není chyba.“ Odložil skleničku a vzal její obličej do dlaní.

Uchopila ho za zápěstí. „Doufám, že mluvíš pravdu. Nechci žádné sliby, Spencei, protože lepší je, nemít žádné než je později porušit. Nechci a ani nepotřebuji krásná slova. Je tak snadné je vyslovit.“ Její stisk byl ještě pevnější. „Chci se stát tvou milenkou, ale potřebuji především tvou úctu. Nestačí mi jen poezie.“

„Už jsi skončila?“

„Chci jenom, abys mi porozuměl.“

„Myslím, že ti začínám rozumět. Musela jsi ho strašně milovat.“

Její ruce poklesly podél těla. „Ano,“ pronesla po chvíli.

S překvapením si uvědomil, jak moc ho její odpověď zraňuje. Nemusí se přece obávat její minulosti. Avšak pomyšlení na jiného muže ho zraňovalo. „Nezajímá mě, kdo to byl, a už vůbec, co se mezi vámi stalo," pronesl, ačkoliv to nebyla pravda. „Jenom tě prosím o jedno. Abys na něj nemyslela, když jsi se mnou."

„Nic takového se nestane. Alespoň ne tak, jak si myslíš."

„Ani tak, ani jinak."

Zvedla obočí. „Nemůžeš přece ovládat mé myšlenky."

„To se mýlíš." S myslí zatemněnou žárlivostí ji přitiskl pevně k sobě. Jeho polibek byl tentokrát žádostivý, majetnický a plný pokušení. Bylo v něm obrovské pokušení, avšak ona nechtěla tak lehce podlehnout.

„Takhle to nechci." Její hlas byl roztřesený, nebyla si tak docela jista svou pravdou.

Prsty se dotkla spánků. „Nechci, abychom se na sebe zlobili," dodala potichu. „Je mi to líto." Pokrčila rameny a omluvně se usmála. „Už je to velice dlouho, kdy jsem s někým byla – kdy jsem s někým vůbec chtěla být."

Zvedl brandy a krouživým pohybem rozkýval skleničku.

„Strašně si přeju, abychom byli přáteli. Ještě nikdy jsem neměla opravdového přítele za milence."

„My jsme přáteli." Uchopil její dlaň do rukou. „A přátelé si důvěřují, Natašo."

„Ano. Myslím, že to není špatný nápad mít za přítele svého profesora," dodala nápadně nahlas a gestem naznačovala Spenceovi, aby ji následoval.

„Já, aha, jsem rád, že jsme našli s Freddie v tomto městečku tolik milých lidí." Zmatený následoval Natašu k prádelníku.

„Naše městečko je moc hezké. I když tu máme občas i různé problémy. Neslyšel jsi o ženě, která uprchla z blázince?"

„Z blázince?" Netrpělivě na něj pohlédla a on se snažil pokračovat ve hře, které příliš nerozuměl. „Ne, ještě ne."

„Policie o tom raději mlčí. Bojí se, aby tu nepropukla panika." Nataša blikla baterkou, kterou právě odněkud vytáhla, a spokojeně kývla, když zjistila, že ještě není vybitá. „Je úplně pomatená a chytá malé děti. Hlavně malé chlapce. Potom je příšerně mučí. Chodí ven

za jasných nocí, kdy svítí měsíc. Nenápadně se k nim připlíží a než stihnou zakřičet, chytne je zezadu kolem krku.“

S těmito slovy se přiblížila k oknu a s rozsvícenou baterkou pod bradou přitiskla svůj obličej na sklo.

Ozvaly se výkřiky, potom zarachocení, další výkřiky a vzdalující se dupot nohou.

Kuckající smíchy Nataša vysvětlovala: „To byli Freedmontovi kluci. Loni pověsili Annii na dveře chcíplou krysu.“ Spence vykoukl ven z okna, ale jediné co viděl, byly dva temné stíny běžící přes trávník.

„Myslím, že hned tak nezastaví.“

„Kdybys viděl jejich výraz!“ Nataša měla oči plné slz od smíchu. „Neuklidní se, dokud nebudou doma pod peřinou.“

„Na dnešní večer asi dlouho nezapomenou.“

„Každé dítě by se mělo aspoň jednou pořádně vyděsit, aby mělo v dospělosti nač vzpomínat,“ řekla a znovu si přiložila svítící baterku pod bradu. „Co říkáš?“

„Já už jsem na lekání moc starý,“ pronesl. Vzal baterku a položil ji stranou. Potom ji vzal za ruce. „Myslím, že nastal čas, abychom zjistili, kolik z toho je iluze, a kolik realita.“ Pomalu zatáhl závěs za jejími zády.

OSMÁ KAPITOLA

Bylo to velmi reálné. Když cítila jeho ústa na svých, nebylo pochyb o tom, že je živá a žádostivá. Čas i místo byly v té chvíli bez významu. Ty mohly být iluzí. Avšak on nikoliv. A její touha také ne.

Objala ho oběma rukama. Dnes v noci nebude žádná minulost, žádná budoucnost. Je to pouhý okamžik, který chce chytit pevně do dlaní, ze kterého se chce aspoň na chvíli radovat.

Se vzájemnou touhou se k sobě přimkli. V tlumeném světle z lampy dopadal jejich stín na protější stěnu. Jeden společný stín.

Když ji zvedl do náruče, zamumlala zprvu nesmělá slova protestů, ačkoliv v jeho náručí, neměla pocit, že by ztratila zem pod nohama. Svými rty se mu přitiskla ke krku. Když ji odnášel do ložnice, věděla, že se mu chce vzdát.

Pokoj byl prosvícen svitem měsíce. Měsíční paprsky se prodíraly skrz tenké záclony, nenápadně a neslyšně jako milenec, který se plíží oknem za milenkou. Její milenec ji beze slov postavil vedle postele. Jeho mlčení bylo výmluvnější než veškerá slova.

Přesně takhle si ji představoval. Zdá se to být nemožné, ale bylo to tak. Viděl ji v záplavě tmavých vlasů, s temnýma upřenýma očima a kůží třpytící se jako zlato. Ve svých představách viděl dokonce mnohem, mnohem víc.

Pomalu jí sundal z vlasů šátek, který se bezhlesně snesl k zemi. Na tváři jí zářil úsměv. Svlékl jí šaty z ramen a políbil na obnažená místa.

Vzdychla a zachvěla se. Snažila se nepřestat dýchat, když si svlékal košili. Jeho kůže byla pod jejími dlaněmi hladká a napjatá. V temných očích se mu zračila vášeň.

Snažil se ovládnout v sobě veškeré instinkty, aby z ní nestrhal šaty, nepřekonal bariéry a nevzal si všechno, co se mu v té chvíli nabízelo. Ona by ho zřejmě nezastavila. Viděl jí to na očích, vyzývavých, vědoucích a toužících.

Avšak on jí něco slíbil. I když mu několikrát opakovala, že o žádné sliby nestojí, chtěl svůj slib dodržet. Chtěl, aby jejich první milování bylo romantické.

Trpělivě jí rozepnul všechny knoflíčky na zádech. Její dlaně byly hladké a teplé, když mu stahovala kalhoty přes hýždě. Zatočila se jí hlava. Cítila se jako opilá. V hlavě jí tančily barvy jako při nějaké divoké symfonii.

Nemohl uvěřit tomu, jak je krásná. Když před ním stála pouze v červené košilce a s třpytivým zlatem na krku, uších a zápěstích, bylo to víc, než muž dokáže unést. Její oči byly blízko, velmi blízko, avšak hlavu měla vztyčenou – v hrdém postoji, který jí tolik slušel.

Pomalu zvedl paže a pomalu sesunul ramínka její košilky. Lesklý materiál se jí svezl po prsou, na okamžik se zatřepotal ve vzduchu a potom dopadl na zem. Teď už se na její kůži třpytilo pouze zlato. Bylo to tak vzrušující, tak neodolatelné. Okamžik čekala a potom se svými pažemi dotkla jeho.

„Chci tě," pronesla.

Přimkli se k sobě svými těly i ústy. Jako výboje probíhaly jejich těly vlny rozkoše i bolesti. Jejich myšlenky ovládla touha.

Je to osudové a neodvratné. Tato jediná myšlenka jí zněla v uších, když rukama mapovala jeho tělo. Celým srdcem se oddala tomuto okamžiku.

Trpělivost byla zapomenuta. Příliš dlouho v sobě popíral hlad po ženském tělu. Chtěl všechno, chtěl ji celou. Nemusel příliš žádat, ona sama se mu dávala. Když klesli na postel, rukama hledal ta nejtajnější místa rozkoše.

Prohnula se proti němu, vyzývavá a žádoucí, sténající slastí, když hledal a nacházel všechna tajemství jejího těla. Prostoupila ho rozkoš, když se její drobné, čilé tělo přimklo k jeho. S obrovskou silou a divokostí se převalili přes postel, zanechávajíce za sebou nepřehlednou změť pokrývek. Její dech byl stejně rychlý a horký jako jeho, její tělo stejně žádostivé.

Nikdy dřív nenašel a už nikdy nemůže najít nikoho, kdo by s ním byl v tak dokonalé souhře. Cokoliv potřeboval, potřebovala i ona, cokoliv chtěl, chtěla i ona. Než stačil o cokoliv požádat, sama mu to nabízela. Poprvé v životě poznal, co to znamená, když se muž miluje celou duší, celý srdcem i celým tělem.

Nemyslela na nic a na nikoho jiného než na něj. Když se jí dotkl, zdálo se jí, že je to první dotek v životě, který cítí. Když vyslovil její jméno, měla pocit, že jej ještě nikdy dřív neslyšela. Když jeho ústa našla její, byl to první polibek, na který tak dlouho čekala, po kterém toužila celý život.

Dlaň k dlani, jejich prsty se propletly, jejich duše splynuly. Byl to okamžik velkých slibů, to cítili oba. V panické hrůze zavrtěla hlavou, avšak vzápětí se nechala unášet na vlnách vzájemné rozkoše.

„Ještě jednou," bylo jediné, co řekl, když ji k sobě přivinul. „Spencei."

„Ještě jednou.“ Jeho ústa našla její a probudila ji z polovičních dřímot do žhavé vášně.

Teď, když věděl, jaké to může být, ji chtěl ještě mnohem víc než předtím. Ačkoliv vášeň byla stále stejně prudká, hlava se mu už tolik netočila. Dokázal mnohem víc ocenit jemné křivky jejího těla, měkké úhly, vzdechy, které se ozývaly pod jeho dotyky.

Jak si jen mohla myslet, že ví, co to znamená milovat muže a být jím milována? Podobnou rozkoš ještě nikdy nezažila. Prsty klouzala po zaoblených svalech na jeho těle, všemi smysly vnímala dráždivé dotyky, vychutnávala smyslnou chuť jeho úst, jazyka i zubů. Bylo to něco nového, dosud neprožitého. Cítila se být milovaná, cítila se být svobodná.

„Myslel jsem si, že si dokážu představit, jaké by to s tebou mohlo být.“ Spočívala hlavou na jeho rameni a Spence přejížděl prsty po její natažené paži. „Moje představy však byly na míle vzdálené realitě.“

„Myslela jsem si, že k tomuhle nikdy nedojde,“ poznamenala s úsměvem. „Mýlila jsem se.“

„Díkybohu, Natašo. Já…“

Zavrtěla rychle hlavou a přiložila mu prsty k ústům. „Nic neříkej. Je jednoduché namluvit spoustu věcí pod rouškou tmy.“ A je jednoduché jim uvěřit, dodala v duchu.

Přes svou netrpělivost dokázal spolknout slova, která měl na jazyku. Už jednou udělal chybu, protože toho chtěl příliš moc a příliš rychle. Byl rozhodnutý nedělat další chyby.

Pohrával si s jejím náramkem. „Můžu ti říct, že jsem šťastný?“

„Ano.“

„A ty?“

Otočila hlavu a zadívala se na něj.

„Já taky. Jsem šťastnější, než si člověk dokáže představit. Díky tobě se cítím jako…“ Usmála se a rychle trhla ramenem. „Jako čarodějka.“

„Celá tahle noc byla čarodějná.“

„Bála jsem se,“ zašeptala. „Tebe. I sebe,“ připustila. „Dlouho jsem žila sama.“

„Já jsem žil taky dlouho sám. Neměl jsem nikoho od té doby, co moje žena zemřela.“

„Miloval jsi ji velmi? Promiň,“ dodala rychle a zavřela oči. „Vím, že mi do toho nic není.“

„Máš právo to vědět. Miloval jsem spíš představu, kterou jsem si o ní udělal. Ta se však rozplynula dávno před její smrtí.“

„Prosím, dnes v noci není ta správná doba, abychom si povídali o věcech, které byly.“

„Možná. Ale je tu spousta věcí, které ti potřebuju říct, o kterých musíme mluvit.“

„Je pro tebe minulost tak důležitá?“

Z jejího hlasu zaznívalo zoufalství a on nedokázal nalézt jeho důvod. „Někdy ano.“

Objala ho. „Chci být tvou přítelkyní i tvou milenkou.“

„Tak bud obojím.“

„Jenom si nechci s tebou povídat o jiné ženě, když ležíme spolu v posteli.“

„Dobrá, pro dnešek toho necháme.“

„Děkuju.“ Pročísla si rukou vlasy.

„Chtěl bych s tebou zůstat celou noc.“

Se smutným úsměvem zavrtěla hlavou. „Tady nemůžeš zůstat.“

„Já vím. Freddie by měla určitě všetečné otázky, kdybych nebyl doma u snídaně.“

„Freddie je šťastné dítě.“

„Nerad ji nechávám doma samotnou.“

Usmála se a políbila ho. „Já vím.“

„Uvidíme se zítra.“ Sklonil se a dlouze ji políbil.

„Ano.“ Hluboce vzdychla a pevně se k němu přimkla. „Ještě jednou,“ zašeptala. „Ještě jednou.“

Nataša seděla u stolu ve své přeplněné kanceláři v zadní části obchodu. Přišla už časně zrána, aby se probrala papíry a zařídila vše nezbytné. Udělala si pořádek v účetní knize. Do Vánoc už zbývaly pouhé dva měsíce, a tak musela udělat ještě poslední objednávky. První dodávky zboží už zabíraly veškeré volné místo, kde se jen našlo. Měla dobrý pocit, když byla obklopena vytouženými přáními

dětí, když věděla, kolik radosti a kolik výkřiků štěstí a úžasu způsobí zboží dosud zabalené v krabicích.

Teď už bylo pokročilé dopoledne a službu v obchodě měla Annie. Nataša seděla stále vzadu a měla před sebou rozprostřeny knihy a poznámkové bloky. Vedle obchodních povinností se musela ještě vypořádat se svým studiem. Obě věci brala stejně vážně.

Budou psát test z období baroka a ona chtěla ukázat svému učiteli – a milenci – že dokáže obstát.

Možná ani není tak důležité dokazovat mu, že se umí učit a zapamatovat si spoustu věcí. Avšak v jejím životě byly chvíle, kterým Spence nikdy nemůže plně porozumět. Tenkrát se cítila jiná než ostatní, cítila se být hloupá. Ať už to bylo v době, kdy byla malou holkou s lámanou angličtinou, nebo hubenou dospívající dívkou přemýšlející mnohem víc o tančení než o škole, či mladou ženou naslouchající svému srdci a ne své duši.

Teď už nebyla ani malou holkou, ani nezkušenou ženou. Přesto potřebovala, aby měl Spence úctu k její inteligenci, aby ji bral za sobě rovnou, nikoliv pouze za objekt své touhy.

Teď už věděla, že se mýlila, když srovnávala Spenceho s Anthonym. Kromě drobných fyzických podobností byl každý z nich naprosto odlišný, dalo by se říct, že jsou naprostými protiklady. Jednu věc měli společnou – jeden byl vynikajícím tanečníkem, druhý vynikajícím skladatelem. Avšak Anthony byl sobecký, neupřímný a na konci jejich vztahu dokonce zbabělý.

Nepoznala muže šlechetnějšího a laskavějšího, než je Spence. Je soucitný a upřímný. Každým dnem, který s ním strávila, k němu cítila hlubší a hlubší lásku. Tak velkou lásku, že v určitých okamžicích měla chuť odhodit veškeré předsudky a předsevzetí a všechno mu říct.

Už jednou nabídla své srdce muži, své čisté a křehké srdce. Když jí ho vrátil zpátky, bylo zjizvené.

Jak se má odvážit znovu riskovat?

Bude lepší nechat věci tak, jak jsou, říkala si v duchu. Jsou dospělými lidmi, kteří se mají rádi. Zároveň jsou i přáteli.

Uprostřed jejích úvah se rozezněl telefon. „Dobrý den, tady je Království hraček.“

„Dobrý den, paní podnikatelko.“

„Mami!“

„Tak ty máš tolik práce, že si nenajdeš ani chviličku, abys zavolala své matce?“

Nataša chytila sluchátko oběma rukama, šťastná, že zase slyší maminčin hlas.

„Samozřejmě, že mám chvilku. Tak dlouhou, jak si jen budeš přát.“

„Jen jsem si říkala, co se s tebou stalo, když jsi mi za celé dva týdny nezavolala.“

„Moc se omlouvám.“ Už dva týdny byl centrem jejího života jeden muž. To ale těžko mohla říct matce. „Jak se máš a co dělá tatínek?“

„Všichni se máme dobře. Tatínkovi v práci přidali.“

„To je skvělé.“

„Michail se rozešel se svou italskou přítelkyní.“ Naďa v ukrajinštině pronesla několik slov díků a Nataša se musela rozesmát. „Alex, ten má spoustu děvčat. Můj malý Alex, ten se vyzná. A Ráchel nemá čas na nic jiného než na učení. A co moje Nataša?“

„Nataša se má taky dobře. Dobře jí a hodně spí,“ dodala dřív, než se stačila Nad’a zeptat.

„Dobrá. A co obchod?“

„Už se pomalu chystáme na Vánoce. Doufám, že letos to bude lepší než loni.“

„Chtěla jsem ti říct, abys už přestala s tím posíláním peněz.“

„A já bych ti zase chtěla říct, že by sis už konečně mohla přestat dělat starosti o své odrostlé děti.“

Nadino dlouhé vzdychnutí přimělo Natašu k úsměvu. „Jsi velmi paličatá.“

„To mám po mamince.“

To byla pravda a Naďa se ani nesnažila protestovat. „Popovídáme si o tom, až přijedeš na Den díkůvzdání.“

Den díkůvzdání, pomyslela si v duchu Nataša. Jak na to mohla zapomenout? Rychle začala listovat stolním kalendářem. Zbývají už jen necelé dva týdny. „Na Den díkůvzdání se ale přece nemůžu hádat s vlastní matkou.“ Nataša si udělala poznámku, že se musí zastavit na

nádraží pro jízdenku. „Přijedu nejpozději ve středu večer. Přivezu nějaké víno.“

„Hlavně přivez sebe.“

„Sebe a víno.“ Nataša si rychle zapsala další poznámku. Nebyla to právě nejlepší doba pro odjezd – návštěvu ale nemohla za žádných okolností vynechat. Svátky prožívala jedině v kruhu rodiny.

„Mohla bys s sebou přivézt i nějakého přítele.“

To byla obvyklá matčina připomínka, tentokrát však Nataša na okamžik s odpovědí zaváhala. Ne, řekla si vzápětí v duchu a zavrtěla rozhodně hlavou. Proč by měl Spence chtít trávit Den díkůvzdání v Brooklynu?

„Natašo?“ Nada instinktivně zpozorněla. „Ty máš přítele?“

„Samozřejmě, že mám. Mám spoustu přátel.“

„Nevykrucuj se. Kdo je to?“

„Nikdo.“ Ihned zvedla v oči vzhůru v němém zoufalství, když ji Nada začala zasypávat otázkami. „Dobrá, dobrá. Je to jeden profesor z univerzity, vdovec,“ dodala. „Má malou holčičku. Jenom jsem si tak říkala, že by možná uvítali na svátky společnost, to je všechno.“

„Aha.“

„Nemusíš říkat to své významné aha, mami. Je to jenom přítel, nic víc. Mám moc ráda jeho dcerku.“

„Jak dlouho ho znáš?“

„Přistěhovali se sem v létě. Chodím k němu na přednášky historie hudby a jeho dcerka ke mně občas zajde do obchodu.“ Zatím říká jenom pravdu, pomyslela si. Není to celá pravda, ale pravda to je. Snažila se, aby její hlas zněl co nejpřirozeněji. „Kdybych se s nimi náhodou viděla, mohla bych se jich zeptat, jestli by mi nechtěli dělat doprovod.“

„Ta malá holčička by mohla spát s Ráchel.“

„Ano, pokud…“

„A toho profesora dáme k Alexovi. Alex se může klidně vyspat na gauči.“

„Třeba už mají na Den díkůvzdání jiné plány.“

„Tak se ho zeptej.“

„Ano, pokud se s ním uvidím.“

„Zeptej se ho,“ opakovala matka, „a teď se vrať do práce.“

„Ano, maminko, mám tě moc ráda.“

Tak, a je to, pomyslela si Nataša. V duchu viděla matku, jak zůstala stát vedle vratkého telefonního stolku a zamyšleně si tře jednu ruku o druhou.

Co si pomyslí o její rodině a co řeknou oni jemu? Bude se mu líbit hlučná večeře u velikého stolu? Vzpomínala na jejich první společnou večeři u elegantního stolu, v tichém a diskrétním prostředí. Určitě už bude mít něco naplánováno, pomyslela si Nataša. Zatím si s tím nemusí dělat žádné starosti.

O dvacet minut později zazvonil telefon znovu. To bude určitě zase maminka, pomyslela si Nataša. Rozleželo se jí to v hlavě a zasype jí další tisícovkou otázek o jejím „příteli“. Nataša zvedla kurážně sluchátko. „Dobrý den, tady je Království hraček.“

„Ahoj, Natašo.“ * „Spencei?“ Automaticky pohlédla na hodinky. „Jak to, že nejsi na univerzitě? Jsi nemocný?“

„Ne. Ne. Mám teď hodinu volno, a tak jsem přiběhl domů. Potřebuju, abys sem okamžitě přišla.“

„K tobě domů?“ Z hlasu mu zaznívala naléhavost, která však neměla nic společného s nějakou pohromou, naopak z něj cítila velké vzrušení. „Proč? Co se stalo?“

„Jenom přijď, ano? Nejde to vysvětlit. Musím ti to ukázat. Prosím.“

„Jsi si jistý, že ti nic není?“

„Ne.“ Uslyšela jeho smích a uklidnila se. „Ne, nic mi není. Nikdy jsem se necítil líp. Pospěš si, ano?“

„Za deset minut jsem tam.“

Nataša popadla kabát. Zněl nějak zvláštně. Cítila, že má z něčeho velkou radost. Nebyla to pouhá radost, spíš nadšení. Z čeho může být pár hodin po ránu tak nadšený? Snad je vážně nemocný. Natáhla si rukavice a rychle spěchala ke dveřím.

„Annie, musím…“ Zastavila se a několikrát zamrkala. Annie stála za pultem a líbala se s Terrym Maynardem. „Já… promiňte.“

„Ach, Táňo, Terry chtěl jenom… Totiž přišel, aby…“ Annie celá zrudla a omámeně se usmála. „Ty jdeš ven?“

„Ano, musím rychle na jednu schůzku.“ Kousla se do rtu ve snaze ubránit se smíchu. „Do hodiny jsem zpátky. Zvládneš to tady?“

„Samozřejmě.“ Annie si rukou upravovala vlasy, zatímco Terry se postavil po jejím boku a v jeho obličeji se vystřídaly snad všechny škály červené. „Celé dopoledne je tu klid. Nemusíš pospíchat.“

Dneska se asi všichni zbláznili, pomyslela si Nataša, když vyběhla na ulici. Nejdříve maminka, která už málem stěhuje Alexe z jeho vlastního pokoje kvůli muži, kterého vůbec nezná, potom Spence, který po ní chce, aby se uprostřed bílého dne běžela na něco podívat. A nakonec Annie a Terry, kteří se klidně líbají u pultu s kasou.

Brala schody po dvou přesvědčená, že trpí nějakým neobvyklým horečnatým onemocněním. Když jí znenadání před nosem otevřel dveře, byla si tím naprosto jistá. Oči mu svítily, svetr měl celý zmačkaný a kravatu povolenou.

„Spencei, co se ti…“

Než stačila domluvit, popadl ji do náručí, přitiskl svá ústa na její a začal s ní tančit po místnosti. „Už jsem se bál, že snad nikdy nedorazíš.“

„Běžela jsem, co nejrychleji to šlo.“ Instinktivně mu položila dlaň na čelo. Potom se mu znovu zahleděla do očí. Ne, to není horečka, říkala si. Alespoň ne taková, kvůli které by musela volat lékaře. „Jestli jsi mě hnal celou cestu jenom kvůli tomuhle, tak tě doopravdy praštím.“

„To snad ne,“ odpověděl se smíchem. „I když to není zas tak špatný nápad. Náhodou je to úplně báječný nápad.“ Políbil ji s takovou vášní, až by se málem nechala přesvědčit. „Mám pocit, že bych se s tebou dokázal milovat celé hodiny, celé dny a možná i celé týdny.“

„Budou tě hledat ve škole,“ zamumlala. Ustoupila o krok dozadu. „Vypadáš strašně rozrušeně. Vyhrál jsi snad v loterii?“

„Něco mnohem lepšího. Pojď se mnou.“ Zabouchl dveře a táhl ji do hudebního pokoje. „Spencei, ráda chodím na koncerty, ale teď je to přece jen…“

„Nemluv,“ přerušil ji netrpělivě. „Jenom poslouchej.“

A začal hrát.

Trvalo několik vteřin, než si uvědomila, že nic takového ještě nikdy neslyšela. Nebylo to nic z toho, co již napsal. Tělem jí projelo zachvění.

Vášeň. Každý tón jí byl plný. Nemohla se ani pohnout, jenom ho mlčky pozorovala. Bylo to něco nádherného, hlubokého a působivého. Jak je možné, že všechny její pocity, její nejniternější pocity, mohou být vyjádřeny hudbou?

Poslouchala bez dechu. Když se tempo zrychlilo, srdce jí začalo divoce tlouct. Potom se tempo uklidnilo a pokoj zaplnily tóny plné smutku i naděje. Zavřela oči a po tvářích jí začaly stékat slzy.

Když dohrál, zůstala sedět bez hnutí.

„Nemusím se tě ani ptát, co si o tom myslíš," zašeptal Spence. „Vidím ti to na očích."

Nenapadala jí žádná slova, která by mu mohla říct. „Kdys to složil?" zeptala se jednoduše.

„V posledních dnech." Vstal a uchopil ji za obě ruce. „Vrátilo se to." Obě její ruce přiložil ke rtům. „Nejdřív mě to vyděsilo. Slyšel jsem to v hlavě, jako dřív. Bylo to, jako by se mi otevřela sama nebesa, Natašo. Nedokážu ti to vysvětlit."

„Nemusíš mi nic vysvětlovat. Stačilo mi to, co jsem slyšela."

Nějakým způsobem si byl jistý, že mu rozumí. „Nejdřív jsem si říkal, že se mi to všechno jenom zdá, anebo, že to zmizí, jakmile zasednu ke klavíru. Ale ono to zůstalo. Panebože, jako by mi někdo vrátil ruce, o které jsem před tím přišel."

„Nepřišel jsi o nic." Pohladila ho po tváři. „Jenom jsi chvíli odpočíval."

„Ne. Kdybych nepotkal *tebe*, nikdy by se to nevrátilo. Už jsem ti jednou říkal, že se můj život změnil v okamžiku, kdy jsem tě poznal. Nevěděl jsem však, jaký dopad to bude mít. Za všechno vděčím tobě, Natašo."

„Za všechno vděčíš především sobě, Spencei." Objala ho a políbila na ústa. „Tohle je teprve začátek."

„Ano. V to doufám. Jestli jsi pozorně poslouchala, jestli jsi pochopila, potom víš, co tím myslím. A víš jaké city k tobě chovám."

„Spencei, nechci, abys teď cokoliv říkal. Jsi příliš rozrušený a plný emocí. Tvoje city vzbuzené hudbou se mohou lehce pomíchat s ostatními.“

„To je hloupost. Ty jednoduše nechceš slyšet, že tě miluju.“

„Ne.“ V zádech jí hrůzou zamrazilo. „Ne, jestli ti na mně záleží, tak to neříkej.“

„Do háje. Uvědom si, do jaké pozice mě stavíš.“

„Je mi to líto. Chci, abys byl šťastný. Pokud bude všechno pokračovat tak, jako to je nyní…“

„A jak dlouho si myslíš, že to takhle může vydržet?“

„Nevím. Ale já nemohu udělat stejné vyznání jako ty. I když to tak možná cítím, prostě nemohu.“ Pohlédla mu zpříma do očí. „A tolik bych chtěla.“

„To pořád ještě soupeřím s někým jiným?“

„Ne.“ Rychle ho vzala za ruku. „Ne. To, co jsem cítila tenkrát, byla pouhá fantazie a přelud. Teď je to teprve realita. Jenom ještě nejsem dostatečně silná, abych se se vším vyrovnala.“

„Tak ti raději zatím nebudu říkat, jak moc tě miluju.“ Políbil ji na čelo. „A jak moc tě potřebuju.“ Políbil ji na rty. „Zatím ještě ne. Ale jednoho dne nastane doba, Natašo, kdy ti to všechno řeknu. Kdy mě budeš muset vyslechnout a kdy mi budeš muset odpovědět.“

„Říkáš to skoro, jako bys mi vyhrožoval.“

„Ne, je to jenom jeden ze slibů, které nechceš slyšet.“ Políbil ji na obě tváře. „Teď už se musím vrátit.“

„Já taky.“ Zvedla z police své rukavice. „Spencei, znamená to pro mě strašně moc, že jsi chtěl se mnou sdílet svoje vítězství. Jsem na tebe hrdá. A jsem šťastná, že ses se mnou rozdělil o svou radost.“

„Přijď k nám dnes na večeři. Musíme to pořádně oslavit.“

Znovu se usmála. „Ráda.“

Nekupovala často šampaňské, ale dnes se jí to zdálo být **víc** než vhodné. Byla to nezbytná odměna za dar, který jí dnešního dopoledne věnoval.

Snad ji doopravdy miluje. Kdyby tomu konečně uvěřila, mohla by se mu se vším svěřit.

Potřebuje ještě čas.

Dnešní večer je ale určen k oslavě.

Zaklepala a snažila se o co nejmilejší úsměv, když se ve dveřích objevila Vera.

„Dobrý večer.“

„Prosím, slečno.“ Vera jí otevřela dveře s neosobním kývnutím hlavy. Zatím si nechávala názory na Natašu pro sebe. Musela uznat, že *seňor* byl v její společnost velmi šťastný a že slečna měla patrně ráda i Freddie. Avšak po třech letech, kdy je měla jen pro sebe, se jí nechtělo začít se o ně s někým dělit. „Doktor Kimball je v hudebním pokoji s Freddie.“

„Děkuju. Přinesla jsem nějaké šampaňské.“

„Odnesu ho vychladit.“

Cím odměřeněji se Vera chovala, tím víc si Nataša přála nad ní zvítězit.

Když se blížila k hudebnímu pokoji, zaslechla, jak se Freddie chichotá. Avšak nesmála se sama. Rozhlédla se ode dveří a uviděla Freddie s Jo-Beth, jak se krčí pod židlí a výskají. Proč ne? Pomyslela si Nataša s úsměvem. Spence měl na hlavě nějakou zvláštní helmu a oháněl se vařečkou v ruce, jako by třímal v rukou meč.

„Neopovažujte se přiblížit k mé lodi,“ varoval je. „Na palubě je nejstrašnější příšera, kterou jste kdy viděli. Má dva a půl metru dlouhé tesáky a příšerně jí páchne z huby.“

„Nééé!“ Freddie se s očima do široka otevřenýma a s tlukoucím srdcem nadšením snažila uniknout z dosahu příšery.

„Nejradši ze všeho má malé holčičky.“ S příšerným chechtotem popadl vřeštící Jo-Beth.

„Já ti nevěřím!“ Jo-Beth si zakryla ústa rukama.

„Tak se vsaď.“ Spence se sklonil a druhou rukou zvedl chechtající se Freddie. „Vyřiďte doma, že z vás bude hlavní chod.“ Vzápětí se za nadšeného křiku svalil s oběma dívkami na pohovku.

„Udolaly jsme tě! Zvítězily jsme nad pirátem!“ křičela Freddie.

„Tentokrát ano, ale příště vás určitě dostanu.“ Když se otočil, všimnul si Nataši stojící ve dveřích. „Ahoj!“ pozdravil ji s neuvěřitelně stydlivým úsměvem. „Právě si hrajeme na piráty.“

„Aha. To všechno vysvětluje.“ Dřív, než stačila vstoupit do místnosti, obě dívky ji objímaly.

„My jsme nad ním vyhrály!“ říkala Freddie. „Vždycky, vždycky vyhrajeme.“

„To je dobře. Nechtěla bych, abyste se stali večeří nějaké nechutné příšery.“

„On si to jenom vymyslel,“ pronesla Jo-Beth. „Doktor Kimball si umí vymýšlet skvělé věci!“

„Ano, já vím.“

„Jo-Beth s námi bude večeřet. Ty jsi hostem tatínka a Jo-Beth je mým hostem,“ vykládala nadšeně Freddie.

„To je báječné.“ Sklonila se a políbila Freddie i Jo-Beth na obě tváře.

„Umyjte si ruce a obličeje,“ pronesla Vera, která právě vstoupila do pokoje. „Potom přijďte do jídelny k večeři. Přijdete ovšem jako dámy a ne že budete dupat jako sloni.“ Kývla směrem ke Spenceovi. „Slečna Stanislaski přinesla šampaňské.“

„Děkuju, Vero.“ Teprve teď si uvědomil, že by si mohl z hlavy sundat helmu.

„Večeře je za patnáct minut,“ oznámila Vera a odkráčela.

„Teď už si je přímo jistá tím, že si na tebe brousím zuby,“ poznamenala Nataša. „Asi si myslí, že jdu po tvém obrovském majetku.“

Se smíchem odzátkoval láhev. „To je v pořádku. Já vím, že to hlavní, co tě přitahuje, je moje tělo.“ Nalil bublající tekutinu do sklenek.

>,Máš pravdu. Mně se tvoje tělo moc líbí.“ S úsměvem usrkla šumivého nápoje.

„Tak by sis ho možná mohla užít. Freddie mě přemluvila, že by chtěla dnes v noci spát u Jo-Beth. Takže bych mohl dnešní noc strávit u tebe. Celou.“

Nataša znovu usrkla ze své skleničky. „Dobrá,“ pronesla a usmála se na něj.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Nataša pozorovala stíny na zdech od plápolajících svíček rozmístěných po místnosti. Míhaly se přes záclony, přes její toaletní stolek, přes celý její pokoj. Byl vždycky jenom její. Dokud…

Vzdychla si a hlavou se opřela o Spenceovu hrud. Venku foukal vítr a okenní tabulky bičoval déšť. Venku bylo chladno a ošklivo, ale tady, ve Spenceově náručí, bylo příjemné, nádherné teplo.

Ticho, které se rozhostilo bylo příjemné. Leželi bez pohnutí a nechávali čas plynout. Každý z nich se v duchu těšil z vědomí, že až se ráno probudí, bude mít toho druhého po svém boku.

V srdci jí hrála hudba – byla to stejná hudba, kterou slyšela dnes dopoledne. Věděla, že si bude pamatovat každý tón, každý akord po celý zbytek svého života. Bude se z ní těšit i v případě, že jí ho hudba vezme.

„Vrátíš se do New Yorku?“

Svou tváří se dotkl jejích vlasů. „Proč?“

„Protože jsi začal zase skládat.“ Dokázala si ho tam dobře představit, v temném obleku, jak zahajuje koncert své vlastní skladby.

„Nepotřebuju New York proto, abych skládal. A i kdyby ano, mám spoustu důvodů, proč chci zůstat tady.“

„Kvůli Freddie.“

„Ano. Kvůli Freddie. A kvůli tobě.“

„Dnes mi volala maminka.“

„Je všechno v pořádku?“

„Ano. Jenom mi chtěla připomenout, že se blíží Den díkůvzdání. Málem jsem na to zapomněla. Každý rok ho trávíme společně. Pojedeš na svátky domů?“

„Já jsem doma tady.“

„Myslím za svou rodinou.“ Opřela se o loket, aby mu lépe viděla do obličeje.

„Já mám jen Freddie. A Ninu,“ dodal. „Ale ta stejně odjíždí do Waldorfu.“

„A co tví rodiče? Nikdy jsem se tě neptala, jestli jsou ještě naživu, nebo kde bydlí.“

„Jsou v Cannes.“ Anebo v Monte Carlu? Najednou ho napadlo, že to vlastně ani přesně neví. Jejich rodinná pouta byla velmi volná.

„Nepřijedou na svátky zpátky do Států?“

„Nikdy se v zimě nevracejí do New Yorku.“

„Aha.“ Ať už se snažila sebevíc, svátky bez rodiny si nedovedla představit.

„My jsme nikdy nevečeřeli doma na Den díkůvzdání. Vždycky jsme šli do nějaké restaurace, anebo jsme ho strávili na cestách.“ Ve vzpomínkách z dětství se spíš vracel k různým místům než k různým lidem, spíš k hudbě než ke slovům. „Když jsem byl ženatý s Angelou, většinou jsme šli s přáteli do restaurace a potom do divadla.“

„Ale…“ Raději se zarazila.

„Ale co?“

„Ale potom jste měli Freddie.“

„Nic se tím nezměnilo.“ Lehl si na záda a díval se do stropu. Chtěl jí vyprávět o svém manželství – o tom, jaký tenkrát byl – ale stále to odkládal. Dál už to odkládat nebude, pomyslel si. Jak může budovat věci nové, když si ještě neudělal pořádek v těch starých? „Nikdy jsem ti ještě nepovídal o Angele.“

„Myslím, že to ani není nutné.“ Znovu ho vzala za ruku.

Chtěla ho jen pozvat do své rodiny, nechtěla vyvolávat staré přízraky.

„Pro mě to je nutné.“ Posadil se a dolil šampaňské, které si s sebou přinesli, do obou skleniček.

„Já nepotřebuji žádná vysvětlení, Spencei.“

„Ale budeš ochotná mě vyslechnout?“

„Ano, pokud to doopravdy chceš.“

Okamžik se snažil srovnat si myšlenky v hlavě. „Bylo mi dvacet pět, když jsem se s ní seznámil. Abych pravdu řekl, tenkrát byla pro mě nejdůležitější hudba, na ničem jiném mi nezáleželo. Volné chvíle jsem trávil cestováním a dělal jsem hlavně to, co mě těšilo, co mi šlo a v čem jsem byl úspěšný. Nevěřil jsem nikomu jinému než sobě. Co

jsem chtěl, jsem vždycky získal. A když jsem ji tenkrát uviděl, tak jsem ji chtěl.“

Odmlčel se a usrkl ze své skleničky. Nataša sedící vedle něj pozorovala stoupající bublinky ve skleničce. „A ona chtěla tebe.“

„Ano, ovšem jejím způsobem. Problém byl, že vzájemná přitažlivost byla velmi pomíjivá. Oběma se nám líbily hezké věci a když jsme je dostali, přestaly nás zajímat.“ Znovu se napil. „Ona byla krásná jako porcelánová panenka. Pohybovali jsme se ve stejné společnosti, měli stejné známé, líbila se nám stejná literatura i hudba.“

Nataša si přehodila skleničku z jedné ruky do druhé a v duchu si přála, aby jeho slova nebyla tolik bolestná. „Je důležité mít společné zájmy.“

„Ano. Měli jsme toho spoustu společného. Byla rozmazlená a zhýčkaná stejně jako já, stejně ponořená sama do sebe a ambiciózní. Myslím, že ani jedna věc, kterou jsme spolu sdíleli, se nedala považovat za pozitivní.“

„Jsi k sobě příliš tvrdý.“

„Neznala jsi mne, jaký jsem tenkrát byl. Bohatý mladý muž, který dostal všechno, co si usmyslel. Od té doby se mnoho změnilo,“ zamumlal.

Pohlédl na ni, jak seděla se zkříženýma nohama vedle něj, skleničku schovanou v dlaních. Její pohled byl upřímný a přímý. Neubránil se úsměvu.

„Kdo ví, co by se stalo, kdybychom se potkali už tenkrát.“ Dotkl se jejích vlasů, avšak vzápětí se vrátil ke svému vyprávění. „Byli jsme s Angelou spolu zhruba rok. Ale znudění sebou navzájem jsme byli dřív, než uschl inkoust na oddacím listu.“

„Proč?“

„Protože tenkrát jsme si byli příliš podobní. Když se náš svazek začal nezadržitelně rozpadat, najednou jsem pocítil nutkání udržet ho za každou cenu. Do té doby se mi dařilo všechno, na co jsem sáhl. Nejhorší na celé věci bylo, že jsem chtěl udržet naše manželství hlavně kvůli vlastnímu egu, ne kvůli citům, které bych vůči ní choval. Miloval jsem její vysněný obraz a na tom obraze jsme byli oba dva.“

„Ano.“ Vzpomněla si na sebe a na Anthonyho. „Rozumím ti.“

„Opravdu?“ Nečekal na odpověď. „Mně trvalo několik let, než jsem tomu porozuměl. Pochopil jsem to, když jsem si uvědomil i jiné hodnoty.“

„Freddie?“ zeptala se Nataša.

„Ano, Freddie. Ačkoliv jsme žili s Angelou pohromadě, ve skutečnosti jsme si žili každý svůj život. Na veřejnosti jsme ovšem vystupovali jako… spořádaný pár. Bylo to vyčerpávající. Jednoho dne přišla domů rozčilená na nejvyšší míru. Pamatuju si, jak si sedla k baru a shodila svůj norkový kožich vedle sebe na zem. Nalila si nějaký drink a potom hodila skleničkou proti zdi. Tenkrát mi řekla, že je těhotná.“

S vyschlým hrdlem se Nataša zeptala: „Co ty na to?“

„Byl jsem šokovaný, zmatený. Nikdy jsme neplánovali, že bychom měli děti. My sami jsme stále byli dětmi, rozmazlenými, nevážícími si ničeho. Angela si to už předem rozmyslela a našla řešení. Rozhodla se, že odjede na nějakou soukromou kliniku do Evropy a nechá si provést potrat.“

Nataše se sevřel žaludek. „Totéž jsi chtěl i ty?“

Tolik si přál, aby mohl odpovědět ne. „Nejdřív jsem vůbec nevěděl, co vlastně chci. Manželství se mi rozpadalo a nikdy jsem nemyslel na možnost, že bych měl vlastní dítě. Zároveň jsem byl rozzlobený. Cítil jsem, že si našla zase ten nejjednodušší způsob, jak ze všeho ven. Myslela si, že lusknu prsty a zbavím ji té… nepohodlné komplikace.“

„Co jsi udělal?“

„Dal jsem jí návrh. Jestli si dítě nechá, dáme našemu manželství další šanci. Jestli si ho nechá vzít, tak se s ní okamžitě rozvedu a postarám se o to, aby nezískala z mého tehdejšího majetku ani vindru.“

„Protože jsi chtěl dítě.“

„Ne.“ Bylo to bolestné přiznání. „Protože jsem chtěl, aby můj život byl takový, jaký jsem si ho naplánoval. Věděl jsem, že pokud půjde na potrat, už nikdy se nedáme dohromady. Myslel jsem si, že společné dítě by nám mohlo pomoct najít k sobě cestu zpátky.“

Nataša seděla okamžik v naprosté tichosti, potom promluvila. „Lidé se někdy mylně domnívají, že dítě může slepit dávno rozbitý vztah.“

„Samozřejmě to nevyšlo,“ pokračoval. „Navíc od chvíle, kdy se Freddie narodila, jsem nesložil jedinou skladbu. Angela ji porodila a předala Veře, jako nějaké nechtěné kotě. Já jsem se nechoval o moc líp.“

„Ne. To nemůže být pravda. Na vlastní oči jsem se přesvědčila, jak ji miluješ.“

„Teď. Jak jsi mi tenkrát vyčetla na schodech u školy, že si ji nezasloužím, strašně se mě to dotklo. Protože to byla pravda.“ Viděl, jak Nataša zavrtěla odmítavě hlavou, ale pokračoval dál. „Udělal jsem s Angelou určitou dohodu a tu jsem dodržoval déle než rok. Dítě jsem skoro neviděl, protože jsem byl příliš zaneprázdněn vožením

Angely po baletech a divadelních představeních. Přestal jsem naprosto pracovat. Nic jsem nedělal. Nikdy jsem ji nenakrmil, nevykoupal, ani jsem se s ní nepomazlil před spaním. Občas jsem ji zaslechl plakat ve vedlejším pokoji a v duchu jsem si říkal – co je to za hluk? A potom jsem si vzpomněl…“

Znovu si dolil skleničku. „Když byly Freddie necelé dva roky, najednou jsem se zastavil a zamyslel nad dosavadním životem. Udělalo se mi špatně. Měl jsem dítě. Trvalo mi víc jak rok, než jsem to pochopil. Manželství nestálo za nic, se ženou jsme se nenáviděli, hudbu jsem přestal skládat, ale zůstávalo tady stále to dítě. Jako určitý závazek. Ano, tak jsem zpočátku myslel na Freddie. Jako na závazek. Nakonec to bylo možná lepší, než když jsem na ni nemyslel vůbec. Konečně jsem se na ni podíval jinýma očima a uvědomil si, jak je krásná. Netrvalo dlouho a doslova jsem se do ní zamiloval. Když zaplakala, vyndal jsem ji z postýlky a držel v náručí. Plakala ještě víc, protože chtěla Veru.“ Usmál se při své vzpomínce.

„Trvalo celé měsíce, než si na mě zvykla. V té době jsem podal žádost o rozvod. Angela s tím okamžitě souhlasila. Když jsem jí řekl, že si nechám Freddie, popřála mi hodně štěstí a bez jediného mrknutí oka zmizela. Nepřišla se na ni ani jednou podívat. Trvalo několik měsíců, než se právníkům podařilo udělat majetkové vyrovnání. Za

celou dobu se neozvala. Potom jsem se dozvěděl, že je mrtvá. Zemřela nešťastnou náhodou při nějakém lodním neštěstí ve Středozemním moři. Někdy mám strach, aby si Freddie nevzpomněla, jaká byla její matka. Ještě větší strach mám, aby si nevzpomněla, jaký jsem byl tenkrát já.“

Nataše se vybavila slova Freddie, když ji houpala s horečkou v křesle. Odložila skleničku a uchopila Spenceův obličej do svých dlaní. „Děti dokážou odpouštět,“ řekla. „Mnohem těžší je ale odpustit sám sobě. Ty si však zasloužíš odpuštění.“

„Snad.“

Nataša mu vzala skleničku z rukou. „Pojď se se mnou milovat.“

Tentokrát to bylo jiné. Něžné a plné citu. Chtěla mu dnes ukázat, že jejich svět je zcela odlišný od toho dřívějšího. Něžné a letmé dotyky. Vzdechy a slastné sténání. Líbala ho na spánek, tváře, krk i koutek úst. Naslouchala tlukotu jeho srdce.

Svými ústy mapoval její obnažený krk a ochutnával sladkou příchuť jejích ňader. Když se jí dotkl, zaklonila hlavu, V tom gestu však nebyla podřízenost, byla to touha a žádost.

Její dech se zrychlil. V duchu slyšela tóny symfonií, kantát a preludií. Síly ji začaly opouštět a ona se k němu přimkla ještě blíž, s touhou cítit teplo jeho těla.

Jejich ústa se spojila a zůstala v nekonečném polibku po celou chvíli, kdy se svými prsty zarývala do jeho hýždí.

Znovu a znovu je oba rozechvělý dováděl až na okraj slasti, prodlužoval do nekonečna ten závratný okamžik. Pevně ho objala svými pažemi a svým horkým dechem opakovala jeho jméno, jako tu nejtajnější modlitbu.

Natašu probudila vůně kávy a mýdla a příjemný pocit, že ji někdo hladí po tváři.

„Jestli se neprobudíš,“ zašeptal jí Spence do ucha, neubráním se a vlezu za tebou do postele.

„Dobrá,“ zamumlala a přitulila se k němu blíž.

Pohlédl na její obnažené rameno.

„Je to sice víc jak lákavé, ale já musím být během hodinky doma.“

„Proč?“ S očima stále zavřenýma ho chytila za ruku. „Je ještě brzy.“

„Je skoro devět.“

„Devět? Devět ráno?“ Oči měla rázem otevřené dokořán. Vyskočila z postele a jen o pár centimetrů minula šálek s kávou, který postavil s určitou předtuchou mimo její dosah. „Jak může být devět?“

„To se tak obvykle stává po osmé.“

„Ale já jsem nikdy takhle dlouho nespala.“ Rukama si odhrnula vlasy z čela. „Ty jsi oblečený!“

„Bohužel. Freddie se má vrátit domů v deset, už jsem se i osprchoval.“ Rukama si pohrával s jejím rozcuchanými vlasy. „Chtěl jsem tě vzbudit, abychom se osprchovali spolu, ale ty jsi tak tvrdě spala, že jsem neměl to srdce.“ Naklonil se k ní blíž a políbil ji na ucho. „Ještě nikdy jsem tě neviděl, jak spíš.“

Ta představa jí vehnala krev do tváří.

„Měl jsi mě vzbudit.“

„Ano,“ prohodil s poťouchlým úsměvem, „teď vidím, že jsem udělal chybu. Pozor na tu kávu. Dneska jsem ji vařil poprvé v životě.“

Pohlédla na něj, usrkla z šálku a zašklebila se. „Vážně jsi mne měl raději vzbudit.“ Vzápětí se však znovu hrdinně napila. Uvědomila si totiž, jak je od něj milé, že pro ni kávu uvařil. „Máš ještě chvíli? Dal by sis něco k snídani?“

„Rád. Chtěl jsem si něco koupit cestou.“

„Nebude to žádný zázrak, ale jestli se spokojíš s vajíčky?“ S úsměvem odložila šálek stranou. „A s hrnkem dobré kávy?“

Během deseti minut měla na sobě krátkou červenou zástěru a s očima stále ještě trochu opuchlýma spánkem se svižně pohybovala po kuchyni. Líbil se mu ten pohled.

Venku bylo zataženo a padal hustý listopadový déšť.

„Hned bych si na to zvykl,“ poznamenal.

„Na co?“ Nataša vstrčila dva krajíčky bílého chleba do opékače.

„Na to, že bych se vzbouzel po tvém boku a ty bys mi připravovala snídani…“

Její hbité ruce se na okamžik zarazily, ale vzápětí pokračovaly v práci. Neříkala na to nic.

„Je na tom něco špatného, co jsem řekl?“

„Není to ani dobré, ani špatné,“ odpověděla. Už se k němu chtěla otočit zády, avšak on ji chytil za zápěstí.

„Ty nechceš, abych se do tebe zamiloval, Natašo, ale teď už žádný z nás nemá na vybranou.“

„Člověk má vždycky na vybranou,“ namítla opatrně. „Někdy je ovšem velmi těžké udělat správnou volbu.“

„Naše volba již byla udělána. Miluju tě.“

Na okamžik zahlédl v jejím obličeji změnu – její výraz byl plný něhy, její oči se podivně zaleskly. Vzápětí to však zmizelo. „Spálí se mi vajíčka.“

Jeho prsty jí pevně obemkly ruku.

„Tak já ti tu vyznávám lásku a ty mluvíš o připálených vajíčkách.“

„Já jsem praktická žena, Spencei. Musím být.“ Ale bylo to těžké. Obzvlášť když ji srdce i rozum táhly opačným směrem. Vrátila se ke sporáku. Potom prostřela u stolu.

„Známe se teprve krátce.“

„Myslím, že se známe dost dlouho.“ Jeho hlas byl spíš zraněný než zatrpklý. Nic si nepřála míň, než aby mu ublížila.

„Od začátku jsem ti říkala, že nechci žádné sliby, žádné plány. Nechci, aby se můj život změnil.“

„Je to snad proto, že mám dítě?“

„Ano i ne. Dokázala bych Freddie milovat, i kdybych tebe nenáviděla. Kvůli ní samé. Protože mi na tobě záleží, o to víc mám Freddie ráda. Zatím však nejsem připravená vzít na sebe odpovědnost za dítě. Ale i kdyby tu Freddie nebyla, stejně bych nesouhlasila s tím, aby se náš vztah dostal do jiné roviny. Je mi to moc líto a pochopím, když už mě nebudeš chtít po mých slovech nikdy vidět.“

Nešťastný a zničený odešel k oknu. Déšť dopadal na odkvétající květiny na záhonech. Stále mi nedůvěřuje, pomyslel si Spence. Po všem, co spolu prožili, mi stále nezačala důvěřovat.

„Víš, že se s tebou nemůžu přestat stýkat a ani tě nemůžu přestat milovat.“

„Spencei, před třemi měsíci jsem tě ani neznala.“

„Takže na tebe příliš spěchám.“

Pokrčila rameny a začala jíst. Pozoroval ji zezadu. Její držení těla, ruce těkající mezi vidličkou a šálkem. Nespěchal, to ví oba moc dobře. Ona se ale bojí. Opřel se o okno a díval se ven. Někdo jí zlomil srdce a ona se bojí něco takého prožívat znovu.

Dobrá, pomyslel si. Musí se s tím smířit. Dá jí ještě trochu času. Po celý svůj život si myslel, že na světě není nic důležitějšího než hudba. Potom si uvědomil, že mnohem důležitější je jeho dcera. A v posledních dnech zjistil, že stejně, i když trochu jiným způsobem, může být důležitá i žena.

Freddie na něj počkala a bůh jí za to žehnej. On teď počká na Natašu.

„Chtěla bys s námi do kina?“

Byla připravená na výbuch vzteku, a tak se jen nechápavě otočila. „Prosím?“

„Jestli bys s námi nešla do kina. Slíbil jsem Freddie, že dnes odpoledne někam zajdem.“

„Já – ano. Ráda.“ Na tváři se jí objevil nejistý úsměv. „Ty se na mě nezlobíš?“

„Zlobím.“ Přesto se na ni usmál zpátky. „Říkal jsem si, že bys mohla někde cestou koupit popcorn.“

„Ráda.“

„To největší balení.“

„Tak takhle to je. Už jsem tě odhalila. Ty si myslíš, že se teď budu cítit provinile a utratím kvůli tobě všechny svoje úspory.“

„Přesně tak. A až budeš na mizině, nezbude ti nic jiného než se za mě provdat. Výborná vajíčka,“ dodal, když na něj zůstala koukat s otevřenou pusou. „Měla bys rychle sníst svou porci, aby ti nevystydla.“

„Ano.“ Nervózně si odkašlala. „Na oplátku za tvé pozvání bych tu pro tebe taky něco měla. Chtěla jsem o tom mluvit už minulý týden, ale nějak jsme to zamluvili. Bylo to tenkrát, jak jsem ti říkala,

že mi volala maminka. Ptala se *méj* jestli bych nechtěla přivézt na svátky někoho s sebou. Říkala jsem si, že máš už asi nějaké plány.“

Tvář se mu pomalu rozzářila úsměvem. To čekání možná nebude tak dlouhé, jak se obával.

„Chceš mi snad navrhnout, abych strávil Den díkůvzdání s tvou rodinou?“

„Maminka mi to navrhla,“ pronesla Nataša zřetelně. „Vždycky navaří spoustu jídla. Navíc s tatínkem mají rádi společnost. Když jsme o tom tak mluvili, napadl jsi mě ty a Freddie.“

„Jsem rád, že na nás myslíš.“

„Na tom nic není. Jedu vlakem ve středu po práci a vracím se v pátek v noci. Děti mají ve škole volno, a tak jsem si říkala, že by se vám třeba líbil malý výlet.“

„Dostaneme boršč?“

Neubránila se úsměvu. „Zeptám se.“ Pohlédla do jeho rozzářených očí. „Nechci, aby sis domýšlel něco, co není pravda. Je to jen pozvání od kamarádky.“

„Dobře.“

„Doufám, že se Freddie bude líbit večeře v kruhu rodiny?“ zeptala se s úzkostí. „Určitě.“

„Nemysli si, že když tě beru ke svým rodičům, že tě tam beru proto, aby…“ Netrpělivě mávla rukou, protože si nemohla vzpomenout na to správné slůvko. „Aby mi tě schválili.“

„Myslíš jako, že by si mě mohl tatínek vzít stranou do své pracovny a vyptávat se mě, jaké že to mám s tebou úmysly?“

„My nemáme pracovnu,“ zamumlala. „A krom toho už jsem snad dospělá žena.“ Protože se Spence nepřestával uculovat, zvedla varovně obočí. „Myslím, že tě tatínek bude zkoumat potajmu.“

„Budu se chovat co nejslušněji.“

„Takže pojedete?“

Opřel se pohodlně o židli, usrkl kávu a usmál se sám pro sebe. „Něco takového si nemůžeme nechat ujít.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Freddie seděla na zadním sedadle zabalená do modré deky a v ruce svírala svou hadrovou panenku. Protože se chtěla oddávat svým vlastním představám, předstírala, že spí. A předstírala to tak dobře, že čas od času dokonce na malou chvíli usnula. Byla to dlouhá cesta ze Západní Virginie do New Yorku, avšak ona byla příliš vzrušená na to, aby se stihla nudit.

V autě zněla tichá hudba z rádia. Freddie byla pravou dcerou svého otce, a tak bez problémů poznala Mozarta. Vera odcestovala na svátky k sestře na Manhattan a Spence právě řídil jejich vůz silným provozem směrem k Brooklynu.

Freddie byla trochu zklamaná, že nejeli vlakem. Teď ale seděla tiše jako myška a poslouchala, jak si tatínek s Natašou povídají. Nevěnovala příliš pozornost tomu, co říkali. Stačily jí jen jejich hlasy.

Byla celá bez sebe nedočkavostí, až se setká s Natašinou velkou rodinou a bude s ní sedět u velkého stolu. Byla zvědavá, co budou mít k jídlu. I kdyby to nebylo dobré, byla pevně rozhodnutá být zdvořilá a vyčistit talíř do posledního sousta. Jo-Beth jí totiž vyprávěla, že její babička se vždycky moc zlobí, když nesní všechno, a tak Freddie neměla na vybranou.

Musela se usmívat, když slyšela Natašin a tatínkův smích. V jejích představách už byli jedna rodina. Představovala si, jak po jejím boku sedí její malá sestřička. Jmenuje se Katie a má stejně černé vlasy jako Nataša.

Freddie si radostně přitiskla svou panenku k tváři. „Jedeme k babičce," zašeptala a znovu se oddala představám o tom, co ji asi čeká.

Problém byl, že si Freddie nebyla jistá, jestli se bude Natašiným rodičům líbit. Možná si ani nepřejí, aby k nim přijela na návštěvu. Budou ji nutit, aby seděla někde v koutku s rukama založenýma v klíně. Tak to alespoň říkala teta Annie, že mají sedět mladé dámy.

Freddie se hnusila představa být mladou dámou, která dokáže sedět několik hodin bez hnutí, nemluví moc nahlas, neskáče nikomu do řeči a neběhá po domě.

Možná se na ni budou mračit, když něco upustí na zem. Třeba budou i křičet. Slyšela jednou křičet tatínka Jo-Beth na jejího staršího brášku, který rozbil míčem okno.

Třeba taky rozbije okno. Potom si Nataša tatínka nikdy nevezme a jí se nenarodí žádná sestřička a tatínek přestane zase v noci hrát. S hrůzou otevřela oči.

Auto zpomalilo.

„Tady zahni doprava," promluvila Nataša. Když viděla známou ulici, srdce jí radostí poskočilo. „Je to asi uprostřed, po levé straně." Zařadili se hned za otcův starý pick-up. Stanislaski zřejmě řekli sousedům, že jim přijede dcera, a oni tu nechali schválně volno.

„Je příjemné být zase doma," řekla, vystoupila na chodník a na mrazivém vzduchu se zachvěla zimou. Potom otevřela zadní dveře. „Freddie, spíš?"

Freddie se ani nepohla, ale oči měla doširoka rozevřené. „Ne."

„Už jsme tady. Můžeš vystupovat."

Freddie ztěžka polkla a přitiskla si panenku k hrudi. „Co když se jim nebudu líbit?"

„Prosím?" Nataša pohladila Freddie po tváři. „Tobě se asi něco zdálo, vid?"

„Možná se jim nebudu líbit a budou si přát, abych zase odjela. Někteří lidé nemají rádi malé děti."

„Někteří lidé jsou pěkní hlupáci," odpověděla Nataša rychle a zapnula Freddie kabát.

„Možná, ale stejně se jim nemusím líbit."

„A co když se oni nebudou líbit tobě?"

To ji ještě nenapadlo. Dřív, než jí stačila Nataša podat kapesník, Freddie si utřela nos hřbetem ruky. „Jsou hodní?"

„Myslím, že ano. Až je poznáš, tak si sama uděláš názor, ano?"

„Ano."

„Dámy, nechtěly byste si uspořádat konferenci v nějakou vhodnější dobu?" Spence stál kousek od nich ověšený zavazadly.

„Co jste tak dlouho řešily?“ zeptal se, když mu přispěchaly na pomoc.

„Nebylo to nic pro mužské ucho,“ odpověděla Nataša a mrkla na Freddie, která se okamžitě začala smát. Políbila ho na tvář právě v okamžiku, kdy Nad’a otevřela dveře.

Naďa si spokojeně založila ruce na prsou. „Tak už vás mám tady.“

„Mami!“ Nataša vyběhla po schodech a objala se s maminkou. Její vůni si bude vždycky pamatovat. Nad’a ji láskyplně políbila na tváře. „Tak pojďte, nenecháme přece stát hosty v tom mrazu.“

Natašin otec ji popadl hned za dveřmi do náručí a zvedl ji ze země. Když ji líbal na tvář, hlasitě se u toho smál.

„Tatínku, nezapomeň na správné způsoby,“ pronesla Naďa. „Nataša má s sebou hosty.“

„Dobrý den.“ Jurij stiskl vřele Spenceovi ruku a pořádně s ní zatřásl. „Vítáme vás v našem domě.“

„Tohle je Spence Kimball a Freddie Kimballová.“ Při představování si Nataša všimla, jak se Freddie chytla tatínka za ruku.

„Jsme rádi, že vás poznáváme.“ Protože Nad’a byla pověstná svou vřelostí, políbila je oba na tváře. „Odložte si a pojďte si honem sednout do tepla. Musíte být po tak dlouhé cestě unavení.“

„Děkujeme mockrát za pozvání,“ řekl Spence a když viděl, jak je Freddie nervózní, zvedl ji do náručí a odnesl do pokoje.

Pokoj byl malý s vytapetovanými zdmi a starým nábytkem. Rukověti křesel však byly vyřezávané a dřevo se třpytilo v žlutavém lesku lamp. Na pohovce bylo několik nádherně vyšívaných polštářů. Mezi poličkami s různými drobnostmi a suvenýry byly rozmístěny zarámované rodinné fotografie.

Když Spence pohlédl dolů, u nohou mu těžce oddychoval spící pes. Byl to starý hušky a když uviděl Natašu, pomalu začal vrtět ohářkou. Se zjevným úsilím vstal a pomalu se k ní přibelhal.

„Sašo!“ Přiklekla k němu a zabořila obličej do jeho srsti. „Saša je už stařík,“ vysvětlovala Freddie. „Ze všeho nejraději teď spí a jí.“

„A pije vodku,“ dodal Jurij. „Ale tu si dáme určitě všichni. Kromě tebe,“ řekl a rošťácky cvrnkl Freddie do nosíku. „Ty si dáš radši šampaňské, viď?“

Freddie se zahihňala, ale vzápětí se kousla do rtu. Natašin tatínek nevypadal tak, jak si představovala dědečka. Neměl ani bílé vlasy, ani kulaťoučké bříško. Místo toho měl vlasy černobílé a břicho žádné. Mluvil legračně, takovým hlubokým chraplavým hlasem. A krásně voněl – po třešních. A moc mile se usmíval.

„Co je to vodka?“

„Ruské národní pití,“ odpověděl Jurij. „Vyrábí se z obilí.“

Freddie pokrčila nosík. „To by mi asi nechutnalo.“ Nejdřív se zarazila, ale když Jurij propukl v smích, zmohla se na stydlivý úsměv.

„Nataša ti asi neřekla, že její tatínek si vždycky utahuje z malých holčiček,“ Nad’a dloubla loktem do Jurije. „To je asi tím, že v hloubi duše zůstal malým klukem. Dáš si horkou čokoládu?“

„Ano, madam.“

Nad’a uznale kývla nad jejím dobrým vychováním. „Možná bys mi mohla pomoct. Osladíme ji výborným čerstvým medem.“

Freddie zapomněla na svou stydlivost a uchopila Nadinu teplou dlaň. „Já mám dvě kočky,“ svěřovala se cestou do kuchyně. „A o narozeninách jsem měla plané neštovice.“

„No tak, posaďte se přece,“ pobízel je Jurij. „Dáme si něco na zahřátí.“

„Kde je Alex s Ráchel?“ zeptala se Nataša a posadila se mezi polštáře.

„Alex šel se svou novou dívkou do kina. Je moc hezká,“ poznamenal Jurij a zakoulel velkýma hnědýma očima. „Ráchel má přednášku. Přijel k nim na fakultu nějaký významný právník z Washingtonu.“

„A jak se má Michail?“

„Ten má plné ruce práce se zařizováním bytu.“ Každému podal malou sklenku. „Tak vy jste učitelem hudby?“ otočil se na Spenceho.

„Ano. Nataša je jednou z mých nejnadanějších žákyň.“

„Jó, to je chytrá holka, moje Nataša.“ Usadil se pohodlně v křesle a začal si Spence prohlížet. Bohužel na rozdíl od Natašiných předpovědí dost okatě. „Tak vy jste přítelem naší Natašky.“

„Ano,“ vložila se do rozhovoru Nataša, které byl nepříjemný podivný lesk otcových očí. „Spence se nastěhoval do našeho městečka v létě. Předtím bydlel v New Yorku.“

„Aha. To je zajímavé. Přímo osudové.“

„Bylo velké štěstí, že mám malou dceru a Nataša zase obchod s hračkami. Krom toho se zapsala na mé hodiny. I když ze začátku vzdorovala všem mým pokusům o seznámení, nakonec jsem se vídali tak často, že neměla na vybranou.“

„Ano, Nataša je paličatá,“ souhlasil Jurij smutně. „To má po své mamince. Já jsem úplně jiný. Ale neumím si bez nich život představit.“

„Doufám, že jednoho dne budu moci říct totéž,“ poznamenal Spence. „Až se mi podaří Natašu přesvědčit, aby si mě vzala.“

Nataša vyskočila bez ohledu na tatínkův úsměv z pohovky. „Zdá se, že ti vodka stoupá nějak moc rychle do hlavy. Jdu se zeptat maminky, jestli by neuvařila jednu dvojitou čokoládu navíc.“

Když Nataša zmizela, Jurij se naklonil a oběma dolil. „Čokoládu necháme ženským.“

Nataša se probudila za rozbřesku s Freddie stočenou do klubíčka po svém boku.

Byla zase v posteli svého dětství, v pokoji, ve kterém strávila nekonečné hodiny povídáním si a hašteřením se svou sestrou. Na stěnách byly stále stejné tapety. Vybledlé růže. Mělo to zvláštní kouzlo budit se celé dětství, dospívání i dospělost ve stejných zdech.

Nataša se otočila a uviděla černé vlasy své sestry rozprostřené na polštáři. Ráchel přišla včera pozdě v noci, nadšená z přednášky, kterou navštívila, a zavalila ji okamžitě polibky a nekonečným množstvím otázek.

Nataša políbila Freddie na vlasy a opatrně vylezla. Po pouhých čtyřech hodinách spánku se jí trošku točila hlava. Vzala si oblečení a odešla do sprchy.

V přízemí ucítila vůni čerstvě uvařené kávy. Zamířila do kuchyně.

„Mami.“ Nad’a stála u pultu a válela těsto. „Je ještě příliš brzy na vaření.“

„Na Den díkůvzdání není nikdy brzy. Dáš si kávu?“

Nataša si rukou pohladila nejistý žaludek. „Ne, děkuju. Pod tou kupou peřin na gauči je Alex?“

„Ano. Přišel strašně pozdě. Nu což, už to není žádné dítě.“

„Nedá se nic dělat, mami, ale budeš se s tím už konečně muset smířit. Tvoje děti jsou dospělé. Myslím, že jsi je dobře vychovala.“

„Zas tak dobře, aby se Alex naučil neházet na zem ponožky, zas ne,“ pronesla s úsměvem.

„Byli tatínek se Spencem dlouho vzhůru?“

„Tatínek si s ním dlouho povídal. Je to příjemný člověk. A moc hezký muž.“

„Ano,“ souhlasila váhavě Nataša.

„Má dobrou práci, je upřímný a miluje svou dceru.“

„Ano,“ pronesla znovu Nataša.

„Proč si ho nevezmeš, když on tolik chce?“

„Na světě je spousta hezkých a upřímných mužů, mám si je snad všechny vzít za muže, mami?“

„Stačil by jeden.“ Nada se pustila do dalšího těsta. „Ty ho snad nemáš ráda?“ Když Nataša neodpovídala, Nada poznamenala: „Aha.“

„Nezačínej znovu. Známe se jenom krátce. Ještě toho o mně spoustu neví.“

„Tak mu to řekni.“

„Nějak k tomu nemám odvahu ani sílu.“ Nada pohladila svou pomoučenou rukou Natašu po tváři. „On není jako ten druhý.“

„Já vím, ale…“

Naďa netrpělivě trhla hlavou. „Nemůžeš se trápit něčím, co už je dávno pryč. Máš dobré srdce, Táňo. Důvěřuj jeho hlasu.“

„Ráda bych.“ Objala maminku a chvíli ji mlčky držela v náručí. „Já ho mám moc ráda, mami. Ale pořád se bojím. A pořád to ještě příliš bolí.“ Zhluboka se nadechla. „Půjčím si tatínkovo auto.“

„Ano. Jestli chceš, pojedu s tebou.“

Nataša jen políbila maminku na tvář a odmítavě zavrtěla hlavou.

Zhruba za hodinu po jejím odjezdu sešel dolů Spence. Jurij včera nešetřil příděly vodky. V hlavě mu dunělo a žaludek měl jako na vodě. Instinktivně následoval vůni kávy.

Nada na něj pohlédla, zeširoka se usmála a ukázala na židli. „Sedněte si.“ Nalila mu velký hrnek silné, černé kávy. „Zatím se napijte. Hned vám připravím snídani.“

Spence se chytil hrnku jako tonoucí stébla. „Děkuju. Nechci vás obtěžovat.“

Naďa mávla odmítavě rukou a sáhla po kovovém lívanečníku. „Dovedu si představit, jak vám asi je.“

Otevřel tubu s aspiriny, kterou před něj položila na stůl. „Mockrát vám děkuju, paní Stanislaski.“

„Nado. Říkejte mi Nado. Teď už patříte mezi nás.“

„Takhle strašně mi nebylo od dob studií.“

„Potkal jste se včera s Alexem?“

„Ano.“ Spence nic nenamítal, když mu nalila další hrnek kávy. „Máte krásnou rodinu, Nado.“

„Jsem na ně pyšná. Ale zároveň o ně mám pořád starost. Však to znáte, máte přece taky dceru.“

„Ano.“ Pohlédl na ni a v duchu si představoval, že takhle bude asi Nataša vypadat za dvacet pět let.

„Jediná Nataša se odstěhovala tak daleko. O ni se bojím nejvíc.“

„Nataša je velmi silná žena.“

Nada jen přikývla.

„Jste trpělivý, Spencei?“

„Doufám, že ano.“

Nada se na něj ohlédla přes rameno. „Tak to s tou trpělivostí moc nepřehánějte.“

Kuchyňské dveře se rozletěly a dovnitř vešel Alex. „Tak se mi zdá, že se tu chystá snídaně.“

Padal první sníh. Velké bílé vločky se snášely polehoučku k zemi.

Nataša osaměle čelila chladu, který ani nevnímala. Nepřinesla s sebou květiny. Nikdy je nenosila. Vypadaly by příliš smutně na tak malém hrobě.

Lily. Zavřela oči a vzpomínala, jaké to bylo držet ji v náručí. Své děťátko. Svou malou holčičku.

Lily byla krásná jako květina, po které dostala jméno. A její život byl tak krátký. V duchu viděla její malé zaťaté pěstičky, když si ji

poprvé přiložila k prsu. Pamatovala si její jemnou kůži a nádhernou vůni.

Proč musela tak brzy odejít, pomyslela si Nataša. Nikdy nemůže na tuhle otázku najít odpověď. V tom jí nepomůže ani čas, ani modlitby. Musí se s tím smířit. Nic víc jí nezbývá.

„Miluju tě, Lily. A nikdy tě milovat nepřestanu.“ Sehla se a vtiskla otisk své dlaně do zmrzlé trávy. Potom se otočila a zmizela mezi roztančenými vločkami sněhu.

Kam jen šla? Je spousta možností, říkal si v duchu Spence. Neměl by si dělat zbytečné starosti. Ale nemohl se tomu ubránit. Instinktivně vycítil, že všichni ostatní vědí, kam šla, ale nechtějí mu to prozradit.

Dům už byl naplněn hlukem, smíchem a rozličnými vůněmi svátečních jídel.

Tolik mu toho na sebe neřekla. Na zdech visely fotografie, na nichž Nataša v baletním úboru zaujímala všemožné pozice. Byla baletkou. Proč se o tom nikdy ani slůvkem nezmínila? Proč toho nechala? Proč před ním tajila tak důležitou část svého života?

Když Ráchel vyšla z kuchyně, uviděla ho, jak si prohlíží staré fotografie. Na okamžik se odmlčela.

„Tahle fotografie je ze všech nejkrásnější.“

Otočil se. Ráchel byla vyšší než Nataša a štíhlejší. Černé vlasy měla zastřižené do mikáda a drobnému obličeji dominovaly zlatavé oči. „Kolik jí tenkrát bylo?“

„Asi šestnáct. Byla členkou baletního souboru. Vždycky jsem jí záviděla její eleganci a šarm. Já jsem byla proti ní nemehlo.“ Usmála se a nenápadně změnila téma rozhovoru. „Kde je Freddie?“

„Nahoře, sleduje s Jurijem námořní přehlídku v televizi.“

„Nikdy ji nepropásne. Strašně ho mrzelo, když jsme vyrostli a přestalo nás to bavit,“ usmála se.

Seshora se ozval výbuch smíchu. Vzápětí se na schody vyřítila Freddie. „Tati, strejda umí bručet jako medvěd. Jako *opravdový* medvěd!“

„Koukám, že je Freddie štěstím bez sebe.“

„Tatínek určitě taky. Co hlava?“

„Děkuju, už je to lepší.“

Čekal na ni u dveří. Nataša vypadala unaveně, ale usmála se, když ho uviděla. „Dobré ráno.“ Protože si najednou uvědomila, jak ho potřebuje, pevně se k němu přimkla.

„Jsi v pořádku?“

„Ano.“ Teď už ano, když ji držel v náručí. „Kde jsi byla?“

„Potřebovala jsem si něco zařídit.“ Pomalu si sundala šálu. „Kde jsou všichni?“

„Maminka s Ráchel jsou v kuchyni a Alexe jsem naposledy viděl u telefonu. Freddie je s tatínkem nahoře a dívají se na námořní přehlídku.“

„A tatínek je radostí bez sebe.“ Prsty se dotkla jeho tváře.

„Freddie je z něj taky celá pryč. Udělal na ni ohromný dojem.“

„To tatínek umí. Dáš mi pusu?“ V jejích očích byl smutek, který s ním stále odmítala sdílet. „Jsem ráda, že jsi tu se mnou, Spencei.“

Ohnula se a zula. Když se znovu zvedla, zatočila se jí hlava. Než se stačila zachytit stěny, Spence ji svíral v náručí.

„Co se děje?“

„To nic. Jenom jsem se moc rychle zvedla. Jsem po včerejšku unavená.“

„Jsi bledá. Pojdsi honem sednout do tepla. Jedla jsi něco?“

„Myslela jsem si, že jsi doktorem hudby.“ Usmála se a poplácala ho po tváři. „Neboj se, jakmile překročím práh kuchyně, maminka mě zavalí jídlem.“

Najednou se za jejich zády otevřely dveře.

„Míso!“ se smíchem se vrhla do náruče svého bratra.

Jako nejvyšší člen rodiny se musel k Nataše sklonit. Měl tmavé vlasy, které mu padaly na límec, a nádherné ruce s dlouhými prsty. Spenceovi stačil jediný pohled, aby poznal, že s tímto členem rodiny je Nataša svázána tím nejtěsnějším poutem.

„Stýskalo se mi po tobě.“ Nataša ho políbila na obě tváře.

„Tak proč k nám nepřijedeš častěji?“ Odstoupil o krok dozadu a dlouze se na ni zadíval. Podle větrem zarudlých tváří poznal, že byla venku. Bylo zjevné, že věděl, kde byla. Vyměnili si několik ukrajinských slov.

„Michaile, chtěla bych ti představit Spenceho.“

Michail se otočil a stejně pátravým zrakem se zahleděl na Spenceho. Nebylo pochyb, že na jeho úsudku záleží Nataše nejvíc.

„Znám vaše dílo," pronesl po dlouhé odmlce. „Je úžasné."

„Děkuju," odpověděl Spence. „Já můžu říct totéž o vašem." Když Michail zvedl tázavě obočí, Spence pokračoval. „Viděl jsem u Nataši figurky, které jste vyřezal."

„Aha." Na Michailově tváři se mihl úsměv. „Moje sestra vždycky milovala pohádky." Seshora se ozval další výbuch smíchu následovaný nadšeným výskáním.

„To je Freddie," vysvětlovala Nataša. „Spenceova dcera. Hraje si s tatínkem."

„Vy jste vdovec?"

„Ano."

„Míso," přerušila ho Nataša. „Nehraj si na velkého bratra. Jsem starší než ty."

„Ale já větší." S širokým úsměvem ji chytil kolem ramen. „Tak co bude dneska dobrého?"

Když se pozdě odpoledne sešli všichni kolem velkého stolu, Spence ani Freddie nevěděli, kam se dřív dívat. Stůl potažený ručně vyšívaným ubrusem se prohýbal pod nejrůznějšími dobrotami. Freddie sledovala s očima doširoka rozevřenýma každý chod.

Alex a Ráchel se hlasitě dohadovali o nějakém zážitku z dětství a pořád se nemohli domluvit, jak to vlastně bylo. Nakonec se do jejich hovoru vložil Michail a řekl jim, že pravdu nemá ani jeden z nich. Nataša se jenom smála a vrtěla hlavou. Potom se otočila ke Spenceovi a pošeptala mu něco do ucha, co rozesmálo i jeho.

Naďa, která měla tváře celé zarudlé radostí nad tím, že má rodinu zase pohromadě, chytla Jurije za ruku, když povstal k přípitku.

„Tak dost," pronesl hlubokým hlasem a rázem se rozhostilo ticho. „O tom, komu to tenkrát utekla bílá myš ve spíži, se můžete dohadovat později. Teď si všichni připijeme. Nadě a děvčatům děkujeme za tuhle velkolepou hostinu. Děkujeme taky našim přátelům, kteří nám dnes dělají společnost. Především však děkujeme za naši svobodu."

„Na svobodu," pronesl Michail a pozdvihl sklenici.

„Na svobodu,“ opakoval Jurij. Jeho oči se zalily slzami, když se rozhlédl po tvářích kolem stolu. „A na rodinu.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Toho večera seděl Spence se spící Freddie v náručí a naslouchal Jurijově vyprávějí o rodné zemi. Po hlučné večeři zavládlo ticho a klid. Ráchel s Alexem hráli u stolu karty a občas se dobromyslně škádlili.

Nataša seděla s Michailem v temném rohu pokoje, hlavy těsně u sebe, zabráni do důvěrného rozhovoru. Naďa seděla s úsměvem vedle Jurije, vyšívala další polštář a občas přerušila jeho vyprávění a uváděla jeho slova na pravou míru.

„Ženo moje,“ otočil se k ní Jurij. „Pamatuju si to jako včera.“

„Pamatuješ si to tak, jak si to chceš pamatovat.“

„*Da.*“ Natáhl z hluboká ze své dýmky. „Pamatuju si to tak, aby se to dobře poslouchalo.“

Když sebou Freddie zavrtěla, Spence se zvedl. „Dám ji raději do postele.“

„Já ji tam odnesu.“ Naďa odložila vyšívání a vzala holčičku do náručí. „Jestli mi to dovolíte…“ Rozespalá Freddie ji objala kolem krku.

„Budeš mě houpat?“

„To víš, že jo.“ Nad’a ji políbila do vlasů a stoupala s ní po schodech vzhůru. „Pohoupám tě v křesle, ve kterém jsem houpala všechny děti.“

„A zazpíváš mi taky?“

„Zazpívám ti písničku, kterou mě naučila moje maminka.“

Freddie zívla a spokojeně přikývla. „Máš krásnou dceru,“ prohodil Jurij. „Musíte k nám zase brzy přijet.“

„Děkuju za pozvání.“

„Rádi vás uvidíme.“ Jurij znovu zabafal ze své dýmky. „A to i v případě, že se neoženíš s mou dcerou.“

Po tomto prohlášení se v pokoji na okamžik rozhostilo ticho. Teprve po chvíli se Alex a Ráchel vrátili s potutelným úsměvem ke hře. Nataša vstala.

„Není tady mléko na ráno. Dojdu nějaké koupit. Půjdeš se mnou, Spencei?“

„Rád.“

Za okamžik se ocitli na mrazivém vzduchu, zahalení do kabátů a šál. Nebe bylo jasné a plné hvězd.

Spence ji chytil kolem ramen. „Tvoje rodina se mi moc líbí.“

„Ty se jim taky líbíš.“

„Když jsem viděl Freddie, jak je šťastná, uvědomil jsem si význam slova domov. Se svými rodiči ani s Ninou nemám tak silná pouta.“

„My jsme si možná tak blízcí, protože jsme tu nikoho neměli, když jsme sem přišli.“

„To je pravda. Naše rodina nikdy nemusela přejíždět hranice ukrytá v nákladním vagonu.“

Nataša se usmála. „Když byla Ráchel malá, tak říkala, že je u nás doma jedinou pravou Američankou, protože se narodila v New Yorku. Potom jí na studiích navrhli, aby si zkrátila či změnila příjmení. Že je to její příliš složité. V té chvíli se z ní stala zarputilá Ukrajinka.“

„Stanislaski – to není špatné příjmení. Když budeš chtít, můžeš si ho nechat i po svatbě.“

„Nezačínej zase.“

„Tatínek má na mě špatný vliv.“ Pohlédl na potemnělé výlohy obchodu. „Mají zavřeno.“

„Já vím.“ Otočila se čelem k němu. „Chtěla jsem se jen

projít. Teď, když jsme tu tak sami, bys mi mohl dát konečně pořádnou pusu.“

„Dobrý nápad.“

Nataša celou cestu domů proklimbala. Připadala si jak po horolezecké expedici. Když konečně otevřela oči, byli už v Západní Virginii.

„To už jsme tady?“ Posadila se zpříma a omluvně pohlédla na Spenceho. „Vůbec jsem ti nepomohla s řízením.“

„To nevadí. Potřebuješ si odpočinout.“

„Moc jídla, málo spánku.“ Ohlédla se na spící Freddie. „Nebyly jsme asi moc zábavné společnice.“

„Můžeš to ještě napravit. Pojď na chvíli k nám.“

„Ráda.“

To je to nejmenší, co pro něj může udělat, pomyslela si. Vera se vrátí až v sobotu, tak mu pomůže uložit Freddie a udělat něco lehkého k večeři.

Když zastavili před domem, vynesli společně kufry a potom spící Freddie. Spence ji odnesl rovnou do pokoje.

Nataša na něj čekala v kuchyni, vařila čaj a dělala sendviče. To je zvláštní, říkala si v duchu. Nejen, že je naprosto vyčerpaná, ale navíc ještě hladová.

„Spí jak dřevo,“ pronesl Spence, když seběhl dolů.

„Co to tu máme dobrého?“ zeptal se při pohledu na obložené chlebíčky.

„Ukrajinskou specialitu. Pomazánku z tuňáka.“

„Výborné,“ poznamenal Spence po prvním soustu. Byl rád, že je tu Nataša s ním. Že spolu mohou sedět ve ztichlém domě. „Zítra jsi v obchodě?“

„Ano, musím být. Teď nás čeká až do Vánoc pořádný blázinec. Zítra si přivstanu a začnu s vánoční výzdobou.“

„Večer budeš unavená. Nechtěla bys přijít na večeři?“

„Ty budeš vařit?“ zeptala se s vykulenýma očima.

„Ne. Ale objednám po telefonu nějakou vybranou specialitu.“

„Dobrá. Menu nechám na tobě.“ Vstala, aby sklidila ze stolu, ale on ji chytil za ruku.

„Natašo, chtěl jsem ti poděkovat za těch několik posledních dnů. Znamenalo to pro mne strašně moc.“

„Pro mě taky.“

„Teď bych si přál jediné. Být s tebou aspoň chvíli o samotě.“ Políbil ji na rty. „Pojď se mnou nahoru. Chtěl bych se s tebou milovat ve své ložnici.“

Neodpověděla.

O své odpovědi nepotřebovala přemýšlet. Beze slova ho chytla za ruku a společně odešli nahoru.

Rozsvítil malou lampičku vedle postele. Rozhlédla se kolem sebe a uviděla typickou pánskou ložnici. Tmavé tóny, na stěně olejomalba v těžkém, zdobeném rámu. V přítmí se rýsovaly nádherné tvary starožitného nábytku. U stěny stála prostorná postel. Do tohoto pokoje si nikdy nepřivedl jinou ženu, pomyslela si Nataša.

V zrcadle viděla odraz jejich postav stojících těsně vedle sebe. Usmála se, když ji pohladil po tváři. Bylo těžké najít ta správná slova, a proto nechala mluvit své srdce.

Pomalu svlékli jeden druhého. Jejich pohyby byly pomalé. Když padla poslední překážka mezi jejich nahými těly, přitiskli se k sobě svými horkými rty. Bylo tak příjemné vnímat teplo svých těl. Dávat lásku a zase ji dostávat.

Spence odhrnul přehoz a oba si vlezli pod pokrývku. Těmto chvílím se nemůže nic vyrovnat, pomyslela si Nataša. Hladili se a dotýkali navzájem a pokrývka šustila s každým jejich pohybem. Tiché vzdechy se mísily se slastným sténáním. Chuť a vůně jeho kůže jí byla tak důvěrně známá a blízká. Jeho dotyky, nejdřív něžné, potom naléhavé a žádoucí, byly vším, co teď právě potřebovala.

Byla nejkrásnější ženou, kterou za svůj život potkal. Nejen svým tělem, svým překrásným obličejem, ale především svou duší. Jejich pohyby se odehrávaly v dokonalé harmonii, jaké nelze dosáhnout snad ani v hudbě. Ona sama byla jeho hudbou – její smích, její hlas, její gesta. Nevěděl, jak by jí to mohl říct. Může jí to jen ukázat.

Miloval se s ní, jako by to bylo poprvé. Nikdy dřív se necítila být tak elegantní, tak přitažlivá. Nikdy necítila větší sílu, ani jistotu. Nikdy neprožila nic krásnějšího.

„Chtěl bych, abys tu se mnou zůstala.“

Nataša se přitiskla obličejem k jeho krku. „Nemůžu. Freddie by se ráno divila a já bych nevěděla, co jí mám říct.“

„Já bych věděl. Řekl bych jí jednoduše pravdu. Že tě miluju.“

„To není zas tak jednoduché.“

„Ale je to pravda. Já tě opravdu miluju, Natašo.“

„Spencei…“

„Ne. Žádné vytáčky. To už máme dávno za sebou. Řekni mi, jestli mi věříš.“

Pohlédla mu do očí a uviděla v nich to, co už dávno věděla. „Ano. Věřím ti.“

„Potom mi řekni, co ke mně cítíš ty. Je to pro mě strašně důležité.“

Má právo to vědět, pomyslela si, ačkoliv ji přemáhal strach. „Miluju tě. A zároveň se bojím.“

„Čeho?“ zeptal se a pevně ji políbil.

„Protože jsem už jednou milovala a nemohlo to skončit hůř.“

Zase ten stín minulosti, pomyslel si netrpělivě. Stín, se kterým nemůže bojovat ani ho pokořit, protože ten stín nemá jméno.

„Podívej, Natašo, každý máme určité šrámy na své duši. Ale teď máme šanci vytvořit něco nového, něco jedinečného.“

Věděla, že má pravdu. Přesto se držela vzadu. „Chtěla bych mít tvou jistotu, Spencei. Jenže jsou tu určité věci, které o mně ještě pořád nevíš.“

„Že jsi byla tanečnice.“

„Ano. To taky.“

„Proč ses o tom nikdy nezmínila?“

„Protože je to už pryč.“ Odhrnul jí pramen vlasů z tváře. „Proč jsi s tím přestala?“

„Bylo to mé rozhodnutí.“ Otočila se k němu a usmála se. „Nebyla jsem zase tak dobrá. I když… Nebyla jsem ani špatná. Měla jsem před sebou dráhu sólové tanečnice. Kdyby… Strašně jsem po tom toužila. Ale když člověk po něčem touží, ještě to neznamená, že se to musí stát.“

„Nechceš mi o tom říct něco víc?“

Jednou s tím musí začít, pomyslela si. „Není to zas tak zajímavé. S tančením jsem začala dost pozdě, až když jsme přišli sem. Přes kostel se moji rodiče seznámili s Martinou Latovií. To byla věhlasná moskevská tanečnice, která emigrovala. Nabídla mamince, že mi bude dávat hodiny. Tanec se pro mě stal vším. Neuměla jsem anglicky a těžko jsem se seznamovala. Tady bylo všechno tak odlišné.“

„To si dovedu představit.“

„Bylo mi tenkrát skoro osm. Nebylo jednoduché v tomto věku rozhýbat tělo a klouby tak, jak to bylo potřeba. Musela jsem na sobě tvrdě pracovat. *Madame byh* milá a velmi mě povzbuzovala. Moji rodiče na mě byli pyšní.“ Pousmála se. „Tatínek si byl jistý, že ze mě bude další Pavlova. A maminka na prvním představení plakala. Tanec, to je posedlost, velká bolest a taky velká radost. Je to jiný svět.“

„Mně to nemusíš vysvětlovat.“

„Tobě ne. Znáš to z hudby. Když mi bylo šestnáct, stala jsem se členkou baletního souboru. Neznala jsem jiný svět než ten svůj, ale byla jsem šťastná.“

„A co se stalo potom?“

„Byl tam jeden tanečník.“ Zavřela oči a odmlčela se. „Možná jsi o něm slyšel. Anthony Marshall.“

„Ano.“ Spence před sebou v duchu okamžitě viděl vysokého blonďatého muže štíhlé postavy a jemných rysů. „Mnohokrát jsem ho viděl tančit.“

„Byl skvělý. Vlastně asi je,“ opravila. „I když je to už několik let, co jsem ho viděla naposledy. Začali jsme spolu chodit. Já jsem byla tenkrát mladá. Velmi mladá. A to byla chyba.“

Teď dostal stín minulosti konečně své jméno. „Zamilovala ses do něj?“

„Ano. Svým naivním a idealistickým způsobem. Vlastním dívce, které je sedmnáct A nejen to. Byla jsem přesvědčená, že i on mě miluje. Říkal mi to, dával mi to najevo svými skutky. Byl okouzlující, romantický… a já jsem tolik chtěla uvěřit. Slíbil mi všechno, co jsem chtěla slyšet – manželství, partnerství v tanci… Ze svých slibů nedodržel ani jeden. Zlomil mi srdce.“

„Proto nechceš ode mě slyšet žádné sliby.“

„Ty nejsi Anthony,“ zašeptala a rukou se dotkla jeho tváře. Jeho oči byly temné a nádherné, jeho hlas hluboký a uklidňující. „Věř mi, teď už to vím. A nechci tě s ním srovnávat. Ani já už nejsem tatáž žena, která by stavěla své sny na několika lehkomyslných slovech. Ty nejsi jako on. Za posledních několik měsíců jsem poznala, že k tobě cítím něco docela jiného, než jsem kdy ke komu cítila.“ Řekla

toho víc, než měla původně v úmyslu. „Mohu už s tím pro dnešek přestat? Prosím…“

„Ano. Pro dnešek to stačí. Ale ne pro vždy.“

Políbila ho na ústa. „Jen pro dnešek.“

Jak se to mohlo stát? ptala se Nataša sama sebe. Teď, když si konečně začala trochu věřit, kdy se rozhodla naslouchat znovu hlasu svého srdce, se stane tohle. Jak se s tím má vyrovnat?

Bylo to jako by prožívala svůj život znovu od začátku. Znovu se blížila k bodu, kdy se jí život tak drasticky a bolestně proměnil. Seděla na posteli a vůbec neměla myšlenky na to, aby se začala oblékat do práce jako obvykle. Nic už nebude jako dřív.

V ruce držela úzký proužek. Řídila se přesně podle instrukcí. Pro jistotu, říkala si v duchu. Ale tušila to už dávno. Jenom se bála podvvat se pravdě do očí.

Její ranní nevolnosti nezpůsobila chřipka. Její únava nebyla způsobena přepracováním či stresem. Ten úzký proužek, který si koupila ráno v lékárně, potvrdil to, co už dávno věděla a čeho se obávala.

Je opět těhotná. Čeká dítě. Prvotní radost záhy vystřídal strach, který jí pronikal až do morku kostí.

Jak mu to má říct, když jsou její vzpomínky ještě tak živé? Nataša si zakryla obličej do dlaní a houpala se zepředu dozadu.

Věděla, že ji už Anthony nemiloval, když se to tenkrát stalo. Když ale zjistila, že nosí pod srdcem jeho dítě, byla nadšená a byla si jistá, že i on bude sdílet její radost. Když za ním přišla rozzářená štěstím, ranil ji svou krutostí.

Jak zdráhavě ji zavedl do pokoje, vzpomínala. Jak pro ni bylo těžké dál se usmívat, když uviděla stůl prostřený pro dva, zapálené svíčky, láhev vína – přesně tak, jako to připravoval pro ni, když ji ještě miloval. Teď tady čekal na někoho jiného. V duchu přesvědčovala sama sebe, že na tom nezáleží. Jakmile mu sdělí tu novinu, všechno se změní.

A byla to pravda.

„O čem to sakra mluvíš?“ vzpomínala na vztek v jeho očích.

„Dneska odpoledne jsem byla u doktora. Jsem už skoro dva měsíce těhotná.“ Vztáhla k němu ruku. „Anthony…“

„To je stará hra, Táňo," pronesl ledabyle. „To není hra."

„Ne? Tak jak můžeš být tak hloupá?" Vzal ji za rameno a prudce s ní škubnul. „Když ses dostala do maléru, nemysli si, že tě z něj budu tahat."

Zůstala na něj udiveně hledět. Asi jí špatně rozuměl.

„Já čekám dítě. Tvoje dítě. Doktor říkal, že se narodí v červenci."

„Možná je to pravda," pokrčil rameny. „Ale mě to nezajímá."

„Tebe to musí zajímat."

Podíval se na ni chladnýma očima. „Jak můžu vědět, že je to moje?"

Zbledla a málem jí podklesla kolena. „To přece víš, Anthony, to musíš vědět."

„Já o tom nic nevím. A teď mě laskavě omluv. Čekám návštěvu."

Zoufale k němu vztáhla ruce. „Anthony, ty mi nerozumíš? Čekám tvoje dítě."

„Tvoje dítě," opravil ji. „Tvůj problém. Pokud ti můžu poradit, rychle se toho zbav."

„To nemůžeš myslet vážně."

„Ty už nechceš tancovat, Táňo? Když přerušíš, abys porodila nějakého řvouna, bude to tvůj konec. Uvažuj hlavou."

Rukou se chytla za břicho a pohlédla mu do očí. „Už jsem si všechno rozmyslela. Dítě si nechám."

„To je tvoje rozhodnutí. Mě do toho ale netahej. Mě nezajímá nic jiného než moje taneční kariéra. U tebe je to jiné. Uděláš nejlíp, když si najdeš nějakého ztroskotance a budeš se mu starat o domácnost. Stejně bys vždycky zůstala jen průměrnou tanečnicí."

A tak se jí dítě narodilo. Ale zůstalo s ní jen velmi krátce. A teď čeká další a bojí se ho mít, protože ví, jak strašná je jeho ztráta.

Sílená přešla na druhou stranu pokoje a začala vytahovat ze skříně své věci. Musí odjet a všechno si pořádně promyslet. Vrátí se, až bude mít ve všem jasno. Předtím mu to ale musí říct.

Nasedla do auta a rozjela se k jeho domu. Byla sobota a děti si hrály venku. Když ji Freddie spatřila, rozeběhla se k autu.

„Táno, Táňo, přišla sis se mnou hrát?"

„Ne, dnes ne." Nataša se pokusila o úsměv a políbila ji na tvář. „Je tatínek doma?"

„Ano. Právě hraje na klavír.“

„Dobře. Za chvilku se vrátím, ano?“

„Ano,“ odpověděla váhavě Freddie.

Hlavně si musí zachovat chladnou hlavu, říkala si v duchu Nataša. Musí mluvit pomalu a jasně.

„Dobrý den, slečno,“ pronesla Vera, která jí otevřela dveře. Tentokrát se netvářila tak odmítavě. Freddie byla nadšená z výletu k jejím rodičům, a tak se Vera nechala trochu obměkčit.

„Přišla jsem za doktorem Kimballem, jestli není příliš zaneprázdněný.“

„Pojďte dál.“ Pozorně se na Natašu podívala. „Jste v pořádku, slečno? Jste velmi bledá.“

„Nic mi není. Jsem v pořádku.“

„Dáte si čaj?“

„Ne, ne, zdržím se jen malou chviličku.“

„Najdete ho v hudebním pokoji. Skoro celou noc strávil u klavíru.“

„Děkuju.“

Když ho uviděla, vzpomněla si na okamžik, kdy vešla do tohoto pokoje poprvé. Snad už tenkrát se do něj zamilovala.

„Spencei,“ zašeptala, když hudba ztichla, avšak on ji neslyšel. Viděla, jak soustředěně škrábe něco na papír. Byl neoholený. Košili měl zmačkanou a u krku rozepnutou. „Spencei,“ opakovala.

Zvedl nejdřív podrážděně hlavu. Když ji uviděl, objevil se mu na tváři úsměv. „Ahoj. Nečekal jsem tě…“

„Annie je místo mě v obchodě. Potřebuju s tebou mluvit.“

„To jsi hodná, že ses tu zastavila.“ Vstal od klavíru, ale bylo zřejmé že má stále plnou hlavu hudby. „Kolik je vůbec hodin?“ Nepřítomně pohlédl na hodinky. „Je ještě příliš brzy, abych tě pozval na oběd. Dala by sis alespoň šálek kávy?“

„Ne.“ Při pouhé představě se jí zvedl žaludek. „Nechci nic. Chtěla jsem ti říct…“ Ruce se jí třásly. „Nevím, jak ti to mám říct. Chtěla jsem, abys věděl, že jsem neměla v úmyslu si tě ničím takovým zavazovat…“

Odmlčela se. Popošel směrem k ní. „Jestli se něco děje, tak mi to řekni.“

„Právě se o to snažím.“

Vzal ji za ruku a odvedl k pohovce. „Nejjednodušší způsob je jít přímo k věci.“

„Ano.“ Rukou si přejela třeštící čelo. „Jak vidíš…“ Poslední, co viděla, byly jeho starostlivé oči, potom se všechno kolem ní ponořilo do tmy.

Ležela na pohovce a Spence ji držel za zápěstí. „Lež klidně,“ šeptal. „Zůstaň ležet a já zavolám lékaře.“

„Ne. To není potřeba.“ Opatrně se posadila. „Nejsem nemocná.“

„To vidím. Jsi studená a bílá jako duch. Proč jsi mi proboha neřekla, že se necítíš dobře? Zavezu tě okamžitě do nemocnice.“

„Nepotřebuju ani do nemocnice, ani doktora.“ Pomalu se jí zmocňovala hysterie. Vší silou se uklidnila a přinutila se vyslovit konečně pravdu. „Nejsem nemocná, Spencei. Čekám dítě.“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

„Cože?“ Nezmohl se na nic víc, než že klesl zpátky na kolena a zůstal na ni hledět. „Cojsi říkala?“

Chtěla být silná. Musela. „Cekám dítě,“ opakovala s bezradným gestem. „Je mi to moc líto.“

Pouze zavrtěl hlavou, jako by čekal, až mu konečně dojde pravý význam jejích slov. „Víš to jistě?“

„Ano. Dneska ráno jsem si udělala test. Měla jsem už dva týdny podezření, ale…“

„Podezření.“ Dosedl vedle ní na polštář. Vypadala zničeně. „Proč ses mi ani slůvkem nezmínila?“

„Nemělo význam tě rozčilovat dřív, než jsem si byla jistá.“

„Rozčilovat? Ty jsi snad rozčilená, Natašo?“

„Já? Já jsem především těhotná," odpověděla rychle. „A měla jsem pocit, že bych ti to měla říct. Teď na pár dní odjedu." Ačkoliv se uvnitř celá třásla, navenek se snažila vypadat vyrovnaně.

„Odjedeš?" zeptal se zmateně a chytil ji za ruku. „Počkej. Tak ty řekneš, že jsi těhotná, a vzápětí mi jedním dechem oznámíš, že odjíždíš?" Ucítil ostré bodnutí v oblasti žaludku. To bodnutí mělo jednoduchou příčinu – strach. „Kam?"

„Pryč." Slyšela svůj vlastní hlas, nepříjemný a odhodlaný. „Je mi to moc líto, ale nedokážu se teď se vším vyrovnat. Potřebuj u čas."

„Myslím, že ze všeho nejvíc si potřebuješ odpočinout a o všem si pořádně popovídat."^

„Nemůžu o tom teď mluvit." Žaludek měla jako na vodě. „Alespoň ne teď. Chtěla jsem ti to jen říct před svým odjezdem."

„Nepojedeš nikam." Vzal ji za rameno a jemně ji vstrčil zpátky na pohovku. „Co ti mám na to říct, Natašo? Něco jako: To je zajímavá novinka. Uvidíme se, až se zase vrátíš?"

„Nevím." Přestávala se ovládat. Oči se jí zalily slzami. „Nikdy jsem od tebe nic nechtěla. Nechtěla jsem se do tebe zamilovat. Nechtěla jsem, aby ses stal součástí mého života. Nechtěla jsem mít v sobě tvé dítě."

„To je vcelku jasné," pronesl. „Ale teď máš v sobě moje dítě. Proto si sedneš a o všem si spolu popovídáme."

„Říkala jsem ti, že potřebuju čas."

„Už jsem ti dal spoustu času, Natašo. Snad znovu zasáhl osud a ty se konečně budeš muset rozhodnout."

„Nedokážu to všechno znovu prožít. Nedokážu…"

„Co chceš znovu prožívat? O čem to mluvíš?"

„Já už jsem jednou měla dítě." Odvrátila se od něj a zakryla si tvář rukama. Začala se třást po celém těle. „Měla jsem dítě. Ach, můj bože."

Užaslý ji něžně pohladil po rameni.

„Ty máš dítě?"

„Měla jsem." Slzy se jí koulely po tvářích. „Zemřelo."

„Pojď si sednout, Natašo. Řekni mi o tom."

„Nemůžu. Nepochopil bys to. Ztratila jsem ji. Moje děťátko. Nedokážu se vyrovnat s představou, že by se to mělo všechno

opakovat.“ Vyvlékla se z jeho sevření. „Ty nevíš, nemůžeš vědět, jaká je to strašná bolest.“

„Ne. Ale vidím to v tvých očích.“ Znovu ji chytil za ruku.

„Teď se nesmíš tolik trápit.“

„Já vím.“ Utřela si oči hřbetem ruky. „Já vím. Je mi moc líto, jak se chovám.“

„Neomlouvej se. Sedni si. Přinesu ti trochu čaje. Popovídáme si o všem.“ Odvedl ji k židli, na kterou netrpělivě dosedla. „Za minutku jsem zpátky.“

Byl zpátky mnohem dřív. Když se vrátil, pokoj byl prázdný.

Michail vyřezával cosi z třešňového dřeva a poslouchal přitom ve sluchátkách rokenrol. Hudba mu pomáhala při práci – bylo v ní tolik radosti a energie.

Dnes mu však práce nešla od ruky. Pohlédl přes stůl na druhou stranu přeplněného pokoje. Nataša byla stočená do klubíčka ve starém chatrném křesle, které si loni přinesl domů z jedné skládky. Na klíně měla knížku, ale v posledních dvaceti minutách neotočila ani jeden list.

Rozmrzele odložil sluchátka. Stačilo mu, aby se otočil, a rázem se ocitnul v kuchyňském koutu. Beze slova dal na sporák konvici a uvařil čaj. Nataša nic neříkala. Když vzal dva šálky a jeden postavil před ní na nerovný povrch malého stolku, nepřítomně na něj pohlédla.

„Dík.“

„Je čas, abys mi řekla, co se stalo.“

„Míšo…“

„Myslím to vážně. Jsi tu už skoro týden, Táňo.“

Pokusila se o úsměv. „Je čas mě vykopnout.“

„Možná.“ Své ruce však položil na její a něžně ji pohladil. „Na nic jsem se tě neptal, protože jsi to tak chtěla. Ani slůvkem jsem se nezmínil mamince ani tatínkovi o tom, že jsi před týdnem zazvonila bledá a roztřesená u mých dveří. Přesně podle tvého přání.“

„Já si toho cením.“

„Dobrá. Ale tak to nejde do nekonečna. Řekni mi, co se stalo.“

, „Říkala jsem ti, že jsem potřebovala být na chvíli sama. Nechtěla jsem, aby si naši dělali zbytečné starosti a mučili mě spoustou otázek.“

„Teď tě ale budu mučit já. Co se děje, Natašo?“

„Jsem těhotná,“ vyštěkla a potom odložila chvějící se rukou šálek zpátky na stůl.

Otevřel pusu, ale žádná slova z ní nevyšla. Potom ji mlčky objal.

„Jsi v pořádku? Cítíš se dobře?“

„Ano. Byla jsem před pár dny u doktora. Řekl mi, že je všechno v naprostém pořádku.“

Znovu se na ni zahleděl. „To ten profesor?“

„Ano. S nikým jiným jsem nic neměla.“

Michailovy oči se zablýskly. „Jestli se ten mizera k tobě bude chovat špatně, tak já ho…“

„Ne.“ Pokusila se o úsměv. „Ne, nikdy se ke mně špatně nechoval.“

„A on to dítě nechce?“ Michail se k ní otočil. „Jak je to, Natašo?“

„Já nevím.“

„Ty jsi mu nic neřekla?“

„Samozřejmě, že jsem mu to řekla. Ale nedala jsem mu možnost, aby se k tomu vyjádřil.“

„Ty to dítě snad nechceš?“

Otočila se k němu s očima doširoka rozevřenýma. „Jak můžeš něco takového říct? Jak si to můžeš myslet?“

„Protože jsi tady, místo aby sis všechno vyjasnila s tím svým profesorem.“

„Potřebuju čas na přemýšlení.“

„Moc přemýšlíš, Natašo.“

Nikdy jí nic podobného neřekl. Nataše klesla brada. „Vůbec mě nechápeš. To není jako rozhodnout se, jestli si mám vzít červené, nebo modré šaty. Nechtěla jsem si s ním nic začínat. A když se to stalo, bála jsem se, aby to nešlo ještě dál. Nechtěla jsem udělat stejnou chybu. A teď…“

„On není Anthony. A to dítě není Lily. Nemůžeš se rozhodovat podle toho, co už je dávno pryč, Natašo. To není fér ani pro tebe, ani pro profesora, ani pro to dítě.“

„Nevím, co mám dělat.“

„Miluješ ho?“

„Ano. Miluju ho.“

„On tě taky miluje?“

„Říká, že…“

Chytil ji netrpělivě za ruce. „Já nechci vědět, co říká. Chci vědět, co si myslíš ty.“

„Ano. Miluje mě.“

„Tak se přestaň už konečně schovávat a vrať se domů. Tyhle věci musíš vyřešit především s ním, ne se svým bratrem.“

Měl pocit, že se co nevidět zblázní. Spence chodil každý den kolem Natašina bytu a doufal, že tentokrát se ozve na jeho zaklepání. Když se tak nestalo, zašel za Annie do obchodu. Ani si nevšimnul, že v oknech obchodů už mají vánoční výzdobu. Ze domy jsou ozdobené řetězy z barevných žárovek.

Stálo ho obrovské úsilí navodit pro Freddie atmosféru blížících se svátků. Byli spolu vybrat stromek a strávili hodinu jeho zdobením. Vyslechl si seznam jejích přání, který poslala Ježíškovi.

Takhle to nemůže jít dál, říkal si v duchu, když pozoroval z okna první sněhové vločky. Hlavně nesmí dopustit, aby měla Freddie zkažené Vánoce.

Freddie se ptala na Natašu každý den. Už nevěděl, jaké jí má dávat odpovědi. Byl ve škole na vánoční besídce a vroucně si přál, aby Nataša byla s ním.

Co bude s jejich dítětem? Stále se k němu musel v duchu vracet. Je možné, že teď nosí Nataša pod svým srdcem sestřičku, kterou si Freddie tolik přála. Dítě, po kterém, jak si Spence uvědomil, touží i on. Možná je všechno jinak. Co když… Raději na to nebude myslet.

Tak ona měla dítě. Dítě, které ztratila. Ale kdy a jak? Tolik nezodpovězených otázek se mu honilo hlavou.

„Tati.“ Freddie se vřítila do pokoje, hlavu plnou příprav

na Vánoce, do kterých zbývalo už jen šest dnů. „Pečeme cukroví.“

Ohlédl se a uviděl Freddie s pusou celou hnědou od kakaa. Zvedl ji do náruče a pevně ji k sobě přitiskl.

Políbila ho na tvář. „Šel bys nám pomoct s pečením?“ zasmála se.

„Za malou chviličku. Teď si musím něco rychle zařídit.“ Musí zaběhnout do obchodu, zeptat se Annie, jestli o sobě Nataša nedala nějakou zprávu. Spence stále nevěřil tomu, že by Nataša nedala své prodavačce číslo, na kterém je možné ji sehnat.

„Kdy se vrátíš?“ zeptala se Freddie s našpulenou pusinkou.

„Brzy.“ Postavil ji zpátky na zem. „Až se vrátím, pomůžu vám s cukrovím. Slibuju.“

Freddie odběhla spokojeně za Věrou. Věděla, že tatínek sliby dodržuje.

Nataša stála přede dveřmi, zatímco se kolem ní snášel sníh. Na dveřích byla postavička Santa Clause s rancem plným dárků na zádech.

Na okamžik se jí zmocnilo pokušení otočit se a zajít nejdřív do svého bytu. Vybalit si, trochu si oddychnout. Zase se chce schovávat. Už se schovávala dost dlouho. Sebrala veškerou svou odvahu a zaklepala.

Když Freddie otevřela dveře, její oči se rozzářily štěstím. Zavýskala a vrhla se Nataše do náručí. „Ty ses vrátila! Ty ses vrátila! Tolik jsem se na tebe načekala!“

Přesně tohle jsem potřebovala, pomyslela si Nataša, když zabořila obličej do jejích vlásků. Jak jsem mohla být takový blázen?

„Netrvalo to snad tak dlouho.“

„Bylo to strašně dlouho. Spousta dnů. Máme stromeček a žárovky a já jsem ti už zabalila dárek. Sama jsem ho koupila. Neodcházej už pryč.“

„Ne,“ zašeptala Nataša. „Už neodejdu.“ Postavila Freddie zpátky na zem a zavřela za sebou dveře.

„Nebyla jsi na naší vánoční besídce. Hrála jsem anděla.“

„To je mi líto.“ Nataša se poprvé usmála.

„Právě pečeme cukroví.“ Stále ji držela za ruku a táhla směrem ke kuchyni.

„Tatínek vám pomáhá?“

„Ne. Sel ven. Říkal, že se brzy vrátí a bude péct s námi. Slíbil mi to.“

Se smíšenými pocity úlevy i zklamání následovala Nataša Freddie do kuchyně. „Vero, Táňa se vrátila.“

„Vidím.“ Vera stiskla rty. Právě když si myslela, že by Nataša *mohla* být dobrá pro *seňora* i Freddie, zmizí si klidně a neřekne nikomu ani slovo. Aspoň, že se vrátila. „Dáte si kávu nebo čaj, slečno?“

„Ne, děkuju. Nebudu vás zdržovat.“

„Musíš tu zůstat.“ Freddie stále svírala Natašinu ruku. „Podívej. Udělala jsem Santa Clause s anděly.“ Natáhla se a sáhla po nejvydařenějším obrázku. „Tady ten obrázek ti dám.“

„To je nádherné.“

„Ty budeš brečet?“ zeptala se Freddie.

„Ne.“ Snažila se mrkáním setřít z očí slzy. „Jsem jen ráda, že už jsem zase doma.“

Najednou se otevřely dveře. Nataša přestala dýchat, když do místnosti vstoupil Spence. Nemluvil. S rukou stále na klice se zastavil a beze slova na ni hleděl. Stála tu se sněhovými vločkami ve vlasech. S očima jasnýma a plnýma slz.

„Tati, Táňa je zase doma,“ zvolala Freddie a rozběhla se k němu. „Bude s námi péct cukroví.“

Vera si rychle sundala zástěru. Ať už měla o Nataše sebevětší pochybnosti, teď jí stačil jediný pohled na její tvář. Veře bylo okamžitě jasné, jak moc je ta žena zamilovaná.

„Potřebujeme ještě trochu mouky. Pojď, Freddie, dojdeme pro ni do obchodu.“

„Ale já chci…“

„Chceš péct, a proto potřebujeme mouku. Obleču ti kabát.“ Vera vystrčila Freddie na chodbu.

Když Spence s Natašou osaměli, zůstali stát tam, kde byli. V kuchyni bylo horko. Nataša si pomalu rozepnula kabát a položila ho přes opěradlo židle.

„Myslela jsem si, že bychom si mohli promluvit.“

„Aha. Tak konečně jsi na to přišla i ty.“

Už chtěla začít mluvit, ale vzápětí si to rozmyslela. Za jejími zády se ozvalo slabé cinknutí. Sklonila se k troubě a vytáhla plech plný cukroví. Alespoň tím získá trochu času.

„Máš plné právo se na mě zlobit. Zachovala jsem se vůči tobě velmi špatně. Teď bych tě chtěla poprosit, jestli bys mne mohl vyslechnout, a doufám, že mi odpustíš.“

Nekonečně dlouhou chvíli si ji prohlížel. „Jistě budeš mít spoustu pádných argumentů.“

„Nepřišla jsem se hádat. Měla jsem čas si všechno pořádně promyslet a zjistila jsem, že bylo ode mě moc špatné tímto způsobem zmizet.“ Pohlédla na své chvějící se ruce. „Ten útěk je neomluvitelný. Na svou obhajobu můžu jenom říct, že jsem byla vystrašená, zmatená a příliš rozrušená, než abych dokázala normálně přemýšlet.“

„Mám jedinou otázku,“ přerušil ji. Čekal, až zdvihne hlavu, aby jí viděl do tváře. „Ještě pořád čekáš dítě?“

„Ano.“ Najednou to celé pochopila. A ucítila obrovskou lítost. „Ach, Spencei. Je mi to moc líto, nechtěla jsem, aby sis myslel, že…“ Po tvářích jí tekly slzy. „Je mi to vážně moc líto. Byla jsem na pár dnů u Michaila. Můžu si sednout?“

Pouze přikývnul a odešel k oknu. Rukama se opřel o parapet a pozoroval padající sníh. „Myslel jsem si, že se zblázním. Nevěděl jsem, kde jsi, jak ti je. Byla jsi v hrozném stavu, když jsem tě naposledy viděl. Bál jsem se, že uděláš nějaké zbrklé rozhodnutí dřív, než si spolu stačíme promluvit.“

„Nikdy bych nic takového neudělala, Spencei. Je to naše dítě.“

„Říkala jsi, že jsi ho nechtěla.“ Otočil se k ní čelem. „Říkala jsi, že nechceš totéž prožívat znovu.“

„Bála jsem se,“ připustila Nataša. „A je pravda, že jsem nechtěla otěhotnět. Už nikdy. Chtěla jsem ti to už dávno říct, ale nešlo to.“

Tolik si přál ji jednoduše chytit do náručí a říct jí, že na tom nezáleží. Ale záleželo na tom. A moc. „Dáš si kávu?“

„Ne. Dělá se mi teď po ní špatně.“ Usmála se, když ho viděla, jak nervózně přešlapuje kolem sporáku. „Mohl by ses taky posadit?“

„Dobře.“ Usadil se naproti ní. „Tak pokračuj.“

„Říkala jsem ti, že jsem se zamilovala do Anthonyho. Bylo mi sedmnáct, když jsme spolu začali chodit. Byl mým prvním klukem. Po něm jsem už nikoho neměla. Jenom tebe.“

„Proč?“

„Protože jsem se do nikoho jiného než do tebe nezamilovala. Rozumíš?“

Pohlédl na ni. Místnost byla vyhřátá, tichá a provoněná cukrovím. „Ano.“

„Strašně jsem mu věřila. Věřila jsem mu všechno, co mi slíbil. Potom jsem zjistila, že stejné sliby dává i jiným. Pohádali jsme se. Poslal mě pryč jako malé děcko, které ho omrzelo. Za několik týdnů jsem zjistila, že jsem těhotná. Vyděsilo mě to. Doufala jsem, že až to řeknu Anthonymu, že se ke mně vrátí.“

Spence mlčky uchopil její ruku do dlaní.

„Vůbec to nebylo tak, jak jsem si představovala. Byl rozčilený. Řekl mi strašné věci… Na tom už teď nezáleží. Nechtěl ani mě, ani moje dítě. Za těch pár okamžiků našeho rozhovoru jsem zestárla o několik let. Nechtěla jsem ho ani vidět. Ale bylo tu jeho dítě. Já jsem to dítě chtěla. Nikdy bych ho nedala pryč.“

„Co se dělo potom?“

„Nechala jsem tancování a vrátila jsem se domů. Věděla jsem, že to bude velké břemeno pro mé rodiče, ale stáli při mně. Dostala jsem práci v obchodním domě. V oddělení hraček,“ usmála se.

„Muselo to být pro tebe těžké.“ Představil si dospívající dívku, těhotnou, opuštěnou otcem svého dítěte.

„Ano. Ale zároveň to bylo nádherné. Moje tělo se měnilo. Po prvních měsících, kdy jsem se cítila být tak slabá, jsem byla najednou silná. Celé večery jsem proseděla na posteli a četla knížky o dětech a o porodech. Pořád jsem se maminky na něco vyptávala. Dokonce jsem i pletla miniaturní svetříky,“ dodala se smíchem. „Tatínek udělal kolébku a maminka ušila malou košilku s růžovými a modrými stuhami. Bylo to nádherné.“ Oči se jí znovu zalily slzami. „Mohla bych dostat sklenici vody?“

Vstal a podal jí vodu. „Nemusíš pospíchat, Natašo.“ Pohladil ji po vlasech. „Nemusíš mi říkat všechno najednou.“

„Musím.“ Usrkla ze sklenice a čekala, až se zase posadí. „Dala jsem jí jméno Lily,“ zašeptala. „Byla nádherná, měla tak hebkou kůži a malé ručičky. Neměla jsem tušení, jak obrovská je láska k dítěti. Dokázala jsem ji hodiny a hodiny pozorovat, jak spí. Pořád jsem nemohla uvěřit tomu zázraku, že je z mé krve, z mého těla.“

Teď už se jí slzy po tvářích jen řinuly. Jedna jí dopadla na hřbet ruky. „Když jsem s ní vyjela ven, lidé se zastavovali a dívali se na ni. Byla hodná. Téměř neplakala a když jsem ji přiložila k prsu, dívala se na mě svýma velkýma očima. Víš sám, jaké to je. Máš přece Freddie."

„Já vím. Nic se nemůže vyrovnat tomu, když má člověk dítě."

„Není nic horšího, než když ho ztratí," dodala potichu. „Bylo to rychlé. Nebylo jí ještě ani pět týdnů. Probudila jsem se ráno překvapená, že prospala celou noc. Prsa jsem měla plné mléka. Kolébku jsem měla hned vedle postele. Sáhla jsem do ní a nejdřív jsem to vůbec nechápala. Nemohla jsem tomu uvěřit…" Na okamžik utichla a přitiskla si ruce k očím. „Pamatuju si, že jsem strašně křičela. Nemohla jsem přestat. Celá rodina se seběhla a odnesli ji pryč."

Nebylo, co by k tomu mohl říct. Místo toho vstal a přivinul si ji na svou hrud. Otočila se k němu, zoufalá žalem. Pevně ji stiskl. Postupně její slzy ustaly a bolest, kterou teď spolu sdíleli, polevila.

„Už jsem v pořádku," vzlykla a začala hledat kapesník. Spence jí ho vzal z ruky a sám jí osušil tváře. „Lékaři tomu říkají syndrom náhlého úmrtí. Nikdo neví, z jakého důvodu zemřela." Zavřela oči. „Tím to bylo ještě horší. Když jsem nevěděla, proč se to stalo, nevěděla jsem ani, jestli jsem tomu nemohla nějakým způsobem zabránit."

„Ne. Tohle neříkej. Já vím, že to muselo být strašné. Ale také vím, že se dějí někdy strašné věci, které se nedají ničím ovlivnit."

„Trvalo mi dlouhou dobu, než jsem se s tím dokázala smířit. Než jsem tomu dokázala uvěřit. Už jsem nikdy nechtěla nikoho milovat. A potom jsi přišel ty a Freddie."

„My tě potřebujeme, Natašo. A ty potřebuješ nás."

„Ano." Zvedla jeho ruku a přitiskla si ji ke rtům. „Chtěla jsem jen, abys mě pochopil, Spencei. Když jsem zjistila, že jsem těhotná, všechny vzpomínky byly zase jako živé. Opravdu nevím, jestli bych to přežila, kdyby se to mělo stát znovu. Tolik se bojím milovat další dítě. Teď už je ale pozdě. Protože ho už dávno miluju."

„Pojď ke mně." Zvedl ji na nohy a objal ji. „Já vím, že jsi milovala Lily, ale teď je jiná doba. A ty čekáš jiné dítě."

„Já se ale bojím.“

„Tak se budeme bát dohromady.“

„Když to tak říkáš, málem bych ti uvěřila.“

„Ty mi musíš věřit.“ Sklonil se k ní a políbil ji na tvář. „Protože je to můj slib.“

„Ano. Nastal čas slibů.“ Na tváři se jí objevil úsměv. „Miluju tě.“ Bylo to tak jednoduché. Najednou to bylo tak jednoduché. „Obejmeš mě?“

„Pod jednou podmínkou.“ Prstem jí setřel zasychající slzu ze tváře. „Chtěl bych říct Freddie, že se jí narodí sestřička nebo bratříček. Myslím, že to pro ni bude nádherný dárek k Vánocům.“

„Ano. Chtěla bych, abychom jí to mohli říct společně.“

„Dobrá. Teď máš pět dnů na přípravu.“

„Na přípravu čeho?“

„Na pozvání rodiny, nákup šatů a všeho dalšího, co budeš potřebovat na svatbu.“

„Ale…“

„Žádné ale.“ Vzal její tvář do svých dlaní a utišil ji. „Miluju tě a chci tě. Jsi tou nejlepší věcí, která se v mém životě udála od narození Freddie, a já tě nechci za žádnou cenu ztratit. Čekáme spolu dítě, Natašo.“ Jemně jí položil ruku na břicho. „Dítě, které strašně chci. Dítě, které mám už teď rád.“

„S tebou se vážně nemusím ničeho bát.“

„Sejdeme se tady na Štědrý den. Druhý den se probudím po boku své manželky.“

S úsměvem ho chytila kolem krku a řekla jediné slovo: „Ano.“

EPILOG

Štědrý den byl pro Natašu tím nejkrásnějším dnem v roce. Byl to čas lásky a rodinné pohody.

Dům byl tichý, když do něj vešla. V rohu místnosti stál rozzářený stromek.

Před rokem stála u krbu a slibovala svému manželovi lásku, úctu a věrnost. Nebylo nic snadnějšího než dodržet tyto sliby. Teď to tu bylo jejím domovem.

Domov. Zhluboka se nadechla a ucítila vůni jehličí a svíček. Bylo tak příjemné být zase doma. Obchod byl zaplněn až do pozdního odpoledne zákazníky, kteří se snažili dohnat to, co v posledních několika dnech zameškali. Teď už bude jenom se svou rodinou.

„Mami!“ do místnosti vběhla Freddie s červenou stuhou v ruce. „Ty už jsi doma.“

„Ano. Už jsem doma.“ Nataša ji se smíchem zvedla do náručí.

„Byli jsme s Věrou na letišti. Už se moc těšila na svou sestru. Potom jsme pozorovali letadla. Tatínek říkal, že až přijdeme domů, navečeříme se a potom si zazpíváme koledy.“

„Tatínek má naprostou pravdu.“ Nataša se dotkla rukou stuhy. „Na co máš tohle?“

„Právě balím dárek. Úplně sama. Je pro tebe.“

„Vážně? A co to je?“

„To ti nemůžu říct.“

„Ale můžeš. Dívej se.“

Skočila s Freddie na pohovku a začala ji šimrat mezi žebry. Freddie se smála a výskala.

„Už zase mučíš děti?“ pronesl Spence od dveří.

„Tati!“ Freddie se k němu rozběhla. „Nic jsem neprozradila.“

„Já vím. Na tebe se můžu spolehnout, princezno. Podívej, kdo se probudil.“ Poplácal mimino po zadečku.

„Ahoj, Brandone.“ Freddie mu se šťastným úsměvem podala stuhu, aby si s ní mohl hrát. „Je krásná. Stejně jako ty.“

Malý Brandon Kimball byl ve svých šesti měsících spokojeným a rozesmátým kojencem. Jednou rukou popadl stuhu a druhou Freddie za vlasy.

Nataša si ho vzala do náručí. „Takový velký chlapec," zašeptala a políbila ho na krk. „A tak nádherný."

„Po mamince." Spence pohladil Brandona po tmavých kudrnkách. Jako by chtěl vyjádřit svůj souhlas, Brandon se dal do spokojeného vrnění.

„Jsou to jeho první Vánoce," pronesla Nataša a položila Brandona na deku.

„A naše druhé." Spence se otočil k Nataše a objal ji kolem ramen. „Všechno nejlepší k prvnímu výročí."

Nataša ho políbila nejdřív jednou a potom dvakrát. „Už jsem ti dneska řekla, že tě miluju?"

„Až odpoledne, když jsem ti zavolal."

„To už je dávno." Uchopila ho kolem pasu. „Miluju tě. A děkuju ti za nejnádhernější rok v mém životě."

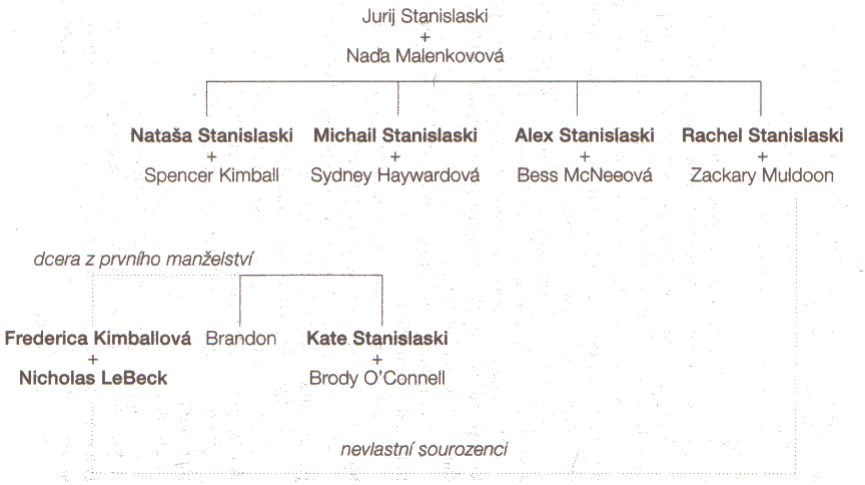
„Rádo se stalo. To je ale teprve začátek. Dál to bude jen lepší a lepší."

„Slibuješ?"

Usmál se a znovu ji políbil. „Čestné slovo."

Freddie si sedla k Brandonovi a pozorovala je. Bratříček nebyl nakonec tak špatný, ale stejně by si ještě přála tu sestřičku. Usmála se, když viděla, jak se její rodiče objali.

Snad příští Vánoce.

Jurij Stanislaski
+
Nađa Malenkovová
Nataša Stanislaski
+
Spencer Kimball
Michail Stanislaski
+
Sydney Haywardová
Alex Stanislaski
+
Bess McNeeová
Rachel Stanislaski
+
Zackary Muldoon
dcera z prvního manželství
Frederica Kimballová
+
Nicholas LeBeck
Brandon
Kate Stanislaski
+
Brody O'Connell
nevlastní sourozenci